

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ИНТРИГАНТКАТА

Част 1 от „Интригантката“

Превод от английски: Мария Лилкова, 2006

chitanka.info

„Скандалът е клюка, доскучала заради моралността.“

Оскар Уайлд

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Някога да сте се чудили как ли си живеят онези, богоизбраните? Е, ще ви разкажа, защото аз съм една от тях. Не говоря за модели или артисти, нито за музикални феномени или математици-гении. Говоря за онези, които са *родени* с това, за което всички си мечтаят, и които смятат, че да притежават всичко е нещо нормално.

Добре дошли в нюйоркския Горен Иист Сайд, където аз и моите приятели живеем, учим, играем и спим — понякога и един с друг. Живеем в големи апартаменти със собствени спални, бани и телефонни линии. Имаме неограничен достъп до пари, пиячка и каквото си пожелаем, а родителите ни рядко са у дома, следователно имаме тонове свобода. Ние сме умни, наследили сме класически външен вид, носим фантастични дрехи и знаем как да се забавляваме. Въпреки това лайната ни също смърдят, но не можете да ги подушите, защото домашната прислужница пръска през час със специално приготвен за нас от виден френски парфюмерист аромат.

Луксозен живот, но все някой трябва да го живее.

Апартаментите ни се намират близо до Метрополитънския музей за изкуство на Пето авеню и до еднopolовите частни училища, като „Констънс Билард“, което посещават повечето от нас. Дори с махмурлук, Пето авеню изглежда много красиво сутрин, особено когато слънцето се отразява от главите на сексапилните момчета от „Сейнт Джуд“.

Но на нашата улица има нещо гнило...

Новини

Б спори с майка си в едно такси пред Такашимая. Н се наслаждава на тревата на стълбите на музея. Ч си купува нови обувки за „Барнис“. А от пристигащия от Ню Хейвън на Централна гара влак се появи познато, феерично русо момиче. Изглежда на около 17. Възможно ли е? С се връща?

Момичето, което замина за пансион, от който я изритват, се връща

Да, С се върна от пансиона. Косата ѝ е по-дълга и по-светла. Сините ѝ очи са толкова мистериозни, все едно прикриват някакви тайни. Носи същите прекрасни дрехи, сега като парцали, преживели много буреносни дни в Нова Англия. Тази сутрин смехът ѝ се разнесе по стълбите на „Метрополитън“, където вече няма да можем да се наслаждаваме на някоя бърза трева или капучино, без да я видим как ни маха от апартамента на родителите си на отсрещния тротоар. Беше започнала да си гризе ноктите, което я направи още по-загадъчна, и въпреки че си умираме да я запитаем, защо са я изритали от пансиона, няма да го направим, тъй като ни се иска да не бяха. Но С определено вече е тук.

За по-сигурно трябва да се наговорим, защото ако не внимаваме, С ще спечели учителите ни, ще носи роклята, в която не можем да се намъкнем, ще изяде последната маслинка, ще разлива кампари на килимите ни, ще открадне сърцата на приятелите и братята ни, и изобщо, ще ни съсипе живота, както само тя си знае.

Аз ще внимавам. Ще бдя над всички ни. Очаква ни щура и дяволита година. Усещам го.

С любов,
„Интригантката“

КАКТО ПОВЕЧЕТО ПИКАНТНИ ИСТОРИИ, ВСИЧКО ЗАПОЧНА НА ЕДНО ПАРТИ

— Цяла сутрин гледах телевизия в стаята си, за да не ми се налага да закузвам с тях — каза Блеър Уолдорф на двете си приятелки и съученички от „Констънс Билард“ — Кати Фаркас и Изабел Коутс. — Майка ми му направи омлет. Дори не знаех, че е наясно как се използва котлона.

Блеър прибра един голям, тъмнокафяв кичур коса зад ухото си и отпи голяма глътка от висококачествения скоч. Това беше втората й чаша.

— Какво гледа? — попита Изабел, докато махаше косъм от черната кашмирена жилетка на Блеър.

— На кого му пука — каза Блеър, тропвайки с крак. Носеше новите си черни, равни обувки. Доста изрязани и що-годе подходящи, защото можеше във всеки момент да й щукне да си сложи ужасните, остри, високи до коленете ботуши и онази секси, металическа пола, която майка й ненавиждаше. Пфу — секси котенце-рок звезда. Мяу!

— Искам да кажа, че цяла сутрин бях затворена в стаята си, заради отвратителната им романтична закуска. А и бяха облечени в еднакви червени пеньоари. Дори не се *изкъпаха*. — Блеър отново отпи от чашата си. Единственият начин да понесе мисълта, че майка й спи с *онова нещо*, беше да се напие яко.

За късмет Блеър, както и приятелките й, бяха от семейства, в които пиенето бе като издихването на носа.

Родителите им подкрепяха идеята, че колкото по-достъпен е алкохолът, толкова по-малко вероятно е децата да злоупотребяват с него. Следователно Блеър и приятелите й можеха да пият каквото си поискат, когато го поискат, стига да поддържат добър успех и да не излагат семействата си, като повръщат на публични места, напикават се или крещят по улиците. Това се отнасяше и за всичко останало — секс, наркотици — докато се държиш прилично, нямаш грижи.

Но не си сваляй гащите. За това малко по-късно.

Човекът, заради когото Блеър беше толкова ядосана, бе новото гадже на майка ѝ — Сайръс Роуз. Точно в този момент той се намираще на другия край на дневната и поздравяваше гостите. Изглеждаше като някой, който работи в Сакс, на щанда с обувки — плешив, с рошави мустаци и голям корем, едва побран в синия му костюм от две части. Непрекъснато си играеше с монетите в джоба си, а когато свали сакото си, на подмишниците му се показаха огромни петна от пот. Смееше се много силно и беше много мил с майката на Блеър. Но не беше баща ѝ. Миналата година бащата на Блеър избяга във Франция с друг мъж.

Няма майтап. Сега живеят в замък и гледат лозе, което си е супер яко, ако се замислиш.

Естествено, нищо от това не бе по вина на Сайръс Роуз, но Блеър не се интересуваше. Тя смяташе, че той е абсолютно дразнещ тип. *Смотаняк.*

Партито тази вечер беше в негова чест, затова и всички познати на семейство Уолдорф бяха там да го поздравят: семейство Бас заедно с двамата си сина — Чък и Доналд; господин Фаркас и дъщеря му Кати; известният актьор Артър Коутс, съпругата му Тити и дъщерите му — Изабела, Регина и Камила; капитан и госпожа Арчибалд и синът им Нейт. Само семейство Ван дер Удсен, чийто син Ерик и дъщеря Серена учеха в чужбина, още не бяха дошли.

Майката на Блеър беше известна с партитата, които правеше, а това беше първото след скандалния ѝ развод. Пентхаусът на семейство Уолдорф беше преобзаведен това лято в тъмночервено и шоколадовокафяво, и беше натъпкан с антики и произведения на изкуството, които биха впечатлили всеки, който разбираше от изкуство. В центъра на масата в дневната бе поставена огромна сребърна купа, аранжирана с бели орхидеи, реси от върба и клонки от кестен — един моден ансамбъл от „Такашимая“, магазина за луксозни стоки на Пето авеню. Във всяка порцеланова чиния имаше табелки с формата на златни листа. В кухнята готвачът Мъртъл пееше на суфлето песни на Боб Марли, а несръчната ирландска помощница Естър все още не беше поляла никого със скоч, слава Богу.

Блеър започваше да се напива, и ако Сайръс не спреше да тормози Нейт, гаджето ѝ, щеше да се наложи да отиде там и да полее със скоча си лъскавите му италиански мокасини.

— С Блеър сте гаджета от доста време, нали? — попита Сайръс, удряйки Нейт по ръката. Опитваше се да поотпусне хлапето. Тези деца от Горен Ийст Сайд бяха много сковани.

Така си мислеше той. Само им дай време.

— Спиш ли вече с нея? — попита Сайръс.

Нейт почервеня повече от тапицерията на файтона от XVIII век зад гърба си.

— Ами, ние се познаваме почти откакто сме се родили — изломоти той, — но сме гаджета само от колко... година. Не искаме да развалим момента, като избързаме, преди да сме готови. — Нейт изплю репликата, която Блеър винаги му подаваше, когато я попиташе дали е готова. Все пак говореше с приятеля на майката на гаджето си. Какво друго да каже: „Ако зависеше от мен, щяхме да го правим в момента“?

— Абсолютно — каза Сайръс Роуз и сграбчи раменете на Нейт с тлъстите си ръце. На китката му блестеше един от онези златни ръкавели Картие, които слагаш и никога повече не сваляш — много популярни през 80-те, но не и сега, освен ако не си падате по тези глупости за „Възраждане на 80-те“. Ехooooooo?

— Чакай да ти дам един съвет — каза Сайръс на Нейт, все едно той имаше избор дали да го изслуша. — Не вярвай на нито една дума, която ти казва това момиче. Момичетата обичат изненадите. Искат да правиш нещата интересни за тях. Нали знаеш?

Нейт кимна и направи физиономия. Опита се да си спомни последния път, когато я беше изненадал. Единственото нещо, което изплува в съзнанието му беше онзи път, след урока ѝ по тенис, когато ѝ беше купил сладолед. Това бе преди повече от месец, а и си беше глупава изненада. С това темпо май никога нямаше да се стигне до секс.

Нейт бе от тези момчета, в които се заглеждаш и докато ги гледаш, те си мислят — *ето тази мацка не може да свали очи от мен, защото съм секси*. И все пак той не се надуваше заради това. Нищо не можеше да направи по въпроса. Горкият.

Тази вечер Нейт носеше зеления кашмирен пуловер с шпиц деколте, който Блеър му беше подарила миналия Великден. Тогава баща ѝ ги беше завел на ски в Сън Вали за една седмица. Тайничко, Блеър беше зашила малко златно сърчице на вътрешната страна на

единия ръкав — така че Нейт винаги да носи сърцето ѝ със себе си. Блеър харесваше мисълта, че е безнадеждна романтичка в стила на актрисите от старите филми — Одри Хепбърн и Мерилин Монро. Постоянно ѝ хрумваха идеи за сценария на филма, в който участваше в момента — нейния живот.

— Обичам те — беше казала на Нейт задъхано, докато му даваше пуловера.

— Аз също — бе отговорил той, макар че не беше сигурен дали е истина или не.

Когато го облече за първи път, изглеждаше толкова добре, че ѝ идеше да се разкрещи и да разкъса всичките си дрехи. Но не изглеждаше много хубаво да се разкрещи в най-секси момента — това би подхождало повече на фатална жена, отколкото на момиче с гадже — така че тя си замълча, опитвайки се да изглежда крехка и невинна в ръцете на Нейт. Целуваха се дълго време, а бузите им горяха и бяха студени в същото време от цял ден каране по пистите. Нейт прокара пръсти през косата на Блеър и я свали на хотелското легло. Блеър постави ръцете си високо над главата и се остави да я съблече, докато не осъзна, че в крайна сметка това е *истинско*. И като добро момиче се изправи и накара Нейт да спре.

Беше го карала да спира всеки път — до днес. Преди две вечери Нейт дойде при нея с полупразна бутилка скоч в джоба след едно парти. Лежеше до нея и ѝ прошепна „Желая те“. Отново ѝ се прииска да скочи отгоре му и да изкрещи, но се въздържа. Нейт заспа и леко захърка, а Блеър лежеше до него и си представяше как двамата са герои от филм, в който са женени, той е алкохолик, а тя го подкрепя и ще го обича завинаги, дори и когато от време на време се подмокря в леглото.

Блеър не се опитваше да го дразни, просто наистина не беше *готова*. Двамата почти не се бяха виждали през лятото, защото тя беше на този ужасен лагер с тенис училището в Северна Каролина, а Нейт беше на плаване с баща си край бреговете на Мейн. Блеър искаше да се увери, че след като са прекарвали цяло лято разделени, все още се обичат както преди. Искаше да изчака до седемнадесетия си рожден ден, следващия месец, за да прави секс.

Но вече не ѝ се чакаше.

Нейт изглеждаше по-добре отвсякога. Пуловерът правеше очите му тъмни и искрящо зелени, а в чупливата му кестенява коса се виждаше един по-светъл кичур — спомен от лятото, прекарано в океана. И изведнъж тя се почувства готова. Отпи още една глътка от скоча си. *Оо, да.* Определено беше готова.

ЕДИН ЧАС СЕКС ИЗГАРЯ 360 КАЛОРИИ

— За какво си говорите? — попита майката на Блеър, като се промъкна зад Сайръс и го стисна за ръката.

— За секс — отговори той и я целуна зад ухото.

Йък.

— Оу — изписка Елинор Уолдорф, оправяйки късо подстриганата си фризура.

Майката на Блеър беше облечена в тясната, извезана със сиви мъниста кашмирена рокля, която Блеър ѝ помогна да избере в „Армани“, и обута с кадифени черни чехли.

Преди година нямаше да може да облече тази рокля, но беше свалила десет килограма, откакто се срещна със Сайръс. Изглеждаше фантастично, всички мислеха така.

— Изглежда по-слаба — подочу Блеър как мисис Бас прошепна на мисис Коутс.

— Обзалагам се, че си е повдигнала брадичката.

— Аз също. Пуснала си е коса, това я издава. Така прикрива белезите — прошепна в отговор мисис Коутс.

В стаята цареше въодушевление и клюките относно Елинор и Сайръс се разнасяха бързо. От това, което дочу, Блеър разбра, че гостите споделят мнението ѝ за Сайръс, въпреки че не използваша думи като „дразнец“, „дебел“ и „неудачник“.

— Надушвам „Олд Спайс“ — прошушна мисис Коутс на мисис Арчибалд. — Смяташ ли, че наистина си е сложил „Олд Спайс“?

Това беше мъжкият еквивалент на дезодорант „Импулс“, което, всички знаят, е еквивалент на отвратително.

— Не съм сигурна — отговори мисис Арчибалд. — Но мисля, че да. — Казвайки това, тя грабна едно рибно ролце от платото, което разнасяше Естър, и го задъвка, като отказа да коментира повече. Не можеше да понесе мисълта Елинор Уолдорф да ги чуе. Ключкарстването и безцелните разговори бяха забавни, но не и за сметка на стар приятел. *Глупости*, би казала Блеър, ако можеше да чуе

мислите на мисис Арчибалд. *Лицемерка!* Всички тези хора бяха безобразни клюкари. А ако ще го правиш, защо да не му се наслаждаваш?

В другия край на стаята Сайръс сграбчи Елинон и я целуна, така че всички да видят. Блеър загърби отблъскващата картинка на майка ѝ и Сайръс, които се държаха като глуповати тийнейджъри, и се загледа през прозореца към Пето авеню и Сентръл Парк. Есента беше в разгара си. Самотен колоездач излезе от Седемдесет и втора улица на входа на парка и се спря пред количката за хотдог на ъгъла за бутилка вода. Блеър не беше забелязала количката досега и се зачуди дали винаги е била там или е нова. Интересно, колко много неща от ежедневието си не забелязваш.

Изведнъж се почувства прималяла от глад и знаеше точно какво иска — хотдог. Искаше го *сега* — парещ хотдог с горчица и кетчуп, лук и кисели краставички; щеше да го изяде на три хапки и да повърне в лицето на майка си. Ако Сайръс може да си завре езика в гърлото ѝ пред толкова хора, защо тя да не може да изяде един хотдог.

— Ей сега се връщам — каза Блеър на Кати и Изабел.

Тя се завъртя на пети и забърза към главния вход. Щеше да се облече и да излезе, да си поръча хотдог, да го изгълта на три хапки, след което щеше да се върне и да го повърне в лицето на майка си. След това щеше да си сипе още едно питие и да прави секс с Нейт.

— Къде отиваш? — викна Кати след нея, но Блеър не се обърна; беше се запътила право към вратата.

Нейт я видя и успя да се измъкне от Сайръс и майка ѝ тъкмо навреме...

— Блеър — каза той. — Какво става?

Блеър се спря и го погледна директно в сексапилните, зелени очи. Бяха точно като изумрудите на ръкавелите, с които баща ѝ ходеше на театър. *Той носи сърцето ми на ръкава си*, припомни си тя и забрави за хотдога. Във филма на нейния живот Нейт би я взел на ръце и би я отнесъл в спалнята, където щеше да я изнасили.

За съжаление, това бе истинският живот.

— Трябва да говоря с теб — каза тя, подавайки му чашата си. — Но първо ми долеи.

Нейт взе чашата ѝ, а Блеър го отведе до мраморния бар край френските прозорци, които се отваряха към трапезарията. Нейт наля

две чаши и отново я поведе към другия край на стаята.

— Хей, накъде сте се запътили? — спря ги Чък Бас, когато минаваха покрай него. Той надигна вежди, гледайки ги подканящо. Блеър му хвърли един поглед и продължи напред, отпивайки от питието си. Нейт я последва, като изцяло игнорира Чък. Чък Бас, най-големият син на Мисти и Бартоломю Бас, беше красив, все едно изваден от реклама на афтьршейв. В интерес на истината, за ужас на родителите си и тайната им гордост той беше участвал в реклама. Беше и най-загорялото момче в обкръжението на Блеър и Нейт. Веднъж на парти в девети клас, Чък се беше скрил в килера на спалнята и стоя там цели два часа, за да се сгуши в леглото с Кати Фаркас, която беше толкова пияна, че повръщаше дори в съня си. Е, успя. Що се отнася до момичета, той беше непоклатим. Единственият начин да се справиш с човек като Чък, беше да му се смееш в лицето, и точно това правеха всички момичета, които го познаваха. В друго обкръжение Чък щеше да бъде отритнат като топка слуз, но тези семейства бяха приятели от поколения. Чък беше от семейство Бас, и нямаше отърване от него. Всички вече бяха свикнали със златния му пръстен с монограм, морскосиния шал, запазената му марка, и снимките му, разпръснати из всички жилища на семейството, както и в училищното му шкафче.

— И да се пазите — извика Чък, надигайки чашата си към двамата, които вървяха по червения килим към стаята на Блеър.

Блеър сграбчи и завъртя стъклената дръжка на вратата и така изненада руската си синя котка, Кити Минки, която се бе свила на сатенената покривка на леглото. Тя се спря на вратата и притисна тялото си към Нейт. След това се протегна и потърси ръката му.

В този момент надеждите на Нейт оживяха. Блеър се държеше някак секси и страстно, дали пък нямаше да... *да се случи нещо?*

Блеър стисна ръката му и го дръпна в стаята. Те се спънаха един в друг и падайки на кревата, разляха питиетата си на мохерния килим. Блеър се засмя, скочът я беше ударил в главата. *Ще правя секс с Нейт*, помисли си тя. През юни и двамата щяха да завършат, а есента щяха да заминат заедно за Йейл, а четири години по-късно щяха да направят страхотна сватба и да си намерят прекрасно жилище на Парк авеню, което щяха да обзаведат в кадифе, коприна и кожи, и да правят секс във всяка стая.

Изведнъж силният и звучен глас на майката на Блеър се чу от дъното на коридора.

— Серена ван дер Удсен! Каква прекрасна изненада! — Нейт пусна ръката на Блеър и се изправи като войник за отдаване на почест. Блеър седна на ръба на леглото, постави чашата си на пода и вкопчи пръсти в покривката, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

Тя погледа Нейт.

Но той вече вървеше по коридора, за да се увери, че това е истина. *Наистина ли* Серена ван дер Удсен се беше върнала?

Изведнъж филмът, в който Блеър играеше главната роля, претърпя неочакван обрат. Стомахът ѝ се сви отново.

По-добре да беше отишла за хотдог.

С СЕ ВЪРНА!

— Здравейте, здравейте, здравейте — грачеше Елинор. Докато целуваше вдлъбнатите бузи на всеки Ван дер Удсен.

Целувка, целувка, *целувка!*

— Зная, че не очакваше Серена, мила, но се надявам да нямаш нищо против — прошепна загрижено и поверително мисис Ван дер Удсен на Елинор.

— Но моля ви, всичко е наред! — каза мисис Уолдорф. — Серена, за уикенда ли се прибра?

Серена ван дер Удсен поклати глава и подаде шикозното си палто от „Бърбъри“ на Естър, прислужницата. След това прибра кичур руса коса зад ухото си и се усмихна на домакинята.

Когато се усмихваше, тя използваше очите си — тези почти тъмносини очи. Това беше усмивката, която с часове се опитваш да имитираш пред огледалото в банята като идиот. Тази магнетична и страстна — *„не можеш да откъснеш поглед от мен“* — усмивка, която моделите с години усъвършенстват. Е, Серена я постигаше, без да се напруга.

— Не, тук съм, за да... — започна да казва тя.

Майка ѝ припряно я прекъсна.

— Серена реши, че пансионът не е за нея — каза тя, небрежно пригладжайки косата си, като че това не беше голяма работа. Тя беше образец за крайно хладнокръвие. Цялото им семейство беше такова. Всички бяха високи, слаби и руси, с превъзходна стойка, и никога не правеха нищо, като да играят тенис, да махнат на такси, да ядат спагети или дори да идат до тоалетната, без да запазят хладнокръвието си. Особено Серена. Тя беше надарена с особен вид хладнокръвие, което не можеш да придобиеш с купуването на правилната чанта, или чифт дънки. Тя беше момичето, което всяко момиче искаше да бъде, а всяко момче желаше.

— Утре Серена се връща в „Констънс“ — заяви г-н Ван дер Удсен, а стоманеносивите му очи бяха фиксирани върху Серена, с

поглед, който изразяваше странна смесица от гордост и неодобрение, и го правеше по-страшен, отколкото беше всъщност.

— Е, Серена, изглеждаш превъзходно, мила. Блеър ще се радва да те види — изломоти мисис Уолдорф.

— Ти ще кажеш — каза Серена, като я прегърна. — Я виж колко си слаба! А къщата изглежда страхотно! Уау! Сдобила си се с прекрасни предмети на изкуството!

Мисис Уолдорф се усмихна явно удовлетворена и сложи ръката си на слабичкия кръст на Серена.

— Мила, искам да те запозная с един много специален мой приятел — Сайръс Роуз.

— Сайръс, това е Серена.

— Изумително — избоботи Сайръс, след което я целуна и прегърна, малко по-силно отколкото трябваше. — А, и добре прегръща — добави Сайръс, потупвайки Серена по бедрото.

Тя се засмя, но не потръпна.

За двете години, прекарани в Европа, беше привикнала да я прегръщат загорели европейци, които не можеха да ѝ устоят. Беше като магнит за тях.

— Серена и Блеър са най-най-най-добри приятелки — каза Елинор на Сайръс. — Но Серена замина за академията „Хановер“ в единадесети клас, след което прекара лятото в пътуване. През изминалата година на Блеър ѝ беше толкова трудно без теб, Серена — каза Елинор с просълзени очи. — Особено след развода. Но сега си тук и Блеър ще е доволна.

— Къде е тя? — нетърпеливо попита Серена, а перфектната ѝ кожа порозовя пред изгледа да се срещне отново със старата си приятелка. Тя се изправи на пръсти, търсейки с поглед Блеър, но скоро се озова заобиколена от родители — семейство Арчибалд, семейство Коутс, семейство Бас и г-н Фаркас, които се редуваха да я поздравяват и целуват.

Серена ги прегръщаше радушно. Тези хора бяха за нея нейният дом, а дълго време беше отсъствала. Нямаше търпение животът ѝ да се върне в предишното си русло. Двете с Блеър щяха да ходят заедно на училище, да прекарват времето си лежейки по гръб в Сентръл парк, снимайки гълъби и облаци, пушейки и пиейки кола — да се чувстват като хардкор актриси. Отново щяха да пият коктейли във фойето на

хотел „Трибека стар“, където винаги прекарваха нощта в апартамента на Чък Бас, защото бяха твърде пияни да се приберат. Щяха да се излягат в огромното легло на Блеър и да гледат стари филми с Одри Хепбърн, докато пиеха джин с лимонов сок, облечени в класното си скъпо бельо. Щяха да преписват на теста по латински, както винаги го бяха правили — *amo, amas, amat* беше все още татуирано от вътрешната страна на лакътя на Серена с трайно мастило (благодарение на модата на три-четвъртите ръкави). Щяха да карат до Риджфорд, Кънектикът, със стария буик на пазача, където родителите на Серена имаха имот, пеейки старите училищни химни и лудувайки като стари дами. Отново щяха да пишкат пред входовете на съучениците си, и след като са звъннали на звънеца — да избягат. Щяха да вземат малкия брат на Блеър — Тайлър и да го оставят в Долен Ййст сайд, само за да видят колко време ще му отнеме да намери пътя за дома — малко благотворителност, може би, защото сега Тайлър беше най-оправното момче в „Сейнт Джордж“. Щяха да ходят с огромна компания да танцуват и да отслабнат с пет килограма, само докато се потят в кожените си панталони. Все едно имаха нужда да свалят още.

Щяха да се върнат към старото си възхитително аз, както винаги. Серена нямаше търпение.

— Взех ти едно питие — каза Чък, докато си проправяше път през множеството родители и й подаде чашата с уиски. Тя бавно отпи.

— Е, липсвах ли ти?

— Дали си ми липсвала? Истинският въпрос е дали *аз ти липсвах*? — каза Чък. — О, хайде, мила, изплюй камъчето. Какво правиш тук? Какво се случи? Имаш ли си гадже?

— О, стига, Чък — каза тя и стисна ръката му. — Знаеш, че се върнах само защото страхотно те желая. Винаги съм те искала.

Чък отстъпи назад, прочисти гърлото си, а лицето му почервения. Хванаха го неподготвен, рядък случай.

— Е, целият следващ месец ми е резервиран, но мога да те сложа в списъка на чакащите — наперено каза Чък, като се опита да се съвземе. Но Серена вече не го слушаше. Тъмносините й очи шареха из стаята и търсеха онези, които искаше да види най-много — Блеър и Нейт.

Най-накрая ги откри. Нейт се беше облегал на вратата на коридора, а Блеър стоеше точно зад него с наведена глава и си играеше с копчетата на черната си жилетка. Нейт се взираше в Серена и когато погледите им се срещнаха, той захапа долната си устна по начина, по който винаги го правеше, когато бе смутен. А после се усмихна.

Тази усмивка. Тези очи. Това лице.

— Ела тук — извика Серена и махна с ръка. Сърцето ѝ заби лудо, когато Нейт започна да се приближава. Изглеждаше по-добре отколкото си спомняше, *много по-добре*.

Сърцето на Нейт биеше дори по-учестено от нейното.

— Хей, ти — каза Серена и пое въздух, когато той я прегърна. Ухаеше както всеки друг път. Като най-чистото и апетитно момче на планетата. Очите ѝ се насълзиха и тя притисна лицето си към гърдите му. Ето сега вече си беше у дома.

Бузите на Нейт порозовяха. *Успокой се*, каза си той, но не можеше. Усети как му се прииска да я вдигне, да я завърти и нацелува по лицето. „Обичам те“, искаше да изкрещи, но не го направи — не можеше. Нейт беше единствен син на морски капитан и домакиня от френското общество. Баща му, освен морски капитан, беше и много красив мъж, но прегръдките малко му куцаха. Майка му беше абсолютна противоположност. Вечно се умилкваше на Нейт и бе склонна към емоционални изблици, по време на които се заключваше в банята с бутилка шампанско и се обаждаше на сестра си, на една яхта в Мароко. На Нейт му беше дошло до гуша и беше на ръба да каже нещо, за което по-късно щеше да съжалява. Но вместо това си мълчеше и оставяше други да водят парада, докато той се носеше по вълните.

Може и да изглеждаше като жребец, но всъщност беше много слаб.

— Е, какво става с теб? — попита я той, като се опитваше да оправи дишането си. — Липсваше ни.

Забележете, че нямаше кураж да ѝ каже „Липсваше *ми!*“

— Какво става с мен? — повтори тя и се засмя. — Само ако знаеше, Нейт. Бях толкова *лоша!*

Нейт неволно стисна юмруци. Ооо, човече, толкова му беше липсвала.

Отново игнориран, Чък остави Серена и Нейт и се запъти към Блеър, която беше с приятелките си Кати и Изабел.

— На бас на хиляда долара, че са я изритали — каза им той. — Не изглежда ли изчукана? По мое мнение е *абсолютно* изчукана. Може да си е имала някакъв бордей там „Веселата Мадам от академия «Хановер»«, добави той и се изсмя на тъпата си шега.

— Мисля, че изглежда някак разсеяна — каза Кати. — Може да е на хероин.

— Или на някакво лекарство — добави Изабел. — Нали знаете, като валиум или прозак. Може съвсем да е полудяла.

— Да, може би си е правила собствено екстази — съгласи се Кати. — Винаги са ѝ вървели природните науки.

— Чух, че се е присъединила към някаква култова група — пробва се Чък. — Все едно са ѝ промили мозъка и сега не може да спре да мисли за секс, и един вид, трябва да го прави непрекъснато.

Кога ще стане вечерята? Блеър се замисли и се опита да се дистанцира от безумните предположения на приятелите си.

Беше забравила колко красива е косата на Серена, колко перфектна е кожата ѝ, колко дълги и слаби са краката ѝ и начина, по който изглеждаха очите на Нейт, когато я гледаше — все едно, че никога не искаше да примигне. Той никога не поглеждаше Блеър по този начин.

— Хей, Блеър, Серена трябва да ти е казала, че се прибира — изтърси Чък. — Хайде, кажи ни, каква е работата?

Блеър го погледна с празен поглед, а малкото ѝ, приличащо на лисича муцуна лице, почервения. Истината беше, че не бе разговаряла със Серена от година.

В началото, когато Серена замина за пансиона, след втората година от гимназията, Блеър осезателно чувстваше липсата ѝ. Обаче скоро ѝ стана ясно колко по-лесно беше да я забележат, когато Серена не е наоколо. Изведнъж Блеър стана най-красивата, най-умната, най-щурата мацка. Тя стана идеал за всички. Тогава Серена престана да ѝ липсва. Малко ѝ беше гузно, че не поддържа връзка, но дори това

избледня, когато получи безличните имейли от Серена, описващи развлеченията в пансиона.

»Пътувах на стоп до Върмонт, за да карам сноуборд и да танцувам с най-сексапилните момчета.«

„Щура нощ снощи. По дяволите, цепи ме главата.“

Последните новини от Серена бяха във вид на пощенска картичка, пристигнала през изминалото лято:

„Блеър, станах на седемнайсет в деня на Бастилията. Франция е върхът! Липсваш ми! С обич, Серена“ — това беше всичко.

Блеър беше завряла картичката в стара кутия от обувки „Фенди“, с всички неща, които ѝ напомняха за приятелството ѝ със Серена. Приятелство, което щеше да цени вечно, но което смяташе за приключило.

Но Серена се беше върнала. Сега капакът на кутията беше махнат и всичко щеше да бъде постарому. Сега те отново щяха да са заедно, а ролята на Блеър бе на по-малката, по-пълната, по-плахата и по-глуповата най-добра приятелка на русото супер момиче — Серена ван дер Удсен.

А може би не, не и ако зависеше от нея.

— Сигурно много се вълнуваш, че Серена си е у дома — изчурулика Изабел, но когато видя изражението на лицето на Блеър, промени тона. — Естествено, в „Констънс“ са я прибрали обратно. Типично! Мисълта да загубят някой от нас ги отчайва — сниши гласа си Изабел. — Чух, че миналата пролет Серена си имала вземане-даване с един градски от Ню Хемпшир. Правила аборт — добави тя.

— Обзалагам се, че не ѝ е първият — каза Чък. — Само ѝ хвърлете едно око.

Така и направиха. Четиримата се взряха в Серена, която щастливо бърбеше с Нейт. Чък виждаше момичето, с което искаше да спи, откакто си спомняше да има мераци да спи с момичета изобщо — май от първи клас? Кати виждаше момичето, което беше копирала, откакто сама си купуваше дрехите — май от трети клас? Изабел виждаше момичето, което се беше превърнало в ангел с крила от истински пера на коледния конкурс „Божествен покой“, докато тя беше прост овчар и трябваше да носи чувал от зебло. Отново в трети клас. И двете с Кати знаеха, че това е момичето, което ще им отнеме Блеър и ще ги остави сами, което само по себе си е твърде скучно, за да си го

помисли човек. А Блеър виждаше Серена, най-добрата си приятелка, момичето, което винаги ще обича и мрази. Момичето, с което никога не можеше да се сравни, и което толкова упорито се бе опитвала да замени. Момичето, за което ѝ се искаше всички да забравят.

Десетина секунди Блеър обмисляше варианта да си признае истината. Не знаеше, че Серена се връща. Но как би изглеждало това? От нея се очакваше да е в течение, а колко в течение щеше да изглежда, ако кажеше, че не знае нищо за връщането на Серена, когато приятелите ѝ явно знаеха толкова много? Но пък и не можеше да стои там безмълвна. Щеше да е твърде очевадно. Тя винаги имаше какво да каже. Плюс това, кой иска да чуе истината, ако тя е толкова скучна? Блеър обичаше драмата. Това беше шансът ѝ.

Тя прочисти гърлото си.

— Всичко стана толкова... изведнъж — каза тя мистериозно.

След това наклони глава и се заигра с рубинения пръстен на дясната си ръка. Филмът беше започнал и Блеър загреваше.

— Мисля, че на Серена ѝ е доста криво по въпроса. Обещах ѝ да не казвам на никого — добави тя.

Всички поклатиха глава, все едно им беше абсолютно ясно. Звучеше сериозно и пикантно, а най-хубавото беше, че излизаше сякаш Серена се беше доверила на Блеър изцяло. Ако зависеше от Блеър да допише сценария, със сигурност на края на филма момчето щеше да е нейно. А Серена щеше да е момичето, което пада от една скала и си разбива черепа, след което още живото ѝ тяло е изядено от гладни лешояди, и загубено завинаги.

— Трябва да внимаваш, Блеър — каза Чък, сочейки към Серена и Нейт, които си говореха тихичко край бара и все още не можеха да откъснат очи един от друг. — Изглежда, Серена е набеязала следващата си жертва.

С & Н

Серена си играеше свободно с ръката на Нейт, като я клатеше наляво-надясно.

— Помниш ли Голия Бък? — го попита тя и леко се засмя.

Нейт се усмихна, все още притеснен, дори след толкова много години. Голият Бък беше кодово название за другото аз на Нейт. Беше измислено на едно парти в осми клас, когато повечето от тях се бяха напили за първи път. След шестата бира Нейт беше свалил ризата си, а Серена и Блеър нарисоваха лице на корема му с черен маркер. По някакви незнайни причини, това лице събуди дявола в Нейт и той предложи игра с пиене. Всички оформиха кръг около него, а той с учебника по латински започна да крещи глаголи, които те трябваше да спрягат. Първият, който сбъркаше, трябваше да отпие и да целуне Голия Бък. Естествено, всички бъркаха, и момчета, и момичета, така че Бък имаше доста работа онази вечер. На следващата сутрин Нейт се опита да се престори, че нищо не е станало, но доказателството бе татуирано на кожата му. Седмици наред той се бори с Бък под душа, докато не го отми.

— А Червено море? — каза Серена, като изучаваше лицето му. Никой от тях вече не се смееше.

— Червено море — повтори Нейт, даващ се в дълбоките като езера очи на Серена. Разбира се, че помнеше. Как би могъл да забрави?

През един горещ августовски уикенд, лятото след десети клас, Нейт отиде с баща си в града, докато останалите от семейство Арчибалд останаха в Мейн. Серена беше във вилата в Риджфийлд, Кънектикът и бе толкова отегчена, че беше лакирала всичките си нокти в различен цвят. Блеър беше в имението на семейството в Шотландия, на сватбата на леля си. Това, обаче, не попречи на най-добрите ѝ приятели да се позабавляват заедно. Когато Нейт и се обади, Серена скочи на първия влак за града.

Той я посрещна на платформата. Тя слезе от влака, облечена със светлосиня копринена рокля и розови джапанки. Русата ѝ коса падаше

свободно, като едва докосваше раменете ѝ. Не носеше чанта, нито дори портмоне или ключове. Нейт реши, че изглежда като ангел. Какъв късметлия беше. Животът не можеше да стане по-хубав от момента, в който Серена зашляпа по платформата, обви ръцете си около врата му и го целуна по устните. Тази прекрасна, изненадваща целувка.

Първо пиха мартини в малък бар на авеню „Вандербилд“, до входа на гарата. След това взеха такси по Парк авеню до апартамента на Нейт на Осемдесет и втора улица. Баща му забавляваше някакви чуждестранни банкери и нямаше да се прибере до късно, така че Серена и Нейт бяха сами. Достатъчно странен беше фактът, че досега не бяха оставали сами.

Не им трябваше много време.

Седяха в градината с бира и цигара в ръка. Нейт беше облечен в блуза с дълъг ръкав, а времето беше изключително топло, затова я свали. По раменете му бяха разпръснати малки лунички, а гърбът му беше мускулест и почернял от работата на доковете, докато беше строил платноходката с баща си.

На Серена също ѝ беше горещо и влезе във фонтана. Бе седнала на коляното на статуята на Венера и бе започнала да пръска с вода навсякъде, докато цялата ѝ рокля не беше подгизнала.

Не беше трудно да се забележи коя е богинята там. Венера изглеждаше като безформена купчина мрамор в сравнение със Серена. Нейт се добра до фонтана и също влезе в него. Скоро и двамата започнаха да късат останалите дрехи от телата си. Все пак беше август. Единственият начин да понасяш града през лятото е да останеш гол.

Нейт се беше притеснил за камерите, които никога не се изключваха в къщата на родителите му, така че заведе Серена в спалнята на техните.

Останалото е история.

И на двамата им беше за първи път. Беше някак странно, болезнено, вълнуващо, страстно, но и сладко, дотолкова, че те забравиха да се смутят. Точно така всеки си представя първия си път, и те нямаха задръжки. След това включиха телевизора на Хистори ченъл, където течеше документален филм за Червено море.

Лежаха прегърнати в кревата и гледаха облаците през прозореца на тавана, докато говорителят по телевизията разказваше как Мойсей разделил Червено море.

Серена сметна, че това е безумно смешно.

— Ти раздели моето Червено море! — викна тя, докато се бореха с възглавниците.

Нейт се засмя и я уви в чаршафите като мумия.

— А сега ще те оставя тук като жертва за светите земи! — каза той с дълбок, наподобяващ филм на ужасите, глас.

И я остави, но за малко. Стана и поръча китайска храна и лошо бяло вино. После лежаха и се гощаваха в кревата, а после той отново раздели нейното Червено море, преди първата звезда да изгрее на небосклона.

Седмица по-късно Серена замина за пансиона, а Блеър и Нейт останаха в Ню Йорк. Оттогава всяка ваканция Серена прекарваше далече от тях — Австрийските Алпи на Коледа, Доминиканската република на Великден, лятно пътешествие в Европа. Това беше първият ѝ път у дома откакто Нейт беше разделил нейното Червено море.

— Блеър не знае, нали? — попита тя тихо.

Коя Блеър? Нейт се замисли в миг на амнезия, след това поклати глава.

— Не — каза той. — Ако не си ѝ казала, не знае.

Обаче Чък Бас знаеше, което беше по-лошо. Нейт се беше изпуснал на едно парти преди две вечери, в изблик на опиянение. Пиеха шотове и Чък го попита:

— Е, Нейт, кое беше най-доброто ти чукане на света? Естествено, ако си го направил вече?

— Ами, направих го със Серена ван дер Удсен — похвали се той идиотски.

Е, Чък нямаше да мълчи дълго. Това беше твърде сочна и конвертируема новина. На Чък не се налагаше да чете книгата „Как да спечелим приятели и влиятелни хора“ — мамка му, той я бе написал. И все пак, не му вървеше много с приятелите.

Серена явно не забелязваше дискомфортното мълчание на Нейт. Тя въздъхна, наклони глава и я положи на рамото му. Вече не ухаеше като преди — на „Кристал“, парфюм на Шанел. Ухаеше на мед, сандалово дърво и лилии — собственият ѝ аромат. Беше ѝ ликаприлика, абсолютно завладяващ, но ако някой друг дръзнеше да го носи, щеше да смърди на кучешко ако.

— Мамка му, толкова ми липсваше. Щеше ми се да бе видял какви ги бях надробила. Бях толкова лоша.

— Какво имаш предвид? Какво толкова лошо направи? — запита Нейт със смесени чувства на страх и нетърпение. За част от секундата си я представи домакиня на множество оргии в студентската си стая в академия „Хановер“ и компаньонка на по-възрастни мъже по разни хотели в Париж. Щеше му се да я беше посетил в Европа това лято. Винаги му се беше искало да го направи в хотел.

— А и бях такава ужасна приятелка — продължи Серена. — Почти не съм говорила с Блеър откакто тръгнах, а се случиха толкова много неща. Сигурно е бясна, още не ме е поздравила.

— Не е бясна — каза Нейт. — Може би се срамува.

Серена му хвърли странен поглед.

— Да бе, да — каза тя подигравателно. — Блеър да се срамува. И откога това?

— Е, не ти е ядосана — настоя Нейт.

Серена сви рамене.

— Е, както и да е, толкова се радвам, че сме отново заедно. Сега ще правим всичко като едно време. С Блеър ще бягаме от часове и ще се срещаме с теб на покрива на музея. После ще тичаме до старото кино до хотел „Плаза“ и ще гледаме някой странен филм, докато стане време за коктейли. Ти и Блеър ще сте заедно завинаги и аз ще съм кума на сватбата ви. И ще сме щастливи завинаги, като по филмите.

Нейт се намръщи.

— Не прави такива гримаси, Нейт — каза Серена и се засмя. — Не звучи толкова зле, нали?

Той сви рамене.

— Не, май е ОК — макар да му личеше, че не мисли така.

— Кое е ОК? — запита един груб глас.

Нейт и Серена откъснаха изненадани погледи един от друг. Беше Чък, а с него Изабел, Кати и последна, но не на последно място Блеър, която наистина изглеждаше срамежлива.

Чък тупна Нейт по гърба.

— Съжалявам, приятелю, но не може да окупираш ван дер Удсен цяла вечер.

Нейт изръмжа и разклати чашата си, в нея беше останал само лед.

Серена погледна Блеър, или поне се опита да я погледне. Блеър с голямо усърдие вдигаше чорапогащника, сантиметър по сантиметър, над кокалестите си глезени, а след това и над кокалестите си колене, след което и над мускулестите, оформени от тениса, бедра. И Серена се предаде като първо целуна Кати, след това Изабел, а чак после си проправи път към нея.

Времето ѝ за вдигане на чорапогащника беше ограничено до момента, в който щеше да изглежда смешно. Но в мига, в който Серена беше на сантиметри от нея, тя се изправи и се престори на изненадана.

— Здравей, Блеър! — извика Серена развълнувано и постави ръце на раменете на по-ниското момиче, след което се наведе и целуна и двете ѝ бузи. — Съжалявам, че не ти се обадох преди да се върна. Исках, но нещата излязоха извън контрол. Имам толкова да ти разказвам.

Чък, Кати и Изабел се сръгаха с лакът и загледаха Блеър с неподправено любопитство. Беше очеводно, че ги е излъгала. Даже не бе имала представа, че Серена се връща.

Блеър се изчерви.

Хванаха те.

Нейт усети напрежението, но бе сигурен, че е заради нещо абсолютно различно. Дали Чък вече е казал на Блеър? Бяха ли го изпортили? Не можеше да разбере, Блеър дори не го поглеждаше.

Беше един такъв хладен момент. Не точно както би си го представил с най-добрите си и близки приятели.

Серена прескачаше с поглед от човек на човек — явно беше казала нещо, което не биваше да казва. Скоро се усети — *каква тъпачка съм* — и се нагруби наум.

— Имам предвид снощи, че не ти се обадох *снощи*. Прибрах се от Риджфийлд, където нашите ме криеха, докато вземат решение какво да ме правят. Бях *толкова отегчена*.

Добро спасяване.

Очакваше Блеър да се усмихне с благодарност, че я е прикрила така добре, но тя от своя страна се бе взряла в Кати и Изабел, за да види в очите им дали са се хванали. Блеър се държеше странно и Серена започна да се паникьосва. Може би Нейт грешеше и тя наистина ѝ беше сърдита. Серена беше пропуснала толкова много, например развода. *Горката Блеър.*

— Сигурно ти е много гадно без баща ти — каза Серена. — Но майка ти изглежда чудесно, а и Сайръс е някак сладък, като го опознаеш — засмя се тя.

Блеър, обаче, още не се усмихваше.

— Може би — каза, загледана в сергията за хотдог. — Още не съм свикнала с него.

И шестимата се умълчаха за един дълъг, напрегнат момент.

Нуждаеха се от още едно силно питие.

Нейт разклати бучките лед в чашата си.

— По още едно? — предложи той. — Аз ще ви ги направя.

— Мерси, Нейт — каза Серена. — По дяволите, умирам от жажда. Можете ли да повярвате, че заключваха мокрия бар в Риджфийлд?

Блеър поклати глава.

— Не, благодаря.

А Кати добави:

— Ако пийна още едно, ще съм махмурлия утре в училище.

Изабел се засмя:

— Ти винаги си така в училище — и подаде чашата си на Нейт.

— Ето, аз ще си го поделя с Кати.

— Дай да ти помогна — каза Чък, но преди да се отдалечи достатъчно, г-жа Ван дер Удсен се присъедини към тях и хвана ръката на дъщеря си.

— Серена — каза тя, — Елинор ни кани да седнем, направила ти е допълнително място до Блеър, за да си наваксате.

Серена погледна към Блеър с нетърпение, но тя вече вървеше към масата, след което седна до единадесетгодишния си брат. Той седеше там от около час със списание *Ролинг Стоунс* в ръка. Режисьорът Камерън Кроу му беше идол — онзи, който на петнайсет години бе отишъл на турне с „Лед Цепелин“. Тайлър отказваше да слуша сидита, като твърдеше, че няма по-истински звук от този на виниловите плочи. Блеър се опасяваше, че брат й ще се превърне в неудачник. Серена се приближи до масата и дръпна стола.

— Блеър, съжалявам, че бях такава тъпанарка — каза тя, докато издърпваше салфетката от сребърното пръстенче, след което я сложи в скута си. — Супер гадно е, че вашите са се разделили.

Блеър сви рамене и награби прясно хлебче от панера на масата; разчупи го на две и набута половината в устата си. Останалите гости все още се ориентираха къде да седнат. Блеър знаеше, че е грубо да се яде преди всички да са седнали, но ако устата ѝ бе пълна, не можеше да говори, а хич не ѝ се говореше.

— Ще ми се да си бях тук — каза Серена, докато наблюдаваше как Блеър размазва огромно количество френско масло върху другата половина. — Но пък годината беше супер дива. Имам да ти разказвам страхотни истории.

Блеър само кимна и задъвка бавно, като крава. Серена чакаше тя да я попита за историите, но не стана така. Блеър мълчеше и дъвчеше. Не ѝ се слушаше за страхотните неща, които Серена бе правила, докато тя стоеше вкъщи, гледаше как родителите ѝ се карат за антични столове, на които никой не седеше, чаени лъжички, които никой не използваше, и грозни скъпи картини. Серена искаше да разкаже на Блеър за Чарлз, растафарианеца от академия „Хановер“, който я беше помолил да избяга с него в Ямайка; за Никола, френския колежанин, който не носеше бельо и който караше след влака ѝ през цялото разстояние от Париж до Милано; как беше пушила трева в Амстердам и бе спала в парка с група пияни проститутки, защото забрави името на хотела си. Искаше още да ѝ каже колко е гадно, че от академията няма да я приемат, само защото беше пропуснала първите няколко седмици училище. Искаше да сподели с Блеър колко я беше страх да се върне в „Констънс“ на следващия ден, защото хич не беше учила през изминалата година и се чувстваше като извънземно.

А на Блеър не ѝ пукаше. Тя грабна поредното хлебче и отхапа.

— Вино, мис? — попита Естър, която стоеше от лявата страна на Серена с бутилка в ръка.

— Да, благодаря — каза тя. Тя гледаше как виното пълни чашата ѝ и се сети отново за Червено море. *Може би Блеър знаеше*, помисли си тя. Дали всичко беше заради това? Дали затова се държеше така странно?

Серена се загледа в Нейт, четири стола вдясно, който разговаряше с баща си — най-вероятно за лодки.

— Е, вие с Нейт все още сте си заедно, нали? — запита тя, поемайки голям риск. Обзалагам се, че ще свършите с брак.

Блеър преглъщаше виното, а малкият ѝ рубинен пръстен се удряше в чашата, след което намаза още една огромна порция масло върху хлебче.

— Хей, Блеър — каза Серена и бутна приятелката си с лакът. — Добре ли си?

— Аха — избоботи Блеър, което бе не толкова отговор на въпроса, колкото изказване, да запълни паузата, докато поглъщаше следващото хлебче. — Добре съм.

Естър донесе патицата и суфлето с пюре от жълъди, повехнал артишок и сос от червени боровинки, след което масата се изпълни със звука на потракващи чинии и възгласи „вкусно“. Блеър препълни чинията си и започна да нагъва, все едно не беше хапвала от седмици. Не ѝ пукаше дори да ѝ станеше лошо, само да не говори със Серена.

— Уха — каза Серена като гледаше как се тъпче Блеър. — Май си много гладна.

Блеър кимна и натъпка голяма хапка артишок в устата си.

— Умирам от глад — каза тя.

— Е, Серена — провикна се от другия край на масата Сайръс Роуз. — Разкажи ми за Франция. Майка ти казва, че си била в Южна Франция през лятото. Вярно ли е, че французойките не носят горница на плажа?

— Да, така е — каза тя и закачливо повдигна едната си вежда. — Но не само те. Аз също не нося горнице. Как иначе да направя хубав тен?

Блеър се задави с огромна хапка суфле и я изплю във виното си! Тя заплува в алената течност като подгизнала кнедла, докато Естър не я грабна и не донесе чиста чаша.

Никой не забеляза. Серена прикова вниманието на цялата маса върху себе си с историите за пътешествията си в Европа, чак до десерта. След втората си порция патица, Блеър изяде голяма купа с шоколадово нишесте, като изолира гласа на Серена, докато гребеше в нея. Най-накрая стомахът ѝ се разбунтува и тя се изстреля към стаята си надолу по коридора, близо до банята.

— Блеър? — извика след нея Серена и се изправи. — Извинете ме — каза и се забърза да види какво става. Не беше нужно да бърза толкова, Блеър нямаше къде да отиде.

Когато Чък забеляза първо Блеър, а после и Серена да стават от масата, сръчка Изабел под масата и кимна многозначително.

— Блеър разбра — прошепна той. — Супер яко!

Нейт с нарастващо безпокойство наблюдаваше как двете момичета напускат масата. Беше почти убеден, че единственото нещо, за което момичетата си говорят в тоалетната, е секс.

И това до голяма степен, беше вярно.

Блеър коленичи над тоалетната и завря средния си пръст колкото се може по-дълбоко в гърлото. Очите ѝ се насълзиха, а след това стомахът ѝ се сви. Беше го правила и преди, много пъти. Беше отвратително и ужасно, а тя знаеше, че не трябва да го прави и все пак след това се чувстваше по-добре.

Вратата на банята бе само притворена и Серена чуваше какво става вътре.

— Блеър, аз съм — тихо каза Серена. — Добре ли си?

— Излизам след минута — каза тя, почиствайки устата си. След това се изправи и пусна водата.

Серена бутна вратата и влезе, а Блеър се обърна и я изгледа с леден поглед.

— Добре съм — каза тя. — Наистина.

Серена спусна седалката и седна на тоалетната.

— О, Блеър, не бъди такава кучка — каза тя отчаяно. — Какво става? Това съм аз, помниш ли? Знаем всичко една за друга.

Блеър се пресегна за четката си и пастата за зъби.

— Така *беше* — каза тя и започна бясно да трие зъбите си. После изплю голямо количество зелена пяна. — Кога за последно си говорихме, а? Някъде по-миналото лято?

Серена сведе поглед към намачканите си кафяви кожени ботуши.

— Знам, съжалявам. Ужасна съм.

Блеър изплакна четката си и я върна на място. След това се загледа в отражението си в огледалото.

— Е, изпуснала си много — добави тя, докато махаше топченце от спиралата си с върха на малкото пръстче. — Имам предвид, че миналата година беше наистина... различна. — Искаше да каже трудна, но това я накара да се почувства като жертва. Все едно едва е оцеляла без Серена наоколо. Различна беше по-добре.

Блеър погледна към седналата Серена с чувство за превъзходство.

— Нейт и аз сме много близки и си споделяме всичко.

Да бе, да.

Двете се спогледаха странно за момент, после Серена сви рамене и каза:

— Е, не се притеснявай за мен и Нейт, знаеш, че сме само приятели. Освен това ми писна от момчета.

Устните на Блеър се изкривиха в усмивка. Явно Серена искаше Блеър да се поинтересува *защо*, но тя нямаше да ѝ достави това удоволствие. Дръпна пуловера си и отново се погледна в огледалото.

— Ще се видим обратно на партито — каза и бързо излезе от банята.

По дяволите, помисли си Серена, но остана на мястото си. Нямаше смисъл да последва Блеър, когато тя очевадно е в ужасно настроение. Утре в училище всичко щеше да е добре. Двете с Блеър щяха да си излеят душите по време на обяда в столовата, докато ядат лимоново кисело мляко и тъмна маруля. Няма начин просто да спрат да са приятелки.

Тя се изправи и огледа веждите си в огледалото, след това използва пинсетата на Блеър да махне няколко косъмчета. После извади от джоба си тубичка с гланц за устни на „Гаш“ и наложи още един пласт. След което среса косата си с четката на Блеър. Най-накрая се изпишка и след това се присъедини към партито, като забрави гланца си на мивката.

Когато Серена седна на масата, Блеър ядеше втората си порция нишесте, а Нейт чертаеше на Сайръс макет на страхотната си лодка на гърба на кибритена кутийка. От другата страна на масата Чък надигна чаша за наздраве. Тя нямаше представа за какво пият, но бе навита за всичко.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

С е видяна да разпространява наркотици на стълбите на музея.

Е, със сигурност започнахме добре. Працате ми тонове с електронна поща и страшно се забавлявам да я чета. Благодаря много. Не е ли хубаво да си лош?

Ваше писмо

В: Хей, интригантке,

Чух за едно момиче, намерено от полицията голо, насред поле, осеяно с умрели пилета. Тъъ, помислили, че се е занимавала с вуду или нещо подобно. Мислиш ли, че е била С? В смисъл, звучи като да е тя, нали?

Кати З

О: Мила Кати З,

Нямам представа, но не бих се изненадала. С е страшен фен на пилетата. Веднъж, в парка, я видях да омита цяла кофа с пиле, без да си поеме въздух. Но най-вероятно е дръпнала бая трева преди това.

И

В: Скъпа И,

Името ми започва със С и съм руса!!! Аз също тъкмо се прибрах от пансиона в старото си училище в НЙ. Беше ми писнало от всичките тъпи правила, като никакви момчета, алкохол или трева. Както и да е,

сега си имам собствен апартамент :-(и правя парти в събота — искаш ли да дойдеш? :-)

C969

О: Скъпа C969,

С, за която говоря, все още живее с родителите си, както повечето от нас, седемнайсетгодишните, ах ти, късметлийка такава.

И

В: Кво става, И?

Снощи едни мои приятелчета набарали доста хапчета от няква руса мацка на стъпалата на Музея за изкуство. Те били щамповани с буквата С. Съвпадение или какво?

Н00нейм

О: Скъпи Н00нейм,

Уау, само това ще ти кажа.

И

Три момчета и две момичета

И и К ще имат проблем да се съберат в тези сладки рокли, които избраха от „Бенделс“, ако не спрат да се отбиват в „Кафене за трима“ за горещ шоколад и пържени картофки всеки ден. Аз самата отидох да проверя за какво става дума, та предполагам, че сервитьорът им е сладур, ако си падате по косми в ушите. Храната е по-ужасна и от тази в „Дупката на Джаксън“, а средната възраст е около сто години.

Новини

С Р бе забелязан в „Тифани“ да избира нов чифт бутонели с монограм за едно парти. Ехо? Чакам си поканата. Майката на Б беше забелязана да се държи за ръце с новия си приятел в „Картие“. Хммм, кога ли ще е сватбата? И още: момиче с изумителна прилика със С е забелязано да излиза от клиниката за предавани по полов път болести в Долен Ийст Сайд. Носела черна перука и огромни слънчеви очила.

Страшна дегизировка. А много късно снощи, С стърчала от прозореца на спалнята си на Пето авеню и изглеждала малко отнесена.

Е, мила, не скачай, тепърва ще става готино.

Толкова засега. До утре в училище.

Знаете, че ме обичате,
И

ЧУЙ КАК ПЕЯТ АНГЕЛИ-ВЕСТИТЕЛИ

— Добре дошли отново, момичета — каза г-жа Маклийн от подиума на училищната аудитория. — Надявам се всички да сте изкарали един дълъг и страхотен уикенд. Аз бях във Върмонт и беше абсолютно разкошно.

Всичките седемстотин момичета от женското училище „Констънс Билард“, от детска градина до дванадесети клас, плюс персонала, захихикаха дискретно. Всички знаеха, че г-жа Маклийн си има любовница във Върмонт. Името ѝ беше Бонда и караше трактор. Г-жа Маклийн имаше татуировка на вътрешната страна на бедрото си, която гласеше — „Яхни ме, Вонда“.

Истина е, заклевам се.

Г-жа Маклийн, или г-жа М., както я наричаха момичетата, беше тяхна директорка. Работата ѝ беше да обере каймака — да осигури на момичетата най-добрите колежи, най-добрия брак, най-добрия живот — и беше най-добрата в работата си. Нямаше търпение да се занимава с неудачници, и ако изловеше някоя от повереничките ѝ да се държи като неудачник — например, да се прави непрекъснато на болна или да се издънва на SAT-а — викаше тежката артилерия от психиатри, съветници и преподаватели, които да ѝ отдадат нужното внимание за повишаване на оценките, постигане на по-добри резултати и приветстване в избрания колеж.

Г-жа Маклийн изобщо не толерираше подлостта. „Констънс“ си бе изградил имидж на училище, освободено от предразсъдъци и клишета. „Когато вземате нещо за дадено, правите на глупаци и мен и себе си“, беше любимата ѝ поговорка. И най-малката клевета по чужд адрес завършваше с наказание под формата на целодневна изолация и страшно трудна тема за есе. Но пък това рядко се случваше. Г-жа Маклийн беше неосведомена какво точно ставаше в училището. Със сигурност не чуваше шушуканията в задния край на залата, където седяха учениците от по-горните класове.

— Стори ми се, че каза, че Серена се връща на училище днес — прошепна Рейн Хофщетер на Изабел Коутс.

И тази сутрин, като всяка друга, Блеър, Кати, Изабел и Рейн се видяха на обичайното си място зад ъгъла за по цигара, преди училище. Вече две години правеха това като ритуал и почти очакваха Серена да се присъедини към тях. Обаче, училището започна преди десет минути, а Серена още не се беше появила.

Блеър едва сдържаше чувството на яд от факта, че Серена създаваше повече мистериозност около завръщането си, отколкото имаше в действителност. Приятелите ѝ буквално се гърчеха на столовете си, в очакване да я зърнат, все едно е някаква знаменитост.

— Най-вероятно е твърде дрогирана, за да дойде днес — прошепна в отговор Изабел. — Заклевам се, че прекара около час в банята на Блеър снощи. Кой знае какви ги е вършила там.

— Чувам, че продава някакви хапчета с щампа С. Абсолютно е прираствена към тях — каза Кати на Рейн.

— Почакай да я видиш — каза Изабел — Абсолютна развалина.

— Аха — прошепна Рейн — Чух, че основала някакъв вуду-култ в Ню Хемпшир.

Кати се засмя.

— Чудя се дали ще ни помоли да се присъединим?

— Ехо? — каза Изабел. — Може да танцува гола с пилета колкото си иска, но аз не искам да съм наоколо. Няма начин.

— И все пак, откъде можеш да намериш живи пилета в града? — попита Кати.

— Отврат! — каза Рейн.

— А сега, бих искала да започнем с химна. Станете, ако обичате, и отворете книжките си на 43 страница — инструктира ги г-жа Маклийн.

Г-жа Уийдс, хипарката с къдрава коса, която беше учителката им по музика, започна да свири първите акорди на познатия им химн на пианото, разположено в ъгъла на залата. След това седемстотин момичета се изправиха и започнаха да пеят.

Гласовете им се разнесоха по Деветдесета улица, където Серена ван дер Удсен тъкмо завиваше зад ъгъла и се прокланаше, че закъснява. Не беше ставала толкова рано от финалните изпити в „Хановер“, миналия юни. Беше забравила колко е гадно.

*Чуй как пеят ангели-вестители!
Слава на новородения крал!
Мир на земята и блага милост,
Господ и грешници помирени!*

Деветокласничката Джени Хъмфри тихичко изговаряше думите, докато споделяше книгата си с химни със съседчето по място — книга, която сама беше изписала с невероятното си калиграфско умение. Беше ѝ отнело цяло лято, но пък книгата беше прекрасна. Най-вероятно след три години от Института по изкуство и дизайн „Прат“ щяха да ѝ счупят вратата да я търсят. И все пак, Джени се поболяваше от притеснение всеки път, когато се налагаше да използват книжките с химни, затова не можеше да пее с пълен глас. Да пее силно за нея беше като да парадира с това, което беше направила, един вид — „Вижте ме, пея от книгата, която *сама* направих! Не съм ли върхът?“

Джени предпочиташе да не я забелязват. Беше мъничко, къдравичко момиче и не ѝ беше трудно да бъде незабележима. Всъщност щеше да е по-лесно, ако гърдите ѝ не бяха толкова огромни. На четиринадесет размерът ѝ беше 34D.

Можете ли да си представите?

*Чуйте, божественният домакин запя
Бог роди се на земята!*

Джени стоеше в края на редицата от сгъваеми столове, до големите прозорци с изглед към Деветдесет и трета улица. Изведнъж нещо на улицата попадна в полезрението ѝ. Развяна руса коса. Карирано палто от „Бърбъри“. Износени кафяви велурени ботуши. Новата износена униформа, което беше странен избор, но пък ѝ стоеше добре. Приличаше на... възможно ли е... не може да е... Не!... Дали?

Да, може.

Секунда по-късно Серена ван дер Удсен отвори тежката дървена врата на аудиторията и застана на прага с развяна от вятъра коса.

Бузите ѝ бяха порозовели, а очите ѝ блестяха, понеже беше тичала дванадесетте пресечки от Пето Авеню до училище. Изглеждаше дори по-перфектна, отколкото Джени я помнеше.

— О, Боже мой — прошушна Рейн на Кати в дъното на залата. — Все едно е забрала дрехите си от подслон за сираци на път за насам!

— Дори не си е сресала косата — засмя се Изабел. — Чудя се къде ли е пренощувала?

Г-жа Уийдс приключи с химна със силен акорд.

Г-жа М прочисти гърлото си и каза:

— А сега, минута мълчание за тези, които не са така благословени като нас. Особено за индианците, които са избити при основаването на тази страна, и които молим за прошка, задето празнувахме деня на Колумб вчера.

В стаята настъпи мълчание, е, почти!

— Погледнете как Серена е поставила ръцете си на стомаха! Най-вероятно е бременна! — прошепна Изабел Коутс на Рейн Хофцетер. — Това го правиш само, като си бременна.

— Може да е правила аборт тази сутрин. Може би затова закъсна — прошепна Рейн в отговор.

— Баща ми подпомага финансово клиниката „Феникс“ — каза Кати на Лора Салмън. — Ще разбере дали Серена е била там, обзалагам се, че затова се връща по средата на срока. Била е на рехабилитация.

— Чух, че в пансионите смесват почистващ препарат „Комет“, канела и кафе, след което го смъркат. Като спийда е, но от това кожата ти позеленява, ако го вземаш дълго — добави Ники Батън — После ослепяваш и умираш.

Блеър дочуваше само откъслечни фрази от разговора на приятелите си, но те я накараха да се засмее.

Г-жа М се обърна, за да кимне на Серена.

— Момичета, бих искала всички да приветствате нашата стара приятелка Серена ван дер Удсен. Серена ще се присъедини към най-горния клас днес — усмихна се г-жа М — Защо не си намериш място, Серена?

Серена леко се приближи до средата на алеята и седна до непрестанно бъркащата в носа си второкласничка Лиза Сайкс.

Джени едва се сдържаше. Серена ван дер Удсен! Тя беше там, в същата стая, на няколко крачки от нея. Толкова истинска. А сега и толкова зряла.

Чудя се колко ли пъти го е правила, зачуди се Джени.

Представи си Серена и русо момче от „Хановер“, облежнати на дънера на голямо старо дърво, загърнати с палто. Серена се е измъкнала от общежитието без палто. Било ѝ е студено и имала треска в косата си, но си е заслужавало. След това си я представи с друго момче на ски влека. Токът спрял и Серена се покатерила в скута на момчето, за да се стопли. Започнали да се целуват, след което не могли да спрат. Докато свършили, лифтът бил тръгнал, а ските им били оплетени, та те си останали в кабинката и по пътя обратно го направили пак.

Колко яко, помисли си Джени. Без съмнение Серена ван дер Удсен беше най-готиното момиче на света. Определено по-готина от всички останали абитуриенти. А и колко е суперско да закъснееш, появявайки се по средата на срока, като изглеждаш *така*.

Независимо колко богат и перфектен си, пансионът си има начини да те направи да изглеждаш като бездомник. Но пък и прекрасен, в случая на Серена.

Не се беше подстригвала от около година. Миналата вечер носи косата си прибрана на опашка, но днес — пусната, изглеждаше доста опърпана. Момчешката ѝ риза беше износена на яката и ръкавите, а и лилавият ѝ сутиен прозираше под нея. Беше обула любимите си ботуши с връзки, а черният ѝ чорапогащник имаше огромна дупка зад едното коляно. Най-гадното беше, че трябваше да си купи нова униформа, защото изхвърли своята на боклука, преди да замине за пансиона. Новата ѝ униформа изпъкваше най-много.

Новите униформи бяха най-големият проблем на шестокласничките, защото трябваше да сменят туниките с поли. Новите поли бяха изработени от полиестер и плисетата им бяха твърде груби. Материята бе ужасно лъскава и беше с нов цвят — тъмночервеникаво-кафяво. Отврат! Точно тази униформа Серена беше избрала за първия си ден. Отгоре на всичко нейната беше до коленете! Всички останали бяха със старите морскосини вълнени поли, които носеха от шести клас. Бяха толкова пораснали, че полите им бяха доста

къси — колкото по-къса беше полата, толкова по-готина — притежателката ѝ.

Всъщност Блеър скъси своята тайничко, понеже не беше пораснала чак толкова.

— Какво, по дяволите, е навлякла? — изсъска Кати Фаркас.

— Може би смята, че тъпият цвят наподобява „Прада“ — допълни Лора.

— Мисля, че се опитва да каже нещо — прошепна Изабел. — Като например, вижте ме, аз съм Серена, красива съм и мога да нося каквото си поискам.

И наистина може, помисли си Блеър. Това беше едно от нещата, които винаги я бяха вбесявали в Серена — изглеждаше добре във всичко.

Но как изглеждаше Серена, нямаше значение. Всички останали, начело с Джени, искаха да разберат: *Защо се е върнала?*

Въртяха се на местата си, за да я зърнат. Има ли посинено око? Бременна ли е? Изглежда ли надрусана? Там ли бяха всичките ѝ зъби? Беше ли се променило нещо в нея изобщо?

— Това на бузата ѝ белег ли е? — прошепна Рейн.

— Порязали са я една вечер, докато е продавала наркотици — отговори Кати. — Чух, че си правила пластична операция това лято в Европа, но не са си свършили добре работата.

Г-жа Маклийн четеше на висок глас. Серена се беше облегла на стола си с кръстосани крака и затворени очи. Тя се наслаждаваше на усещането да седи в тази пълна с момичета стая и да слуша гласа на г-жа М. Не можеше да си обясни, защо беше толкова притеснена тази сутрин. Успа се, след което се облече за пет минути и успя да си направи дупка в чорапогащника с един назъбен нокът на крака си. Избра старата износена риза на брат си, защото миришеше на него. Ерик беше учил в същия пансион, като Серена, но сега беше в колеж и много ѝ липсваше.

Точно като излизаше, майка ѝ я зърна и щеше да я накара да си смени дрехите, ако не беше толкова закъсняла.

— Този уикенд отиваме на пазар и ще те заведа при моя фризьор — каза ѝ тя. — Не мога да те пусна да излизаш в този вид. Не ме интересува как ви позволяват да се носите в пансиона.

След това целуна дъщеря си по бузата и се върна в леглото.

— О, Боже, мисля, че тя спи — каза Кати на Лора.

— Може да е просто уморена — каза Лора в отговор. — Чух, че я изритали от „Хановер“, задето била преспала с всички момчета там. Имало резки на стената над кревата ѝ. Съквартирантката ѝ я издала, затова се разбрало.

— А и всички тези танци с пилета по тъмно — добави Изабел и всички избухнаха в смях.

Блеър прехапа долната си устна, надяваше се така да се пребори със смеха. Но просто беше прекалено смешно.

ДРУГИЯТ ФЕН НА С

Ако Джени можеше да чуе какво говореха момичетата в дъното на залата за Серена ван дер Удсен, нейния идол, щеше да им свие сармите. В секундата, когато ги освободиха от молитва, Джени препусна към главния коридор, за да се обади по телефона. Брат ѝ Даниел също щеше да се насере от кеф, като му кажеше кой се е върнал.

— Ало — каза Даниел Хъмфри, като вдигна телефона си на третото позвъняване. Стоеше на ъгъла на Седемдесета и Уест Енд авеню пред подготвително училище „Ривърсайд“ и пушеше цигара. Той присвиваше тъмнокафявите си очи, за да ги предпази от силното октомврийско слънце. Дан не обичаше слънцето. Прекарваше повечето от свободното си време в стаята, четейки мрачна, екзистенциална поезия за горчивата съдба на човека. Той беше блед младеж с рошава коса и беше слаб като рок звезда.

Екзистенциалността си имаше начини да ти убие апетита.

— Познай кой се върна? — чу Дан пискливото гласче на сестра си.

Също като Дан, и Джени беше малко самотен тип, така че всеки път, когато имаше нужда да говори с някого, винаги се обаждаше на него. Тя купи мобилни телефони и за двамата.

— Джени, това не може ли да почака — започна Дан с тона, с който само по-голям брат може да говори.

— Серена ван дер Удсен! — прекъсна го Джени. — Серена се върна в „Констънс“. Видях я на молитвата. Можеш ли да повярваш?

Дан гледаше как пластмасова капачка се търкаля по тротоара. Един червен Сааб засили и премина на жълта светлина на Уест Енд авеню. А той почувства чорапите си мокри в кафявите си велурени Хъш Пъпийс.

Серена ван дер Удсен. Той дръпна силно от цигарата си „Кемъл“. Ръцете му трепереха толкова много, че за малко да пропусне устата си.

— Дан — изписка сестра му в телефона. — Чуваш ли ме? Чу ли какво казах? Серена се върна. Серена ван дер Удсен.

Дан пое рязко въздух.

— Да, чух те — каза той, имитирайки липса на интерес. — И какво от това?

— Как и какво? — скептично каза Джени. — Все едно току-що не получи сърдечен удар. Хич не те бива, Дан.

— Говоря сериозно — каза Дан ядосано. — За какво ми звъниш? Какво ме интересува?

Джени въздъхна шумно. Понякога Дан беше толкова дразнещ! Защо поне веднъж не се зарадва? Толкова ѝ беше писнала тази бледа, нещастна, интроспективно-поетична поза.

— Добре, забрави. Ще се чуем после — каза тя.

Затвори, а Дан напъха отново мобилния си телефон в избелелите джинси. После измъкна пакет цигари от задния джоб и запали още една с угарката на предишната. Успя да си изгори нокътя на палеца, но дори не усети.

Серена ван дер Удсен.

За първи път се видяха на едно парти. Не, това не беше *съвсем* вярно. Дан я беше *видял* на едно парти, неговото парти, единственото парти, което беше правил в апартамента на родителите си, на Деветдесет и девета и Уест Енд авеню.

Беше през април, в осми клас. Беше идея на Джени, а техният баща, скандалният оттеглил се издател на малко известни бийтпоети и купонджия по душа — Руфъс Хъмфри, беше щастлив да го позволи. Майка им вече се беше преместила в Прага, за да „се фокусира върху изкуството си“. Дан покани целия си клас и им каза да доведат колкото хора пожелаят. Появиха се повече от сто хлапета, Руфъс им наливаше бира от бъчонка в банята и така успя да напие много от тях за първи път. Стана най-готиното парти, на което Дан беше присъствал, дори и ако само той мислеше така. Не заради пиячката, а заради факта, че Серена ван дер Удсен беше там. Без значение, че тя се напи и заигра на някаква глупава латинска игра, вследствие на която трябваше да целува стомаха на някакъв пич, изрисуван с магически маркер. Дан просто не можеше да свали поглед от нея.

После Джени му каза, че Серена ходи в нейното училище и от този момент нататък малката му сестричка стана негов пратеник, който

докладваше за всичко, което Серена прави, казва, носи и т.н. и за всяко събитие, на което би могъл да я зърне отново. А те бяха редки. Не защото нямаше такива, а защото Дан имаше шанс да присъства на малко от тях. Той не принадлежеше към света на Серена, Блеър. Чък и Нейт. Той беше никой. Просто едно обикновено хлапе.

Вече две години Дан следеше Серена от разстояние, изгарящ от желание. Никога не беше я заговарял. Когато тя замина за пансиона, той се опита да я забрави, убеден, че няма да я види отново, освен ако по някакъв неведом начин не се окажеха в един и същ колеж.

А сега се беше върнала.

Дан извървя половин пресечка, след това се обърна и извървя разстоянието обратно. Мозъкът му кипеше. Можеше да направи още едно парти. Щеше да направи покани и да накара Джени да ги пусне в шкафчето на Серена в училище. Когато тя пристигне, той ще отиде веднага при нея, ще вземе палтото ѝ, и ще я поздрави с добре дошла в Ню Йорк.

Валя всеки ден, докато те нямаше, щеше да ѝ каже той.

След това щяха да се усамотят в библиотеката на баща му, да си свалят дрехите и да се целуват на коженото канапе пред камината. А после, когато всички си тръгнат, щяха да си поделят кутийка сладолед „Брайърс“ — любимият на Дан. От този момент нататък щяха да прекарват цялото си време заедно. Дори щяха да се преместят в смесено училище и за двата пола, като „Тринити“, за остатъка от учебната година, защото не биха могли да се разделят. След това ще учат в университета Колумбия, а ще живеят в огромно студио наблизо, обзаведено само и единствено с голямо легло. Естествено, нейните приятели щяха да се опитват да я подмамят обратно към хубавия живот, но нито благотворителен бал, нито официална вечеря с фракове, нито пък скъпо парти биха могли да я поблазнат. Нямаше да ѝ пука да се откаже от тръста си или дори от диамантите на прапрабаба си. Серена щеше да живее и в нищета, само да е с Дан.

— Мамка му стара, имаме само пет минути до биенето на звънеца — дочу се неприятен глас отнякъде.

Дан се обърна, убеден, че това е Чък Бас, или момчето с шала, както обичаше да го нарича, понеже Чък никога не сваляше кашмирения си шал с монограм. Чък стоеше на около пет метра с двама от другарчетата си от подготвителното училище „Ривърсайд“ —

Роджър Пейн и Джефри Прескот. Те не говореха с Дан, нито му кимнаха да отбележат присъствието му. А и защо да го правят? Тези момчета вземаха автобуса по Седемдесет и девета всяка сутрин, само за да се придвижат до училище от шикозния Горен Ийст Сайд, през Сентръл Парк или до някое странно парти. Бяха от класа на Дан в училище, но не и от неговата *класа*.

За тях той беше никой, те дори не го забелязваха.

— Позьор — обърна се Чък към приятелите си и запали цигара. Чък пушеше цигарите си, все едно са трева, държейки ги между палеца и показалеца, докато дърпаше силно.

Доста жалко е да се опише.

— Познайте кого видях снощи? — каза Чък, изпускайки голяма струя сив пушек.

— Лив Тайлър? — предположи Джефри.

— Да бе, и ти се беше нахвърлила, точно така — засмя се Роджър.

— Не, не нея. Серена ван дер Удсен — каза Чък.

Дан наостри уши. Беше на път да влиза в час, но запали още една, само за да чуе какво ще последва.

— Майката на Блеър Уолдорф направи едно малко парти и Серена беше там с родителите си — продължи Чък. — И ми се *беше* нахвърлила наистина. Тя е може би най-голямата кучка, която съм виждал — добави той и дръпна още веднъж от цигарата си.

— Верно ли? — ахна Джефри.

— Да бе. Тъкмо разбрах, че се чука с Нейт Арчибалд от десети клас. А и определено си е повишила образованието в пансиона, ако разбирате какво имам предвид. Трябвало да се отърват от нея, защото била абсолютна уличница.

— Няма начин — каза Роджър, — не те изригват затова, че си уличница.

— О, напротив, особено ако си водиш отчет с кого си спал и кого си пристрастил към същия наркотик, който използваш. Наложило се родителите ѝ да си я приберат. Тя все едно завладяла училището — навиваше се Чък, а лицето му почервеняваше, а и плюеше, докато говори.

— Чух, че хванала разни болести — добави той. — Такива, предавани по полов път. Била е забелязана в клиника в Ийст Вилидж.

Носела перука.

Приятелите му кимаха с глави и сумтяха от изненада.

Дан не беше чувал по-големи глупости. Серена не беше уличница. Тя беше перфектна, нали? *Нали?*

Това предстоеше да бъде установено.

— Хей, момчета, чухте ли за това парти за птиците? — попита Роджър. — Ще ходите ли?

— Какво парти за птици? — поинтересува се Джефри.

— Това в Сентръл Парк, за соколите скитници? — попита Чък.
— А да, Блеър ми спомена за него в стария магазин „Барнис“. Пичове, всички ще ходят.

Всички не включваше Дан, разбира се. Но пък определено включваше Серена ван дер Удсен.

— Тази седмица ще изпращат поканите — каза Роджър. — Има странно име, ама не се сецам какво, нещо момичешко.

— *Целувка по устните* — каза Чък и настъпи угарката си с отвратителните си обувки, марка „Чърчийс ъф Ингълънд“. — „Целувка по устните“ му е името.

— Ааа, да — каза Джефри. — Обзалагам се, че ще има повече от целувки — захили се той. — Особено, ако Серена е там.

Момчетата се засмяха и се поздравиха за феноменалната си мъдрост.

На Дан му кипна. Захвърли угарката си само на сантиметри от обувката на Чък и се запъти към вратата на училището. Когато подминаваше трите момчета, нацупи устните си и издаде онзи странен звук, все едно ги удостои с голяма целувка. След това се обърна и влезе в сградата, като затръшна вратата след себе си.

Целунете това, тъпаци.

ЗАД ВСЕКИ БУНТАР СЕ КРИЕ ОТЧАЯН РОМАНТИК

— Това, което се целя, е напрежение — обясни Ванеса Ейбрамс на малкия клас по филмово изкуство. Тя бе застанала пред съучениците си и представяше идеята си за филм. — Ще ги заснема двамата как си говорят на пейка в парка посред нощ. Но няма да се чува какво си казват. — Ванеса драматично замълча и така позволи на съучениците си да се изкажат. Г-н Бекъм винаги ги предупреждаваше да поддържат сцените си живи чрез диалози, а Ванеса нарочно правеше обратното.

— И какво, няма диалог? — каза г-н Бекъм от дъното на стаята. Беше му пределно ясно, че никой не чува и дума от това, което Ванеса казва.

— Ще чувате тишината на сградите, пейката, тротоара и ще видите отражението на уличните лампи по телата им. След това ще видите движението на ръцете им и израза на очите им. *После* ще чуете гласовете им, но не задълго. Това е произведение за настроенията — обясни Ванеса.

Тя се пресегна за дистанционното на шрайбпроектора и започна да сменя слайдовете с черно-бели снимки, които беше заснела, за да демонстрира към какво се стреми във филма си. Дървена пейка в парка. Бетонен паваж. Гълъб, който кълве използван кондом. Дъвка на ръба на кофа за боклук.

— Ха — възкликна някой от дъното на стаята. Беше Блеър Уолдорф, която се заливаше от смях, заради бележката, която Рейн Хофщетер ѝ беше подала.

*За да си прекарате добре,
обадете се на Серена ван дер Удсен.
Схващате ли — ВД??*

Ванеса стрелна Блеър. Това беше любимият ѝ час, единствената причина, поради която ходеше на училище. Затова го взимаше много насериозно, докато повечето от останалите, като Блеър, го възприемаха като почивка от ада на математика за напреднали, биология за напреднали, история за напреднали, английска литература за напреднали, френски за напреднали. Те бяха поели по правата и тясна пътечка към Йейл, Харвард или Браун, където от поколения бяха учили техните предци. Ванеса не беше като тях. Нейните родители дори не бяха ходили в колеж. Те бяха художници и Ванеса искаше само едно нещо от живота си и то беше да влезе в нюйоркския университет и да следва киноизкуство.

Всъщност искаше и още нещо, или казано по-точно още *някой*, но ще стигнем и дотам.

Ванеса беше необичайно явление за „Констънс“. Тя беше единственото момиче там с почти обръсната глава, което носеше черни блузи с яка всеки ден, четеше „Война и мир“ на Толстой отново и отново, като Библията, слушаше Бел и Себастиан и пиеше чая си без захар. Тя нямаше никакви приятели в училище и живееше в Уилямсбърг, Бруклин с двадесет и две годишната си сестра Руби. Какво правеше в малко, частно девическо училище в Горен Ийст Сайд с принцеси като Блеър Уолдорф? Този въпрос си задаваше тя всеки ден.

Ванеса беше дъщеря на застарели хора на изкуството, които живееха във Вермонт, в къща, изцяло построена от стари автомобилни гуми. Когато стана на петнадесет, те позволиха на постоянно нещастната Ванеса да се пренесе при по-голямата си сестра — баскитаристка, в Бруклин. Но искаха да се уверят, че ще получи добро гимназиално образование и така я пратиха в „Констънс“.

Ванеса го мразеше, но не каза нищо на родителите си. Оставаха само осем месеца до завършването ѝ. Осем месеца и най-накрая щеше да се измъкне отгук и да се премести в центъра, в Нюйоркския университет.

Само още осем месеца с кучката Блеър Уолдорф, и още по-лошо, със Серена ван дер Удсен, която се завърна с целия си блясък. Блеър изглеждаше почти в екстаз от завръщането на старата си приятелка. Впрочем целият заден ред беше превъзбуден и предаваше бележки от ръкав на ръкав на дразнещите си кашмирени пуловери.

Е, майната им. Ванеса вдигна брадичка и се върна към презентацията си. Тя беше над тези дребнави глупости. *Само още осем месеца.*

Може би, ако Ванеса можеше да види бележката, която Кати току-що бе предала на Блеър, щеше да почувства малко повече симпатия към Серена.

Скъпа Блеър,
Можеш ли да ми заемеш петдесет хиляди долара?
Смрък, смрък, смрък. Ако не се издължа на дилъра си, ще
загазя.
По дяволите, сърби ме чатала.
Обади ми се за парите.

С обич,
Серена ван дер Удсен

Блеър, Рейн и Кати шумно се засмяха.
— Шшш — прошепна г-н Бекъм и погледна със симпатия към Ванеса.

Блеър обърна бележката и надраска отговор на гърба ѝ.

Разбира се, Серена. Каквото пожелаеш. Обади ми се от затвора. Чух, че храната там е много хубава. С Нейт ще ти идваме на свиждане, когато сме свободни, което ще е... чакай да видя... НИКОГА?!

Надявам се да оздравееш скоро.

С обич,
Блеър

Блеър върна бележката на Кати с много малко чувство на вина, че е толкова подла. Разпространяваха се толкова много истории за Серена, че вече не знаеше на кои да вярва. Плюс това, Серена още не беше казала защо се върна и нямаше за какво да я защитава? Може

част от тези истории да бяха истина. Може да са се случили в действителност.

Освен това, да си разменяте бележки е толкова по-интересно от това, да си водите такива в час.

— Така че, аз ще пиша, режисирам и снимам това и вече съм избрала приятеля си, Даниел Хъмфри от подготвителна гимназия „Ривърсайд“, за ролята на княз Андрей — поясни Ванеса. Бузите ѝ се изчервиха като произнесе името на Дан. — Обаче все още се нуждая от Наташа за сцената. Ще направя кастинг утре, след училище, при залез-слънце в парка Медисън Скуеър Гардън. Някой заинтересован? — попита тя.

Това беше въпрос, чийто отговор много добре знаеше, защото беше наясно, че никой в стаята не я слуша. Бяха твърде заети с обmena на бележки.

Ръката на Блеър се появи във въздуха.

— Аз ще съм режисьор — обяви тя. Очевидно изобщо не беше чула въпроса, но полагаше отчаяни усилия да впечатли приемната комисия в Йейл, така че винаги първа изявяваше желание за всичко.

Ванеса понечи да отговори. Режисирай *това*, искаше ѝ се да каже, като ѝ покаже средния си пръст.

— Свали си ръката, Блеър — отегчено каза г-н Бекъм. — Ванеса току-що ни съобщи, че ще режисира, пише и филмира всичко сама. Освен ако не искаш да се пробваш за ролята на Наташа, предлагам да се фокусираш върху собствения си проект.

Блеър го погледна кисело. Мразеше учители като г-н Бекъм. Беше някакъв майтап от Небраска, който най-накрая е успял да осъществи мечтата си и да се пресели в Ню Йорк, но вместо да стане велик режисьор, станал преподавател на безсмислен предмет.

— Все тая — каза Блеър и прибра косата зад ушите си. — Предполагам, че няма да имам време.

И наистина нямаше.

Беше председател на Борда за Обществени услуги и ръководеше клуба по френски. Даваше уроци на третокласници по четене, работеше в кухня за бездомни една вечер в седмицата, имаше уроци за подготовка за SAT във вторник, а в четвъртък следобед ходеше в курса на Оскар де ла Рента по моден дизайн. През уикендите играеше тенис, за да поддържа нивото си. Освен всичко това, в момента участваше в

комитета по планирането на всеки социален прием, на който някой би присъствал, и календарът ѝ есен/зима беше *препълнен*. Палм-ът ѝ вечно оставаше без свободна памет.

Ванеса включи светлините и се върна на мястото си в предната част на стаята.

— Всичко е наред, Блеър, иска ми се русо момиче за ролята на Наташа — каза тя. Ванеса пооправи униформата си около бедрата в почти перфектна имитация на Блеър.

Блеър погледна с насмешка към почти обръснатата глава на Ванеса, след което прехвърли погледа си към г-н Бекъм, който прочисти гърлото си и се изправи. Беше огладнял, а звънецът щеше да бие след пет минути.

— Ами това е всичко, момичета. Можете да тръгнете малко по-рано днес. А ти, Ванеса, можеш да сложиш обява за кастинга утре в коридора.

Момичетата събраха нещата си и се изнесоха. Ванеса откъсна празен лист хартия от тетрадката си и написа необходимите неща. *Война и мир. Кратък филм. Проби за ролята на Наташа. Сряда по залез-слънце. Медисън Скуеър Гардън. Пейка в североизточния ъгъл.* Ванеса устоя на изкушението да напише точното описание на момичето, от което се нуждаеше, защото не искаше да отблъсне никой. Но си имаше ясно изградена представа за нея и нямаше да е лесно да я осъществи.

Нейната перфектна Наташа ще е бледа и руса, естествено руса. Няма да е прекалено красива, но ще притежава този тип лице, което ти се прииска да погледнеш. Ще е момиче, което ще накара Дан да грейне — изпълнен с движение и смях — точно обратното на неговата същност, която караше ръцете му понякога да треперят.

Ванеса обгърна тялото си с ръце, само от мисълта за Дан ѝ се припишкваше. Под късо подстриганата коса и черно поло, тя беше просто жена.

Приемете го: всички сме еднакви.

ГОЛЯМ ОБЯД

— Поканите, чантичките с подаръци и шампанското. Само това остана да свършим — каза Блеър. Тя взе парче краставица от чинията си и го ухапа замислено. — Кейт Спейд прави чантички с подаръци, но не знам, не мислите ли, че е твърде скучна?

— Мисля, че е перфектна — каза Изабел и сви на кокче тъмната си коса. — Тоест, помислете колко е яко да имаш чисто черна чанта вместо всички тези животински или военни мотиви, които всеки носи. Това си е... *лош вкус*, не мислите ли?

Блеър кимна и се съгласи.

— Напълно!

— Хей, ами палтото ми от леопардова кожа? — попита Кати наранено.

— Да, но то е истинско, и това е различно — отсъди Блеър.

Трите момичета седяха в столовата на „Констънс“ и обсъждаха предстоящия бенефис *Целувка по устните*, който имаше за цел събирането на средства за фондацията за соколите скитници. Естествено, Блеър беше начело на комитета по организирането.

— Бедните птици — въздъхна Блеър.

Все едно ѝ пукаше за проклетите птици.

— Много ми се иска това парти да мине добре — каза тя. — Вие нали ще дойдете на срещата утре?

— Разбира се — каза Изабел. — Ами Серена, каза ли ѝ за партито? Тя ще помогне ли с нещо?

Блеър я погледна с празен поглед.

Кати сбърчи малкия си нос и ръгна Изабел с лакът.

— Обзалагам се, че Серена е твърде заета, нали знаете, да се справи с всичко. С всичките си проблеми. Най-вероятно няма да има време да ни помогне — добави тя самодоволно.

Блеър вдигна рамене. А в другия край на столовата Серена тъкмо се присъединяваше към опашката за обяд. Тя веднага забеляза Блеър и

й махна, все едно казваше: „Ей сега идвам!“. Блеър смигна, все едно си беше забравила лещите.

Серена буташе подноса си по металната решетка, взе си лимоново мляко, след което пропусна всички топли ястия, докато не стигна до съда с топла вода, където си напълни една чаша, постави пакетче чай „Липтън“, лимон и малко захар и се отправи към салатения бар. Там натрупа купчинка с маруля в една чиния и сипа малко сос от синьо сирене до нея. Естествено, предпочиташе препечен сандвич със сирене и шунка на гарата в Париж, който да изяде, докато бърза да се прекачи на влака за Лондон, но и това ставаше. Това беше менюто ѝ за обяд в „Констънс“ откакто мина шести клас. Блеър винаги ядеше същото, наричаха го „диетичното меню“.

Блеър наблюдаваше как Серена си сипва салата, ужасявайки се от момента, в който тя ще дойде и ще седне до нея с цялото си величие и ще се опита да станат приятелки отново. Уфф.

— Здравейте — каза Серена и седна до Блеър, като се усмихваше слънчево. — Точно като едно време — засмя се тя и отвори киселото си мляко. Маншетите на старата риза на брат и бяха раздърпани и няколко конаца се потопиха в млякото.

— Здравей, Серена — казаха Кати и Изабел едновременно.

Блеър погледна Серена и обърна ъгълчетата на блестящите си устни нагоре, почти като в усмивка.

Серена разбърка млякото си и кимна към подноса на Блеър, където все още имаше остатъци от кифличка с крема сирене и краставички.

— Предполагам, че си надраснала диетичното плато — отбеляза тя.

— Предполагам — отговори Блеър и размаза бучка крема сирене между палеца и салфетката си, като се взираше с учудване в ужасните маншети на Серена. Беше ОК да носиш старите дрехи на брат си в девети и десети клас. Даже беше яко! Но сега изглеждаше просто... *мърляво*.

— Е, програмата ми е отврат — каза Серена, докато облизваше лъжицата си. — Не се засичаме никъде с вас.

— Сигурно, защото нямаш нито един курс за напреднали — отбеляза Кати.

— Късметлийка си — въздъхна Изабел. — Имам толкова неща за вършене, че няма кога да спя.

— Е, поне ще имам много време за купони — каза Серена и сръчка Блеър в лакътя. — Какво се случва този месец? Изобщо не съм в час!

Блеър се изправи от стола си и надигна пластмасовата чаша, но в нея нямаше и капка вода. Знаеше, че трябва да каже на Серена за партито *Целувка по устните*, и че Серена ще помогне с подготовката, и знаеше колко забавно ще бъде. Но някак си не можеше да се принуди да го направи. Серена не беше в час и Блеър държеше това да остане така.

— Доста е скучно, май няма нищо особено до Коледа — излъга Блеър и изгледа предупредително Кати и Изабел.

— Наистина ли? — каза неприятно изненаданата Серена. — Ами тази вечер? Ще излизате ли?

Блеър погледна към приятелите си. Много ѝ се излизаше, но беше вторник. Обикновено във вторник вземаше филм под наем и го гледаха с Нейт. И изведнъж се почувства стара и скучна.

— Имам тест по френски за утре. Извинявай, Серена — каза Блеър и се изправи. — Всъщност имам среща с мадам Роджърс точно сега.

Серена се нацупи и започна да гризе нокътя на палеца си, навик, който беше придобила в пансиона.

— Е, може да се обадя на Нейт, той ще излезе с мен — каза тя.

Блеър вдигна подноса си и трудно се удържа да не го захвърли в лицето на Серена. „*Стой настрана от него!*“, искаше да изкрещи и да скочи като нинджа на масата. *Ии-и-я!*

— Ще се видим после — каза и сковано си тръгна.

Серена въздъхна и отдели парче маруля от чинията си. Блеър беше скучна. Кога ще започнат да се забавляват? Загледа се с надежда в Кати и Изабел, но и те се приготвиха да стават.

— Имам тъпа среща със съветник за колежа — каза Кати.

— А аз трябва да се кача в стаята по рисуване и да си взема картината — добави Изабел.

— Преди да я е видял някой — пошегува се Кати.

— Ооо, я млъкни — не ѝ остана дължна Изабел.

Те се изправиха с подноси в ръце:

— Чудесно е, че си отново тук, Серена — каза Кати с най-престорения си глас.

— Да, така е — съгласи се Изабел.

После си тръгнаха.

Серена въртеше лъжицата си из кофичката с мляко и се чудеше какво е станало с всички. Всички се държаха като малоумни. *Какво направих?* Запита се тя, като отново ухапа палеца си.

Добър въпрос.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Къде са момчетата

Благодаря за писмата, макар че много от бас нямат какво да кажат за С и Б. Просто искате да разберете за момчетата.

Вашите имейли:

В: Скъпа И,

Д звучи доста добре. Защо е толкова хлътнал по С. Тя е просто к...

Бебе

О: Скъпа Бебе,

Случайно знам, че *Д* не е толкова невинен. В осми клас на един летен лагер станали някакви доста извратени неща.

И

В: Скъпа И,

Какво прави *Н* по време на обяд? Училището ми е близо до неговото и се чудя дали не го виждам всеки ден, без да знам, че това е той. Уау!

Срамежливата

Добре, щом толкова искате да знаете, ще ви кажа.

В момента *Н* най-вероятно е на път за онази малка пицария на ъгъла на Осемдесета и Медисън. Винос? Винийс? Както и да е! Имат

добри пици и един от разносвачите продава доста прилична трева. *Н* е от редовните му клиенти. Обикновено има група ученици от „Екол“ около пицарията, та *Н* ще спре да пофлиртува с момиче, което ще нарека *Клеър*, която се прави на срамежлива и неразбираща английски, но всъщност не я бива във френския и е голяма кучка.

Н си има свой номер. Купува две парчета и винаги ѝ предлага едното. Тя го държи през цялото време докато си говорят, а накрая отхапва миниатюрна хапка от връхчето на пицата. Тогава *Н* обикновено казва: „Не мога да повярвам, че ми ядеш от пицата“, след това я грабва от ръцете ѝ и я изяжда на две хапки. Това така я разсмива, че гърдите ѝ може да изскочат от блузата ѝ. Момичетата от „Екол“ винаги носят много тесни блузи, къси поли и високи токчета. Те са като к... на образователната система на Горен Ийст Сайд. *Н* обича да флиртува с тях, но само толкова. Обаче, ако *Блеър* продължава да го държи на сухо... щеше да даде на *Клеър* повече от малко пица. Този път обаче, *Клеър* го изненадва с въпрос за *С*. Тя твърди, че *С* не само забременяла миналата година, но и че родила във Франция. Бебето се казвало *Джулс*, било живо и здраво и живее в Марсилия.

Колкото до *Д* — ами, той отново седи в двора на „Ривърсайд“, чете поезия и яде фъстъчено масло и желе. Знам, че звучи страшно тъжно, но не се тревожете за него. Ще дойде и неговото време, много скоро. Останете на линия.

Новини

К е забелязана да връща розова чанта с военна шарка в „Барнис“. Лично аз смятам, че чантата беше сладка. Но някой я е разубедил по въпроса.

Знаете, че ме обичате,
И

СЪОБЩЕНИЯ

„Хей, Нейт, Серена е. Обаждам се само да видя какво правиш. Мислех, че може да излезем тази вечер, но знаеш ли какво? Уморена съм. Само десет е, ама май ще си легна. Но ще се видим този уикенд, нали? Нямам търпение. Обичам те. Лека нощ!“

Серена затвори. Стаята ѝ се стори адски тиха. Дори Пето авеню беше тихо, с изключение на някое и друго преминаващо такси.

От мястото, на което беше седнала на леглото си, можеше да види семейната снимка, направена в Гърция, в сребърна рамка, още когато беше на дванадесет. Всички бяха с бански, а брат ѝ Ерик, тогава на четиринадесет, залепваше голяма звучна целувка на бузата на Серена, родителите ѝ го наблюдаваха и се заливаха от смях. На Серена ѝ дойде за първи път на това пътешествие. Толкова се срамуваше, че не смееше да каже на родителите си, но какво да направи, затворена на лодка? Бяха пуснали котва край остров Родос, и докато родителите им се гмуркаха, а за Серена и Ерик се предполагаше, че вземат уроци по уиндсърф, брат ѝ беше преплувал до брега с откраднатата „Vespa“ и ѝ беше купил превръзки. Донесе ги в малка найлонова чанта, завързана на главата му, нейният герой.

Серена изхвърли съсипаното си бельо през борда. Сигурно още беше там, на някой риф.

Сега Ерик беше първокурсник в „Браун“ и Серена вече не го виждаше. Той беше във Франция с нея това лято, но през цялото време те или преследваха, или бяха преследвани от момчета и момичета, така че не им остана време за приказки.

Тя вдигна телефона и натисна бутона за бързо набиране до апартамента на брат си извън района на колежа. Звъня, докато не се включи секретаря.

„Ако искате да оставите съобщение за Дилън, натиснете едно, за Тим натиснете две, за Дрю натиснете три, за Ерик натиснете четири.“

Серена натисна четири и се поколеба: „... Хей... аз съм... Серена. Извинявай, че не съм се обаждала от известно време. Но ти

също можеше да звънеш, кретен такъв. Бях завряна в «Риджфийлд», умрях от скука до този уикенд, а сега съм пак в града. Днес бях за първи ден на училище. Малко беше странно. Всъщност беше гадно. Всички... всичко... не знам... странно... както и да е, обади ми се. Липсва ми косматия ти задник. Ще ти изпратя подаръче, веднага след като намеря време. Обичам те. Чао.“

ЖИВОТЪТ Е КРЕХЪК И АБСУРДЕН

— Ти си тъпанар, Дан — каза Джени Хъмфри на по-големия си брат. Седяха на кухненската маса в огромния си четиристаен апартамент на десети етаж. Беше старо, но красиво жилище с близо четириметрови тавани, доста слънчеви прозорци, големи дрешници и огромни вани, но не беше ремонтирано от четиридесетте. По стените имаше петна и пукнатини, а дървените подове бяха безцветни и изподраскани. В ъглите се беше събрало огромно количество прах, както и по первазите. От време на време баща им наемаше почистваща служба, а котката Маркс се справяше с хлебарките, но през повечето време домът им изглеждаше като удобен, но оставен на съдбата таван. На такова място обикновено очакваш да намериш доста съкровища, като старинни снимки, старинни обувки или кокал от коледната вечеря миналата година.

Джени ядеше половин грейпфрут и ментов чай. Откакто ѝ дойде миналата година, започна да яде все по-малко. Всичко, което изядеше, отиваше директно в гърдите ѝ. Дан се тревожеше за хранителните навици на малката си сестричка, но Джени си беше енергична и издръжлива както винаги. Та какво знаеше той? Например, не знаеше, че Джени си купува препечена, намазана с масло кифла с шоколадови пръчици почти всеки ден на път за училище, в една малка пекарна на Бродуей.

Не е перфектната стратегия за смаляване на бюста.

Дан ядеше втората си шоколадова поничка и пиеше кафе с четири лъжички захар. Обичаше захар и кофеин, което най-вероятно беше част от причината, поради която му трепереха ръцете. Дан не беше за здравословния живот, обичаше да живее на ръба.

Докато закусваше, той изучаваше сценария за филм на Ванеса Ейбрамс, в който трябваше да участва. Беше се запънал на един ред и го препрочиташе отново и отново: *Животът е крехък и абсурден.*

— Кажи ми, че хич не ти пука, че Серена ван дер Удсен се върна — предизвикваше Джени брат си. Тя постави парче грейпфрут в устата

си и го засмука, след което направи същото с пръстите си, след това извади беличките неща и ги остави в чинията. — Трябва да я видиш, изглежда абсолютно прекрасно. Все едно има съвсем нов имидж, но нямам предвид дрехите ѝ, а лицето ѝ. Изглежда по-стара, ама не с бръчки и такива неща. Изглежда като Кейт Мос или друг модел, който е бил навсякъде и е видял всичко, и се е завърнал от другата страна. Изглежда абсолютно зряла, с опит.

Джени очакваше брат ѝ да отговори по някакъв начин, но той продължаваше да се взира в кафената си чаша.

Животът е крехък и абсурден.

— Поне не искаш ли да я видиш? — попита Джени.

Дан се замисли за това, което беше дочул да казва за Серена Чък Бас. Не му се искаше да го вярва, но ако Серена изглежда толкова зряла, колкото казва Джени, то думите на Чък бяха истина. Може би Серена беше най-голямата кучка, наркоманка, и с най-много венерически болести в Ню Йорк.

Дан повдигна рамене и посочи камарата обелки в чинията на Джени.

— Това е толкова противно. Не можеш ли да изядеш един поп-тарт като нормален човек?

— Какво му е на грейпфрута? — попита Джени. — Освежаващ е.

— По начина, по който го ядеш, е направо отвратително — обяви брат ѝ.

Напъха остатъка от поничката в устата си и облиза шоколада от пръстите си, като много внимаваше да не омаже сценария.

— Ми тогава не гледай, а и още не си ми отговорил на въпроса.

— Кой въпрос? — запита Дан, като повдигна глава.

Джени се облегна с лакти на масата и се наведе напред:

— За Серена, знам, че искаш да я видиш.

— Все тая — отвърна Дан, като се загледа отново в листата.

— Да бе, да — Джени обърна очи. — Виж, има един купон, последващият петък. Голям бенефис за спасяването на соколите скитници дето живеят в Сентръл Парк. Ти знаеше ли, че има соколи в Сентръл Парк? Аз не. Както и да е, Блеър Уолдорф го организира, а както знаеш тя и Серена са най-добри приятелки, следователно, Серена ще е там.

Дан продължи да си чете сценария, като изцяло игнорираше малката си сестра. Но Джени продължи да бърби, без да обръща внимание на факта, че брат ѝ не ѝ обръща внимание.

— Както и да е, трябва само да намерим начин да отидем на това парти — добави, а после грабна салфетка от масата, направи я на топка и я хвърли на главата на Дан. — Моля те, Дан, трябва да отидем!

Дан захвърли сценария настрана и погледна към сестра си сериозно и тъжно.

— Джени, не искам да ходя на този купон, а и следващата седмица най-вероятно ще ходя у Дийк, за да поиграем на плейстейшъна му, а след това ще ходя на Бродуей да се помотам с Ванеса и сестра ѝ. Както всеки друг петък — поясни той.

Джени ритна крака на стола, като малко момиченце:

— Но защо, Дан? Защо не искаш да отидем?

— Защото не сме поканени! Защото *няма* да бъдем поканени! Откажи се, Джен. Съжалявам, но така стоят нещата. Знаеш, че сме различни от тях. Не живеем в същия свят като Блеър Уолдорф или Серена ван дер Удсен, или който и да е друг.

— Такъв си отстъпник! Подлудяваш ме — каза Джен. Тя се изправи и занесе приборите си до мивката, като започна да ги търка с ожесточение. След това се обърна и сложи ръце на кръста. Носеше розова нощница, а къдравата ѝ кафява коса стърчеше навсякъде, защото снощи Джен легна, докато още беше мокра. Приличаше на мини вбесена домакиня с гърди, десет пъти по-големи от необходимото за тялото ѝ.

— Не ми пука какво казваш. Аз ще отида на това парти! — настоя тя.

— Какво парти? — попита баща им, който се появи в рамката на вратата.

Ако имаше награда за най-излагащ баща на земята, Руфъс Хъмфри би я спечелил на сто процента. Беше облечен с бяла фланелка с петна под мишниците и с червени боксерки на квадратчета, и чешеше чатала си. Не се беше бръснал от няколко дни и сивата му брада изглежда растеше на различни интервали. Част от нея беше гъста и дълга, а на места имаше плешиви участъци и петна като сянка в пет следобед. Къдравата му сива коса беше сплъстена, а кафявите му очи — мътни. Зад ушите си бе втъкнал цигари.

Джени и Дан погледнаха баща си мълчаливо. След малко Джени въздъхна и се върна към миенето на чиниите:

— Няма значение.

Дан се засмя самодоволно и се облегна назад. Баща им мразеше Горен Ийст Сайд и всичките им преструвки. Изпрати Джени там, само защото „Констънс“ бе много добро училище и беше ходил с една от учителките по английски. Но пък не понасяше мисълта, че Джени ще се повлияе от някоя своя съученичка, тези дебютантки, както ги наричаше.

Дан знаеше колко ще се хареса това на баща им.

— Джени иска да отиде на някакъв префърцунен бенефис другата седмица — каза той.

Г-н Хъмфри издърпа една от цигарите зад ушите си, пъхна я в устата си и се заигра с нея между устните си.

— Какъв бенефис? — запита той.

Дан се залюля на стола си със самодоволна усмивка на лицето. Джени се обърна, след като спря чешмата и му хвърли поглед да продължи.

— Какво ще кажеш? Това е парти за събиране на пари за соколите, които живеят в Сентръл Парк. Най-вероятно ще им построят някакви къщички за птици. Все едно няма хиляди бездомни хора, които имат нужда от тези пари — каза Дан.

— О, я млъкни — каза Джени вбесено. — Мислиш си, че знаеш всичко. Това е просто купон, не съм казала, че е за велика кауза.

— Ти на това *кауза* ли му казваш? — викна баща ѝ. — Засрами се. Тези хора искат птиците да са наоколо само защото са *красиви*, защото с тях се чувстват все едно са в красивата *провинция*, като къщите им в *Кънектикът* и *Мейн*. Те са само за *декорация*. Остави на тяхната безполезна класа да измислят нещо, от което няма *никаква* полза!

Джени се облегна на кухненския шкаф и тотално изключи думите на баща си. Същата тирада бе чувала и преди. Тя не променяше нищо. Джени продължаваше да иска да отиде на партито.

— Аз само искам да се позабавлявам. Защо трябва да го правим на въпрос? — упорито продължи тя.

— Затова, защото ще свикнеш с тези глупави дебютантски мероприятия и ще свършиш като майка си, да живееш в една голяма

лъжа, да се навърташ покрай богатата през цялото време, защото те е страх да погледнеш себе си — кресна баща ѝ, а лицето му почервения. — По дяволите, Джени, с всеки изминал ден ми напомняш все повече на майка си.

Дан изведнъж се почувства зле.

Майка им беше забегнала в Прага с някакъв граф или принц. Всъщност си беше държанка, която позволяваше на графа или принца да я облича в скъпи дрехи и да я настанява в хотели из цяла Европа. Тя по цял ден пазаруваше, ядеше, пиеше и рисуваше цветя. По няколко пъти в годината им пишеше писма и им изпращаше странни подаръци. Миналата Коледа изпрати на Джени народна носия от Германия, която беше около десет размера по-малка от необходимото.

Не беше хубаво от страна на баща им да сравнява Джени с майка им. Никак даже.

Тя изглеждаше сякаш ще заплаче всеки момент.

— Стига, татко — каза Дан. — Така или иначе, не сме поканени на това парти. Така че и да искаме, никой от нас не може да отиде.

— Ето това имам предвид — триумфално добави г-н Хъмфри. — За какво ви е да се навъртате покрай тези сноби в крайна сметка?

Джени се взря с насълзени очи в кухненския под.

Дан се изправи.

— Побързай и се облечи, Джен. Ще те изпратя до спирката — каза мило той.

И ПОЛУЧАВА ЕЛЕКТРОННА ПОКАНА

В шестте минути междучасие между часа по латински и часа по физическо, Нейт се вмъкна в компютърния кабинет на училище „Сейнт Джуд“. Всяка сряда с Блеър имаха обичай да си изпращат любовно послание (е, все пак идеята беше на Блеър), за да се преборят със скучната седмица в училище. Така оставаха само два дни до уикенда и двамата можеха да прекарат заедно колкото време пожелаеха.

Но днес Нейт дори не помисляше за Блеър. Искаше да разбере как е Серена. Предната вечер беше получил съобщение на секретаря от нея, докато бе гледал мача на „Янките“ с приятели. Гласът ѝ му прозвуча самотен и някак тъжен, въпреки че живееха на пресечка и половина един от друг. Никога досега не беше я чувал да звучи така. А и откога Серена ван дер Удсен си ляга рано?

Нейт седна пред един от жужащите компютри в кабинета. Кликна върху иконата за нов имейл и написа писмо за Серена, на стария ѝ имейл в „Констънс“. Не беше сигурен дали тя ще го провери, но си заслужаваше да опита.

За: serenavdw@constancebillard.edu

От: narchibald@stjudes.edu

Хей, как си? Получих съобщението ти. Сори, че ме нямаше. Определено ще се видим в петък, нали?

С обич, Нейт

След което отвори собствената си поща и — изненада, изненада, имаше писмо от Блеър. Не бяха си говорили от партито на майка ѝ по-предната вечер.

За: narchibald@stjudes.edu

От: blairw@constancebillard.edu

Скъпи Нейт,

Липсваш ми. Вечерта в понеделник трябваше да е специална. Преди да ни прекъснат, планувах да направим нещо, за което отдавна говорим. Вярвам, че знаеш за какво намеквам. Предполагам, че не му е било дошло времето. Просто исках да ти кажа, че съм готова за това. Преди не бях, но сега съм. Майка ми и Сайръс ще пътуват в петък и ми се иска да останеш за през нощта.

Обичам те. Обади ми се.

С обич, Блеър

Нейт прочете писмото на Блеър два пъти и го затвори, за да не му се налага да го гледа повече. Беше само сряда. Възможно ли беше Блеър да се прави на ударена за него и Серена до петък, въпреки че ходеха в едно училище и бяха най-добри приятелки и си казваха всичко? Шансовете не бяха на негова страна. Ами Чък Бас? Хич не беше добър в пазенето на тайни.

Нейт разтри красивите си зелени очи. Нямахше значение как е разбрала Блеър. Откъдето и да го погледнеше, беше прецакан. Опита се да измисли план, но единственото, което му хрумна беше да чака и да види какво ще се случи, като се види с Блеър в петък вечер. Нямахше смисъл да се притеснява отсега.

Тогава вратата на лабораторията се отвори и Джереми Скот Томпкинсън си подаде главата през нея.

— Хей, Натаниел, ще бягаме от физическо. Идваш ли с нас в парка да поритаме?

Удари вторият звънец. Така или иначе закъсня за физическо, а после беше обедната почивка. Бягането прозвуча като добра идея.

— Да, идвам. Чакай секунда — каза Нейт. След това кликна върху мейла от Блеър и го завлече в кошчето. — ОК, да тръгваме.

Хм, ако я обичаше, щеше поне да го запази, или поне да отговори, нали?

Беше слънчев октомврийски ден в Сентръл Парк. На тревата в Шийп Медоу лежаха доста хлапета, избягали от училище — пушеха или играеха на фризби. Дърветата около поляната бяха обагнени в жълто, оранжево и червено, а над тях се виждаха красивите жилищни сгради на Сентръл Парк Уест. Някакъв тип продаваше трева и Антъни взе малко, да добави към това, което Нейт беше взел от пицарията преди обед. Нейт, Джереми, Антъни и Чарли Дърн си поделиха огромна цигара, докато дриблираха с футболна топка.

Чарли си дръпна и предаде на Джереми. Нейт му подаде топката и Чарли се спъна в нея. Беше близо два метра висок и главата му изглеждаше прекалено голяма за тялото му. Хората го наричаха Франкенщайн. Както винаги, русият и атлетичен Антъни, дори и напушен, се хвърли към топката и я изрита високо, като я подаваше на Джереми. Тя се блъсна в дребния гръден кош на Джереми и той я остави да падне на земята, след което задриблира с нея.

— Мамка му, доста е силна — каза Джереми и повдигна панталоните си, които винаги се смъкваха под дребните му бедра, независимо колко си беше стегнал колана.

— Така си е — съгласи се Нейт. — Направо се омазах.

Краката го засърбяха. Чувстваше се все едно тревата растеше през подметките на маратонките му.

Джереми спря да дриблира с топката и попита Нейт:

— Хей, Нейт, да си се виждал със Серена ван дер Удсен? Чух, че се върнала.

Нейт загледа топката замечтано, като му се искаше да беше в краката му, за да се заиграе с нея и да се престори, че не е чул въпроса. Усещаше погледите на тримата върху си. Той се наведе и изсули лявата си обувка, за да се почеше. По дяволите, как сърбеше.

— Да, видях я в понеделник — каза той спокойно, докато скачаше на един крак.

Чарли прочисти гърлото си и се изплю на тревата:

— Как изглеждаше? Чух, че загазила яко в „Хановер“.

— Аз също — добави Антъни. — Чух, че я изритали, задето правила секс с цяла тумба момчета в стаята си. Съквартирантката ѝ я издала — засмя се той. — Все едно не може да си позволи хотелска стая.

Чарли се захлади:

— Чух, че има дете, сериозно. Родила във Франция и го оставила там. Родителите ѝ плащат, за да го отгледат в някакъв изтъкнат френски манастир. Т'ва направо си мяза на филм, човече.

Нейт не вярваше на ушите си. Изпусна обувката си и седна на земята. След това събу и другата си обувка, след това и чорапите. Не каза нищо, само седеше там и си чешеше голите крака.

— Можете ли да си представите Серена с всичките тези момчета в стаята си? О, да, бейби, *по-силно, по-силно*. Оу, човече — каза Джереми и се затъркаля из тревата, като се смееше истерично.

— Интересно, дали изобщо знае кой е бащата? — запита Антъни.

— Чух за нещо с наркотици, доста сериозно — добави Чарли. — Тя ги разпространявала и се заребила. После цяло лято била на лечение в Швейцария. Предполагам след като е родила.

— Уаа, супер прецакано, а? — изказа се Джереми.

— Ти и тя имахте вземане-даване, нали, Нейт? — попита Чарли.

— Това пък откъде го чу? — поинтересува се Нейт.

Чарли поклати глава и се усмихна:

— Не знам, човече, к'ъв е проблемът? Тя е готина!

— Да бе, и по-готини съм имал — каза Нейт и веднага съжали. За какво говореше?

— Да, предполагам, че Блеър е доста яка също — каза Чарли.

— Предполагам, че полудява в леглото — съгласи се Джереми.

— Само си помислете! — Антъни посочи Нейт, хилейки се.

Нейт се засмя и поклати глава, така се опитваше да отърси думите им от ушите си. Излегна се в тревата и се загледа в празното синьо небе. Ако си наклонеше малко назад главата, щеше да види апартаментите и на Серена, и на Блеър на Пето авеню. Но той се наведе така, че всичко, което вижда да е ясното небе. Беше твърде напушен, за да се занимава с това. Изключи гласовете на приятелите си и се опита да избистри съзнанието си, като синьото небе. Но не успя да премахне образите на Серена и Блеър от съзнанието си, които летяха голи над главата му. „Знаеш, че ме обичаш“ казваха те, и Нейт затвори очи и се усмихна.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Знам, че не се е случило кой знае какво, но не мога да се сдържа да не напиша повече за Н. Той е новият ми любимец. Все пак е изумително красив, макар че малко му липсва смелост.

Надрусан в Сентръл Парк

Всъщност новата ми любима тема е Другарчето — по-елитна версия на Загубеняка, или надрусано момче. За разлика от обикновеното напушено момче, другарчето не си пада по метъл или онлайн игри, или скейтборд, или вегетарианство. Той се подстригва добре и има хубава кожа. Мирише добре и носи кашмирени пуловери, които приятелката му купува за него, получава добри оценки и е добър с майка си. Той плува и играе футбол, и знае как да върже папионка. Умее да танцува и е секси! Но пък никога не инвестира себе си в нещо или някого. Не е амбициозен и никога не казва какво му е на ума. Никога не поема рискове и това прави евентуална връзка с него рискована!

Може би сте забелязали, че съм точно обратното — никога не знам кога да млъкна. А и сериозно вярвам, че противоположностите се привличат. Трябва да призная, че спадам към първата група.

Очевидно, не съм единствената.

Вашите имейли

В: Скъпа И,

С Н сериозно се заиграхме на одеяло в парка. Поне мисля, че е същият Н. Целият е в лунички, нали? Мирише ли на лосион за слънце

и трева?

бланкетбейби

О: Скъпа бланкетбейби,
Хмммм, обзалагам се, че да.

И

Новини

Б купува презервативи в аптека „Зитомер“, „Лайфстайлс“, супер дълги, супер оребрени! Това, което ме учудва, е как знае какъв размер да вземе. Предполагам, че са правили всичко освен. След това Б се отби (без майтап!) до „Дж. Систърс“ за първата си бразилска маска. Ау. Но повярвайте ми, заслужава си. С е видяна в пощата да изпраща голям пакет. Бебешки дрешки за отрочето си, вероятно. И и К хванати в кафене „Три Гайс“ да ядат пържени картопки с топъл шоколад. Тъкмо бяха върнали онези сладки рокли, които бяха купили от „Бенделс“ предния ден — уау, дали пък не са надебелели? — и обсъждали други варианти какво да носят за партито *Целувка по устните*. Жалко, че не е тога-парти.

Речник

След като сигурно много от вас се питат, ще ви отговоря на големия въпрос, който ви тормози от известно време, т.е. откакто разбрахте за партито за сокола скитник.

ОК. Според моя джобен речник:

Сокол, същ. 1. Всяка от хищните птици от семейство Falconidae, особено от рода Falco, разпознаван по дългите заострени криле, остра човка, с подобен на зъб прорез от двете страни на горната част на клюна, и бърз ловък полет; обикновено се гмурка, за да хване плячката си; някои видове соколи са на изчезване. **Соколят скитник**, често срещана птица, заради бързия си полет доста използвана в лова.

Сигурно съм ви заковала с това. Просто се опитвам да ви държа в течение — това ми е работата.

Ще се видим в парка!

Знаете, че ме обичате,

С СЕ ОПИТВА ДА СЕ УСЪВЪРШЕНСТВА

— Чудесно е, че отново си с нас, скъпа — каза на Серена г-жа Глос, съветник на колежа „Констънс“. След това вдигна очилата си, висящи на златна верижка и ги постави на носа си, за да може да разгледа програмата на Серена, която лежеше на бюрото ѝ.

— Да видим. Хмммм. Така — мърмореше тя, докато препрочиташе програмата.

Серена седеше с кръстосани крака пред нея и чакаше търпеливо. На стената зад г-жа Глос нямаше никакви дипломи, никакъв знак за акредитация от какъвто и да е сорт, само снимки на внуците ѝ. Серена се почуди дали тя изобщо бе ходила в колеж. Всеки би си помислил, че щом ще дава указания, трябва поне да се е опитала.

Г-жа Глос прочисти гърлото си:

— Да, така, програмата ти е абсолютно приемлива. Не претрупана, но пък е задоволителна. Предполагам, че ще я запълниш с извънучебни занятия, нали?

Серена повдигна рамене. *Ако пиенето на перно и голите танци на плажа в Кан могат да се нарекат извънучебни дейности.*

— Ами, не точно. Искам да кажа, че в момента не съм записана никъде — отвърна тя.

Г-жа Глос остави очилата си да паднат. Носът ѝ започна да става много червен и Серена се замисли дали пък няма пак да ѝ потече кръв, нещо, с което г-жа Глос беше известна. Кожата ѝ беше много бледа, с жълтеникав оттенък. Всички момичета смятаха, че страда от някаква ужасна заразна болест.

— Никакви извънучебни дейности? А как ще се усъвършенствате?

Серена погледна към г-жа Глос с любезен, но празен поглед.

Кой казва, че тя има нужда да се усъвършенства?

— Разбирам. Е, ще трябва да ви включим в *нещо*, нали? За съжаление, колежа няма дори да ви погледнат, ако нямате извънучебни занимания — каза тя. После се наведе напред и измъкна

голяма папка, пълна с хвърчащи листа, от чекмеджето на бюрото си, и започна да прелиства флаерите, отпечатани на цветни странички.

— Ето нещо, което започва тази седмица. „Цветя фън шуй. Изкуството на цветната декорация“ — каза г-жа Глос и погледна към Серена, която направи учудена физиономия.

— Да, права сте. Това няма да ви помогне за „Харвард“, нали? — леко се засмя г-жа Глос.

Повдигна ръкавите на блузата си и се намръщи над папката, която продължаваше да разлиства бързо. Не беше от хората, които се отказват при първия опит — беше много добра в работата си.

Серена задържа нокътя на палеца си. Досега не беше се замисляла за това, че колежите ще искат тя да е повече от това, което вече беше. А тя определено искаше да отиде в колеж, и то добър. Родителите ѝ със сигурност очакваха от нея да отиде в едно от най-добрите училища. Не че оказваха някакъв натиск, това се подразбираше. И колкото повече Серена мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че нито едно от предложенията не ѝ харесва. Бяха я изхвърлили от пансиона, оценките ѝ се понижиха, нямаше представа за какво става дума в нито един от часовете, които посещаваше и нямаше хоби или някакво готино извънучебно занимание. Резултатът ѝ от SAT беше ужасен, защото не можеше да се концентрира върху тези тестове за попълване. Пък и да се явеше пак, най-много да станеха още по-зле. Казано с една дума, беше прецакана.

— Какво ще кажеш за драма? Оценките ти по английски са доста добри, театърът трябва да ти харесва — предложи г-жа Глос. — Репетират само от малко повече от седмица. Междуучилищен театрален клуб прави съвременна версия на „Отнесени от вихъра“. Как ти звучи това? — каза г-жа Глос и повдигна поглед от листата.

Серена размърда единия си крак напред-назад, докато продължаваше да си дъвче нокътя. Опита се да си се представи сама на сцената, превъплътена в ролята на Скарлет О'Хара. Трябваше да се разплаква, да припада, да носи огромни рокли с корсети и поли с обръчи. Дори, може би, перука.

Никога повече няма да гладувам! Щеше да извика драматично с най-добрия си южняшки акцент. Можеше и да е забавно.

Серена пое флаера от ръцете на г-жа Глос, като внимаваше да не го пипа там, където го е докосвала тя.

— Защо не? Звучи забавно.

Серена си тръгна от кабинета на г-жа Глос, когато свършваше последният час за деня. Репетицията на „Отнесени от вихъра“ беше в аудиторията, но нямаше да започне преди шест, за да могат учениците, занимаващи се със спорт, също да участват. Серена се изкачи по главното стълбище на „Констънс“ до четвъртия етаж, за да вземе палтото от шкафчето си и да провери дали някой не иска да ѝ прави компания до шест. Край нея подтичваха момичета, забързани към следващата си среща, тренировка, репетиция или клуб. По навик, те се спираха за секунда, да кажат здравей на Серена, защото открай време да те видят да говориш със Серена ван дер Удсен, значеше да те *видят*.

— Хей, Серена — извика Лора Салмън, преди да се гмурне надолу по стълбите, към музикалната стая в мазето за репетициите на певческото дружество.

— Доскоро, Серена — каза Рейн Хофщетер, когато се промъкна през навалищата в спортните си шорти, на път за тренировка по футбол.

— Ще се видим утре — нежно каза Лили Рийд и се изчерви, защото беше облечена с бричовите си за езда, от които винаги се притесняваше.

— Чао — обади се и Кармен Фортиер, дъвчейки дъвка, облечена в кожените си панталони и яке. Тя беше в „Констънс“ със стипендия, беше в началния курс, а живееше в Бронкс. Твърдеше, че не можела да се прибира с училищната си униформа, защото щели да я пребият. Тя беше на път към клуба по аранжиране на цветя, въпреки че лъжеше приятелите си от квартала, че ходи на карате.

Изведнъж коридорът остана празен. Серена отвори шкафчето си, извади палтото си от „Бърбъри“ и го облече. След това тресна вратичката на шкафчето, за да се затвори и се затътри по стълбите към главния вход, а след това зави по Деветдесет и трета към Сентръл Парк.

В джоба на палтото ѝ имаше кутийка „тик-так“ само с едно бонбонче в нея. Тя го извади и сложи на езика си, но беше толкова притеснена за бъдещето си, че не усети вкуса му.

Пресече Пето Авеню, като вървеше от страната на парка. Целият паваж беше осеян с паднали листа. Надолу по улицата две момичета от „Сейкрит Харт“, облечени в сладките си червено-бели униформи, разхождаха огромен черен ротвайлер. Серена се замисли дали да не влезе в парка откъм Осемдесет и девета улица и да поседи да убие малко време там, преди да започне репетицията ѝ. Но сама ли? Какво щеше да прави, нали ще я видят? Тя винаги е била от този тип хора, които всеки наблюдава.

И така, тя избра да се побере.

Домът ѝ беше на Пето Авеню 994, луксозна, малко снобска сграда до хотел „Станхоуп“ и срещу музея „Метрополитън“. Семейство ван дер Удсен държаха половината от най-горния етаж. Апартаментът им имаше четиринадесет стаи с пет спални, всичките със собствена баня, апартамент за прислужницата, хол с размерите на бална зала и две доста големи фойета с мокри барове и огромни кътове за развлечение.

Когато Серена се прибра, апартаментът беше празен. Родителите ѝ рядко си бяха вкъщи. Баща ѝ управляваше същата холандска превозваческа фирма, която прапрадядо му беше основал през 1700 година. И двамата ѝ родители бяха в борда на директорите на всички благотворителни кампании и организации за изкуство в града и все имаха съвещания, обеди или срещи за набиране на средства, на които трябваше да присъстват. Прислужницата Деидре беше излязла да пазарува, но апартаментът изглеждаше безупречно, с вази с пресни цветя във всяка стая, включително и в баните.

Серена отвори вратата на едно от по-малките фойета и се настани на любимия си син кадифен фотьойл. Тя взе дистанционното, за да отвори шкафа със скрития в него телевизор с плосък екран. След това нетърпеливо прегледа каналите, и като не можа да се съсредоточи върху нищо, се спря на TRL, въпреки че смяташе, че Карсон Дали е най-досадният мъж на планетата. Напоследък не беше гледала много телевизия. Съквартирантките ѝ в пансиона правеха пуканки и топъл шоколад и гледаха „На живо“ в събота вечер или „Джекес“ с техните пижами, но Серена предпочиташе да се измъква, да пие кайсиев шнапс и да пуши пури с момчетата в мазето на параклиса.

Това, което я притесняваше сега повече от Карсон Дали и факта, че седеше вкъщи сама и нямаше какво да прави, беше, че можеше да

прекара живота си по този начин — гледайки телевизия в апартамента на родителите си — ако не си събереше мислите и не влезеше в колеж! Защо беше толкова глупава? Всички изглежда си бяха уредили нещата. Беше ли пропуснала важния разговор как да се организира? Защо никой не я беше предупредил?

Е, нямаше смисъл да се шашка. Все още имаше време. А и все още можеше да се забавлява. Не се налагаше да става монахиня, защото влезе в Клуба по драматично изкуство, или каквото и да беше.

Серена изключи телевизора и се запъти към кухнята. Кухнята на семейство ван дер Удсен беше огромна. На стените, над блестящите плотове от неръждаема стомана, бяха наредени шкафове за чаши. Имаше три хладилника, които поддържаха минусови температури и две ресторантски печки. В центъра на кухнята имаше касапска маса, а на нея беше пощата за деня.

Серена я взе и я прегледа. Най-вече покани за родителите ѝ — бели квадратни пликове със старомоден шрифт — за балове, бенефиси, срещи за набиране на средства и търгове. След тях бяха откриванията на изложби — картички с някоя от работите на художника от едната страна и детайлите по откриването, на другата. Една от тях привлече вниманието на Серена. Явно е била загубена по пощата за известно време, защото изглеждаше зле, а откриването беше насрочено за сряда в 16.00 часа... тоест точно в *момента*. Серена обърна картичката и се загледа в снимката на творбата. Изглеждаше като близък план на око, в черно и бяло, с розови нюанси. Творбата се казваше „Кейт Мос“, а изложбата беше под надслов *Зад кулисите*. Серена присви очи и се загледа в снимката. В нея имаше нещо невинно и красиво, а в същото време беше и малко отвратителна. Може би не беше око. Серена не бе сигурна какво точно е изобразено на снимката. Обаче, определено беше готино. Без съмнение тя знаеше къде ще прекара следващите два часа.

Нахлу в стаята си и смъкна униформата, като я замени с черни кожени панталони. След това грабна палтото си и викна асансьора. След минути вече слизаше от таксито пред галерията „Уайтхот“ в центъра на Челси.

Още в момента, в който влезе, Серена грабна безплатна чаша джин-мартини и се подписа в листа на гостите. Галерията беше пълна с двадесет и няколко годишни битници с готини дрехи, които пиеха безплатно мартини и се наслаждаваха на снимките, окачени на стените. Всяка снимка беше сходна на тази от картичката, същият черно-бял близък план на око, увеличени и в различни нюанси. Под всяка имаше надпис, а на всеки надпис имаше име на знаменитост: Кейт Мос, Кейт Хъдсън, Хоакин Финикс, Джъд Лоу, Жизел Бюндхен, Еминем, Шер, Кристина Агилера, Мадона, Елтън Джон.

От невидимите колони звучеше френска поп музика. Фотографите, братя Реми, еднояйчни близнаци, синове на френски модел и английски херцог, бяха център на вниманието на репортерите от „Арт Форум“, „Вог“, W, „Харпърс Базар“ и „Ню Йорк Таймс“.

Серена изучаваше всяка от фотографиите доста задълбочено. Накрая реши, че не са очи, сега, когато ги виждаше увеличени. Но какво бяха? Пъпчета?

Изведнъж тя почувства ръка на кръста си.

— Здравей, *мон шери*. Красиво момиче. Как се казваш?

Беше един от братята Реми. Беше на двадесет и шест, висок колкото Серена. Имаше черна къдрава коса, ослепително сини очи и говореше с френски и британски акцент. Беше облечен в морскосиньо от глава до пети, а устните му бяха тъмночервени и извити в краищата. Беше абсолютно прекрасен, също като брат си.

Щастливка.

Серена не се възпротиви, когато той я дръпна за снимка с брат си за неделното издание на „Сънди Таймс“ в раздела за стил. Единият брат стоеше зад нея и целуваше врата ѝ, а другият беше коленичил и прегръщаше коленете ѝ. Около тях хората лакомо гледаха, нетърпеливи да зърнат *новото момиче*.

Всеки в Ню Йорк искаше да е известен. Или поне да види някой известен, за да може да се хвали впоследствие.

Репортерът от „Ню Йорк Таймс“ разпозна Серена от разни купони от преди година и нещо, но искаше да се увери, че е тя.

— Серена ван дер Удсен, нали? — запита той като вдигна поглед от бележника си.

Серена се изчерви и кимна. Беше свикнала да я разпознават.

— *Трябва* да ни станеш модел — въздъхна един от братята Реми и целуна ръката ѝ.

— Да, *трябва* — съгласи се другият и пъкна маслинка в устата ѝ.

Серена се засмя и каза:

— Става, защо не? — въпреки че не знаеше с какво се захваща.

Единият от братята посочи врата, маркирана със знак „Частна стая“ в другия край на галерията.

— Ще те чакаме там. Не се притеснявай и двамата сме гейове.

Серена се захили и пое голяма глътка от пиетието си. Шегуваха ли се?

Единият брат я тупна по задника.

— Всичко е наред, скъпа. Ти си абсолютно зашеметяваща, затова няма от какво да се притесняваш. Хайде. Ние ще сме там след минута.

Серена се поколеба, но само за секунда. Можеше да е една от подобните на Кристина Агилера и Хоакин Финикс. Няма проблем. С вдигната брадичка, тя се запъти към стаята.

Точно тогава, някакъв тип от Лигата за Обществено изкуство и жена от нюйоркската Управа на превозвачите се присъединиха към двамата братя и заговориха за новата авангардна обществена програма за изкуство. Искаха да поставят снимки на братята Реми по автобусите, метрото и по такситата из целия град.

— Да, няма проблем, ако изчакате малко, имаме съвсем нова звезда. Ще ви я дадем ексклузивно! — съгласиха се братята Реми.

— Как се казва тя? — запита нетърпеливо жената.

— *Серена* — казаха двамата братя едновременно.

ОБЩЕСТВЕННОТО СЪЗНАНИЕ Е ПОЧТИ СВЯТО

— Открих печатар, който ще ги направи до утре следобед и ще достави всяка една от поканите лично, така че ще достигнат до получателя до петък сутрин — каза Изабел, която изглеждаше особено доволна от себе си, че е толкова експедитивна.

— Но забележете колко е скъпо. Ако ги използваме, ще се наложи да отрежем бюджета за други неща. Вижте само колко ни дерат от „Такашимая“ за цветята!

След като бяха приключили със следучилищните си дейности в сряда, целият комитет на *Целувка по устните* се беше събрал на пържени картопки и топъл шоколад в кафенето „Три Гайс“ — Блеър, Кати, Изабел и Тина Форд от Военно училище „Сийтън“ — за да се справят с последните приготовления за партито.

Надвисналата криза се състоеше в това, че до партито оставаха девет дни, а никой до този момент не беше получил покана. Поканите бяха поръчани още преди една седмица, но поради объркване мястото на партито беше променено от парка в готин нов ресторант в Долен Челси — в старата сграда на „Барнис“ на Седемдесета и Седмо Авеню, което обезсмисли готовите покани. Момичетата бяха поставени натясно. Трябваше да се направят нови покани, или изобщо нямаше да има парти.

— Но *само* от „Такашимая“ можем да вземем цветята. А и не струва чак толкова много. О, Блеър, помисли само колко ще са красиви — изхленчи Тина.

— Да, така е — настоя Блеър, — но има много други места откъдето да вземем цветя.

— Ами можем да помолим Комитета за помощ на соколите да даде нещо — предложи Изабел, после посегна и взе едно картофче, потопено в кетчуп и го сложи в устата си. — Те не са направили почти нищо досега.

Блеър извъртя поглед и духна в топлия си шоколад.

— Там е проблемът. *Ние* събираме пари за *тях*. Това е нашата цел.

Кати навиги кичур от къдравата си руса коса на пръста си:

— А какво все пак е сокол скитник? Нещо като кълвач ли? — попита тя.

— Не, мисля, че е по-голямо. А и ядат други животни, нали се сещате, като зайци, мишки и други — добави Тина.

— Отврат — каза Кати.

— Аз пък прочетох дефиниция за тях онзи ден. Не си спомням къде — каза Изабел.

Gossipgirl.net, може би?

— Почти са на изчезване — добави Блеър. И заразглежда листа с гостите за партито. Цифрата стигаше до триста и шестнадесет, само млади хора — без родители, слава богу.

Погледът на Блеър беше привлечен от едно име към края на списъка — Серена ван дер Удсен. Подаденият адрес беше на пансиона в академия „Хановер“, в Ню Хемпшир. Блеър постави листа на масата, без да коригира адреса на Серена.

— Ще се наложи да дадем повече пари за печатар и да отрежем малко финансирането на други неща — каза тя забързано. — Мога да предупредя „Такашимая“ да заменят орхидеите с лилии и да забравят за пауновите пера на вазите.

— Аз мога да направя поканите — дочу се ниско гласче зад тях. — Безплатно.

И четирите се обърнаха да видят кой е.

О, това е малката Джени, помисли си Блеър. Деветокласничката, която направи книгите с химни за училището.

— Мога да ги направя тази вечер на ръка и утре да ги пусна в пощата. Единственият разход е за материалите, но аз знам откъде да взема добра хартия на ниска цена — добави Джени Хъмфри.

— Тя направи книжките с химни в училище — каза Кати на Тина. — Много добре изглеждат.

— Да. Много са готини — съгласи се Изабел.

Джени се изчерви и погледна в бляскавия линолеум на пода на кафенето и така изчака Блеър да вземе решение. Знаеше, че всичко зависи от нея.

— И ще ги направиш безплатно? — подозрително попита Блеър.

Джени вдигна поглед от пода и каза:

— Надявах се, че ако ги направя, може би ще мога да дойда на партито?

Блеър пресметна наум плюсовете и минусите. Плюсовете: поканите щяха да са уникални и възможно най-добрите, а и безплатни, следователно нямаше да режат финансите за цветя. Минуси: май нямаше.

Блеър изгледа Джени отгоре до долу. Тяхната хубавичка деветокласничка-помощничка с големия бюст. Беше от хората, които равнодушно понасят удари и щеше да е абсолютно не на място на партито... но на кого му пукаше?

— Защо не, можеш да си направиш покана. Направи по една и за приятелите си. — Каза Блеър и ѝ подаде списъка с гостите.

Колко великодушно.

Блеър даде на Джени цялата необходима информация и тя изхвърча от кафенето задъхана. Магазините щяха да затворят скоро и не ѝ оставаше много време. Списъкът с гостите беше по-дълъг отколкото очакваше, и щеше да ѝ се наложи да будува цяла нощ, за да завърши поканите, но пък можеше да отиде на партито. Само това имаше значение.

Само почакайте да каже на Дан. Щеше да полудее. Щеше да го накара да отиде с нея, независимо дали искаше или не.

„ОТНЕСЕНИ ОТ ВИХЪРА“ ОТНЕСЕНА ОТ ВИХЪРА

Две мартинита и три ленти по-късно, Серена изскочи от едно такси пред „Констънс“ и се затича по стълбите към аудиторията, където репетицията тъкмо беше започнала. Както винаги, тя закъсняваше с половин час. По целия коридор се носеше мелодия на „Токинг Хедс“, изсвирена жизнерадостно на пианото. Серена отвори вратата на аудиторията и видя стария си приятел Ралф Ботъмс III да пее *Burning down the South* по мелодия на известна песен с безизразно лице. Беше облечен като Рет Бътлър, с изкуствен мустак и месингови копчета. Ралф беше надал през последните две години и лицето му беше червендалесто, все едно беше преял със сурово месо. Държеше ръцете на набито момиче с кафява къдрава коса и сърцевидно лице — Скарлет О’Хара. Тя също пееше, като произнасяше думите със силен Бруклински акцент.

Серена се облегна на стената, за да погледа със смесица от ужас и интерес. Това, което видя в галерията не я стресна, но това... това беше страшно!

Когато песента свърши, останалите от клуба заръкопляскаха радостно. След това учителката, възрастна англичанка, започна да режисира следващата сцена.

— Скарлет, сложи ръцете си на хълбоците — инструктира я тя. — Да, покажи ми, покажи ми. Така. Представи си, че си сензационна на Юга, по време на гражданската война. Ти погазваш всички правила.

Серена се обърна да погледне през прозореца и видя три момичета да слизат от такси на Деветдесет и трета и Медисън. Тя присви очи и разпозна Блеър, Кати и Изабел. Сключи ръце на гърдите си, за да се предпази от странното чувство, което я преследваше, откакто се беше върнала в града. За първи път в живота си се чувстваше сама.

Без да каже и дума на хората в клуба по драма — *Здравейте! Довиждане!* — Серена се измъкна от аудиторията отново в празния

коридор. Стената беше осеяна с флаери и надписи, така че тя спря и се зачете. Единият от тях беше за кастинга за филма на Ванеса Ейбрамс.

Тъй като познаваше Ванеса, беше наясно, че филмът ще е много сериозен и мрачен, но беше по-добре от това да пееш глупави песни и да правиш фокус-бокус с дебелия червендалест Ралф Ботъмс III. Кастингът на Ванеса беше започнал преди час на една пейка в Медисън Скуеър Гардън, но можеше и още да не е свършил. И така, Серена отново се озова забързана към такси на път за центъра.

— Ето така искам да го направиш — каза Ванеса на Марджъри Джафи, второкурсничка в „Констънс“, и единственото момиче, което се беше появило за ролята на Наташа. Марджъри имаше червена къдрава коса и лунички, малко прасешко носле, и нямаше врат. Непрекъснато дъвчеше дъвка и беше абсолютно, кошмарно неподходяща за ролята.

Слънцето залязваше и целият парк беше облян в розова светлина. Във въздуха се усещаше характерният аромат на Ню Йорк през есента — смесица от димящи камини, изсъхнали листа, димящ хотдог, кучешка пикня и изгорели газове.

Даниел лежеше по гръб на пейката в парка, така както беше инструктиран от Ванеса — ранен офицер със странно разположени крайници. Ранен във войната и от любовта, той беше трагично блед, слаб и смачкан. На гърдите му лежеше малка стъклена лула. За щастие, Ванеса я беше намерила на улицата в Уилямсбърг през уикенда. Тази лула беше перфектният реквизит за сексапилен, наранен княз.

— Ще прочета репликата на Наташа, а ти наблюдавай внимателно. Хайде Дан, започваме — каза Ванеса.

— Не спеше ли? — каза Ванеса-като-Наташа на Дан-като-княз Андрей.

— Не, наблюдавам те от доста време. Инстинктът ми подсказваше, че си тук. Само ти ми даваш това чувство на спокойствие... тази светлина! Искане ми се да се разплача от радост! — тихо отговори Дан-като-княз Андрей.

Ванеса коленичи до главата му, а лицето ѝ грееше от тържествена наслада.

— Наташа, твърде много те обичам! Повече от целия свят! — въздъхна Дан, като се опита да се изправи, но от болка отново се сви на пейката.

Каза, че я обича! Ванеса грабна ръката му, а лицето ѝ почервения от наслада. Беше изцяло изгубена в този момент. След това се опомни, пусна ръката му и се изправи.

— Твой ред е — каза тя на Марджъри.

— Кей — отвърна Марджъри, докато продължаваше да дъвче с отворена уста. Свали ластика от къдравата си коса и я бухна с ръка. После коленичи до Дан, държейки сценария и попита:

— Готов ли си?

Дан кимна.

— Не спеше ли? — каза тя, като пърхаше флиртуващо с очи, продължавайки да джвака.

Дан затвори очи и каза репликата си. Само със затворени очи можеше да се сдържи да не се засмее.

Насред сцената Марджъри употреби фалшив руски акцент. Беше ужасно зле.

Ванеса мълчаливо страдаше и се чудеше какво да прави с ролята на Наташа. За момент си се представи как купува перука и сама я изиграва, като помоли някой друг да заснеме сцената. И все пак, това беше нейният проект — тя трябваше да го снима.

Точно тогава някой я хвана за ръката и попита:

— Може ли аз да опитам, когато тя свърши?

Ванеса се обърна, за да види Серена ван дер Удсен, останала без дъх, понеже беше тичала през парка. Бузите ѝ бяха порумени, а очите ѝ — тъмни като небето. Серена беше нейната Наташа, ако изобщо имаше такава.

Даниел рязко се изправи, забравил болките и репликата си. Лулата се изтърколи и падна.

— Чакай, не сме готови — каза Марджъри и ръгна Дан по ръката. — Трябва да ми целунеш ръка.

Дан я погледна с празен поглед.

— Разбира се. Марджъри, имаш ли нещо против да дадеш на Серена сценария си? — каза Ванеса.

Серена и Марджъри си смениха местата. Този път Дан стоеше с отворени очи. Не смееше дори да мигне.

Започнаха да четат.

— Наблюдавам те от доста време — каза Дан и това беше вярно. Серена коленичи до него и хвана ръката му. Дан се почувства отмалял и беше благодарен, че е легнал.

Уау. Много е лесен.

Той беше участвал в много пиеси, но никога не беше усещал нещото, наречено „химия“, с никого преди това. А да усетиш това чувство със Серена ван дер Удсен, беше все едно да умреш от изтънчена смърт. Беше все едно двамата със Серена да споделят един и същ въздух. Той вдишваше, а тя издишваше. Той беше безмълвен и неподвижен, докато тя изригваше до него като фойерверки.

Серена също се забавляваше. Сценарият беше красив и чувствен, а и този, приличащ на битник Дан, беше много добър актьор.

„Мога да получа ролята“, помисли си тя въодушевено. Досега не се беше замисляла сериозно какво иска да прави с живота си, може би това беше актьорството.

Те продължиха да четат и след отбелязания край, все едно бяха забравили, че играят. Ванеса се намръщи. Серена беше чудесна — двамата заедно бяха чудесни — но Дан щеше да загуби съзнание от радост. Направо да си изповръщаш червата.

„Момчетата са толкова прозрачни“, помисли си Ванеса и прочисти шумно гърлото си:

— Благодаря ти, Серена. Мерси, Дан — каза тя и се престори, че пише нещо в бележника си. — Утре ще ви известя — добави и написа *само в сънищата ти*.

— Беше забавно! — каза Серена и се усмихна на Дан.

Дан я погледна замечтано от мястото си на пейката, все още опиянен от споделения момент.

— Марджъри, на теб също ще кажа утре, става ли? — каза Ванеса на червенокосото момиче.

— Добре, мерси.

Дан се изправи, мигайки с неразбиране.

— Много благодаря, че ми позволи да се пробвам — каза Серена сладко и се обърна да си върви.

— Ще се видим после — каза Дан някак отнесено.

— Чао — каза и Марджъри, като му помахаше и хукна след Серена.

— Дан, хайде да изрепетираме твоя монолог — каза остро Ванеса, — искам да заснема първо него.

— Кое метро вземаш? — запита Марджъри, докато вървяха със Серена през парка.

— Ами б, предполагам — отговори тя, тъй като никога не ползваше метрото, но нямаше нищо лошо в това да се повози с Марджъри.

— Хей, аз също. Можем да се прибираме заедно — щастливо каза Марджъри.

Беше час пик и метрото беше претъпкано. Серена се озова между жена с огромна чанта „Дафис“ и дебело малко момче, което нямаше къде да се хване и се държеше за палтото ѝ, като го стискаше всеки път, когато влакът потегляше. Марджъри се държеше за релсата над главата си, но едва я стигаше с върховете на пръстите си, и постоянно се буташе в хората и ги настъпваше по обувките.

— Не смяташ ли, че Дан е страшно сладък? Нямам търпение да започнем да снимаме. Така ще мога да съм покрай него всеки ден — каза Марджъри.

Серена се усмихна. Явно Марджъри смяташе, че е получила ролята, което беше малко тъжно, понеже Серена беше абсолютно сигурна, че ролята е *нейна*. Беше ги заковала.

Тя си представи как се опознават с Дан. Той имаше тъмни очи с натрапчив поглед и говореше така, сякаш изговаряше собствените си мисли. Това ѝ харесваше. Щеше да се наложи да репетира достатъчно след училище. Почуди се дали той обича да излиза и кое е любимото му питие.

Влакът рязко спря на Петдесет и девета и Лексингтън — Блумингдейлс. Серена замалко щеше да падне върху малкото момче.

— Ау — каза то и я изгледа лошо.

— Това е моята спирка — каза Марджъри и си проправи път към вратата. — Съжалявам, че не ти дадох ролята. Ще се видим утре на училище.

— Късмет — викна Серена след нея. Влакът се поизпразни и тя седна на една седалка, а мислите ѝ все още бяха заети с Дан.

Представи си как пият ирландско кафе в тъмни кафенета и дискутират руска литература. Той изглеждаше така, сякаш много чете. Можеше да ѝ дава книги и да ѝ помага с актьорската игра. Дори можеха да станат приятели. Имаше нужда от нови такива.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Веднъж участвах в такава училищна постановка. Имах страхотна реплика „Айсберг!“. Познайте коя е постановката и какво играех аз? Стотният човек, дал верен отговор ще получи безплатен плакат на братята Реми.

Дебютът на С като модел!

Очаквайте новите готини плакати по стените на автобусите, в метрото, по такситата и достъпни също онлайн чрез мен (казвам ви, аз участвам). Става въпрос за голяма страхотна снимка на С — на лицето ѝ, но пък с нейното име, така че ще разберете, че е тя. Поздравления за дебюта ѝ!

Новини

Б, К и И са забелязани да ядат картофки с топъл шоколад с големи чанти от „Интермикс“ под масите. Няма ли къде другаде да отидат? А ние си мислехме, че вечно са навън да пият и да се забавляват. Колко разочароващо. Аз забелязах Б да си сипва няколко капки бренди в топлия шоколад, все пак. Добро момиче. А и видях отново момичето с перуката в болницата за венерически болести в центъра. Ако е С, най-вероятно е нещо много лошо. Ако се чудите аз какво правя, че все се навъртам в района на клиниката — подстригвам си косата в един много шикозен нов салон от другата страна на улицата.

Вашите имейли:

В: Скъпа И.,

Ти изобщо момиче ли си? Напомняш ми на типа човек, който се представя за момиче, а всъщност е петдесетгодишен отегчен журналист, който няма какво друго да прави, а тормози хлапета като мен. Загубеняк.

jdwack

О: Най-скъпи ми jdswack,

Аз съм най-момичешкото момиче, което някога би могъл да срещнеш, а и съм в предколежанска, пред-гласоподавателска възраст също така. Как да разбере, че ти не си някой петдесетгодишен с цирей по лицето, който си изкарва гнева на невинни момичета като мен?

И

В: Скъпа И, Харесвам рубриката ти толкова много, че я показах на баща ми, който също я хареса! Има познати, които работят в „Гюйпър“ и „Вилидж Войс“, и в други списания. Не се изненадвай, ако рубриката ти се разрасне мноооого! Дано нямаш нищо против!!! Обич завинаги!

— ДЖНИХИ

О: *Против?* Няма начин. Супер съм навита за разрастване. Ще стане *огромна*. Без едноредови реплики в училищната постановка. Може и да ме видиш по автобусите скоро.

Действай!

Знаете, че ме обичате,

И

ЗАРЯЗАНА В ПОЧИВКАТА

— Ммм — каза Серена, като погледна бисквитките, подредени на масата в столовата на „Констънс“. Бисквитки с фъстъчено масло, с шоколадови парченца и овесени. Точно до тях имаше пластмасови чаши с портокалов сок или мляко. Леличката в стола следеше всяко момиче да взима не повече от две. Това се случваше в голямото междучасие на „Констънс“, момичетата получаваха двадесет минути почивка след втория час, независимо в кой клас бяха.

Обаче, когато лелката се обърна настрани, Серена грабна шест бисквитки с фъстъчено масло и се изнесе далеч, за да ги натъпче в устата си. Това не беше най-здравословната закуска, но пък си беше закуска. Предната нощ бе стояла до късно над подвързаното с кожа копие на „Война и мир“ на баща си, за да е по-добре подготвена за филма на Ванеса.

Уау, тази книга като че ли е два милиона страници. Да сте чували за адаптирани издания?

Серена видя Ванеса, облечена в обичайното черно поло и с отегчено лице, идваща от кухнята с чаша чай в ръка. Тя ѝ помахаше с ръка и Ванеса се приближи към нея.

— Хей, реши ли вече? — запита радостно Серена.

Ванеса отпи от чая си. Половината нощ не беше спала, мислейки коя от двете да избере за ролята. Но не можеше да пренебрегне изражението на Дан, докато четеше със Серена. Така че, независимо колко добра беше Серена за ролята, Ванеса не искаше да вижда това изражение отново на лицето му. Дори нещо повече — не искаше да го заснема на филм.

— Всъщност да, още не съм казала на Марджъри, но ще ѝ дам ролята — каза Ванеса.

Серена изпусна бисквитката си на пода и изумена въздъхна:

— Оу.

— Да — добави Ванеса и заблъска ума си да измисли добра причина за този избор, след като беше явно, че Серена е идеална за

ролята. — Марджъри е груба, но невинна. Точно това търся. С Дан решихме, че твоето изпълнение е някак... ъм... твърде... перфектно.

— Оу — отново въздъхна Серена, все още без да може да повярва. Дори Дан я е предал? А тя си представяше как стават приятели.

— Съжалявам — каза Ванеса, след като почувства, че е постъпила зле. Много добре знаеше, че не трябваше да намесва Дан в решението си, та той дори не знаеше, че тя отказва ролята на Серена. С него нещата някак звучаха по-професионално. Не че Ванеса си нямаше лични причини да ѝ откаже, не! Това си беше само бизнес. — И все пак ти си добра актриса. Не се отчайвай.

— Благодаря — каза Серена. Сега нямаше да излиза с Дан и да упражняват диалога си, както си го представяше. А какво щеше да каже на г-жа Глос? Така оставаше без извънучебни занимания и дори някой средно добър колеж нямаше да я иска.

Ванеса се отдалечи, търсейки Марджъри, за да ѝ каже добрата новина. Щеше да ѝ се наложи да промени целия филм, след като звездата ще е тя. Трябваше да стане комедия. Поне се беше спасила от *Безкрайна любов в парка след здрач* със Серена ван дер Удсен и Даниел Хъмфри в главните роли. Отврат.

Серена стоеше в единия ъгъл на столовата с бисквитките, разтрошени в ръката ѝ. „Отнесени от вихъра“ ѝ се струваше абсолютна скука, а беше твърде перфектна за „Война и мир“. Какво друго можеше да направи? Тя отново загриза замислено палеца си.

Можеше да направи собствен филм. Блеър ходеше на курсове по филмово изкуство и можеше да ѝ помага. Когато бяха по-малки, винаги си мечтаеха да правят филми. Блеър щеше да играе главните роли, облечена в чудесни модели на „Живанши“, точно като Одри Хепбърн, само дето Блеър предпочиташе „Фенди“. А Серена, тя винаги искаше да режисира. Искеше да носи широки ленени панталони, да вика през високоговорителя и да седи на стола с надпис „режисьор“.

Това беше техният шанс.

— Блеър — извика Серена, като я видя край масата със закуска, и изтича към нея, завладяна от брилянтността на идеята си. — Имам нужда от помощта ти — добави тя и стисна ръката на Блеър.

Тя, от своя страна, остана вцепенена, докато Серена не я пусна.

— Извинявай. Слушай, искам да направя филм и си помислих, че може да ми помогнеш, нали знаеш, с камерата и другите неща, понеже ходиш на курс по филмово изкуство — каза Серена.

Блеър погледна към Кати и Изабел, които тихичко пиеха млякото си зад нея. След това се усмихна и поклати глава:

— Съжалявам, не мога. Имам извънкласни дейности всеки ден след училище. Нямам време.

— О, стига, Блеър — каза Серена и отново хвана ръката ѝ. — Спомни си как винаги сме искали това. Ти искаше да си Одри Хепбърн.

Блеър изтегли ръката си и я кръстоса с другата, отново с фиксиран поглед върху Кати и Изабел.

— Не се притеснявай, аз ще свърша всичко — добави Серена. — Само трябва да ми покажеш как да ползвам камерата, осветлението, абе тези неща.

— Не мога, съжалявам — настоя Блеър.

Серена нацупи устните си, за да не си проличи, че треперят. Очите ѝ сякаш растяха, а лицето ѝ стана на петна.

Блеър беше наблюдавала тази трансформация у Серена много пъти, докато бяха деца. Веднъж, когато бяха на осем, бяха извървели трите мили от вилата на Серена до Риджфийлд, за да си купят сладолед. Серена излезе от сладкарницата с тройния си ягодов сладолед с шоколадови пръчици и се наведе да погали едно кученце, завързано отвън. Тогава и трите топки сладолед паднаха на земята. Очите ѝ бяха станали огромни, а лицето ѝ изглеждаше така, сякаш бе болна от шарка. Сълзите тъкмо бяха започнали да се стичат по бузите ѝ, а Блеър бе готова да подели своя със Серена, когато собственикът излезе навън с нов сладолед за нея.

Да види отново Серена на ръба да се разплаче развълнува Блеър — като неволен импулс.

— Ааа, ще излизаме в петък за по едно питие, в осем, в хотел „Трибека Стар“, ела ако искаш — каза Блеър.

Серена пое дълбоко въздух и кимна:

— Също като едно време — каза тя, потискайки сълзите си и се опита да се усмихне.

— Точно така — отговори Блеър.

Казвайки това, тя си отбеляза наум да каже на Нейт да не идва, след като Серена ще е там. Новият план на Блеър беше да изпият по някое и друго питие със Серена в хотела, да си тръгне рано, да се прибере вкъщи, да напълни стаята със свещи, да вземе вана и да чака Нейт. След това щяха да правят секс цяла нощ под звуците на романтична музика. Вече си беше записала диск със секси музика, който да слушат, докато го правят.

Дори момичетата от другата класа прибягваха до клишета като това, да записваш сидита с музика за първия си път.

Тогава се чу звънецът и момичетата тръгнаха в различни посоки, за да влязат в час. Блеър имаше час за напреднали в областта на академичните постижения, а Серена се отправи към скучните си, обикновени часове.

Серена не можеше да повярва, че са я отрязали не един, а два пъти за последните десет минути. И докато си взимаше учебниците от шкафчето, започна да обмисля нов план за действие. Не беше от хората, които се отказват.

Снимката ѝ не беше по автобусите просто така.

РОМАНТИЧНАТА МЕЧТА НА ЕДИН УЕСТСАЙДЕР СЕ ИЗПАРЯВА

Ванеса закъсня с пет минути за математика, за да се обади на Даниел. Тя знаеше, че четвъртия час в четвъртък той най-вероятно виси навън, чете поезия и пуши. Едно момиче беше заело телефона в коридора на „Констънс“, така че Ванеса се измъкна, за да ползва този на Деветдесет и трета и Медисън.

Момчетата от малките класове от училище „Ривърсайд“ играеха доджбол в двора и когато телефонът му иззвъня, Дан беше на една пейка в парка наред Бродуей. Тъкмо беше отворил книгата на Албер Камю, *L'Etranger*, която четяха в часа по френски този срок. Дан беше много въодушевен. Вече беше прочел английската версия, но пък беше чудесно да четеш в оригинал, още повече наред шумния и миризлив Бродуей с чаша лошо кафе и цигара. Това си беше направо „консервативно“. Докато хората го подминаваха забързано, Дан се почувства някак отдалечен от хаоса на ежедневието, точно като героя в книгата.

Дан имаше сенки под очите си, защото не беше спал много миналата нощ. Серена ван дер Удсен не му излизаше от главата. Щяха да играят заедно във филм. Дори щяха да се целунат. Твърде хубаво беше, за да е истина.

Горкият, поне в това беше прав.

Телефонът му звънна.

— Да?

— Здравсти, Ванеса е.

— Здравей.

— Слушай, трябва да бързам. Искрах само да ти кажа, че дадох ролята на Марджъри — каза тя бързо.

— Имаш предвид Серена — каза Дан, изгърсвайки пепелта от цигарата си, след което дръпна отново.

— Не, имам предвид Марджъри.

Дан издиша и стисна телефона.

— Чакай малко, за какво говориш? За Марджъри с червената коса и дъвката?

— Да, точно така. Не съм им объркала имената — спокойно и търпеливо отговори тя.

— Но тя беше ужасна, не можеш да я използваш — настоя Дан.

— Ами хареса ми това, че е ужасна. Малко е грубовата, но това ще е от полза за филма, нали разбираш? Не е това, което очакваш?

— Определено не — подигра се Дан. — Виж, наистина смятам, че грешиш. Серена беше върхът. Не разбирам защо не я искаш. Беше чудесна.

— Е, все пак аз съм режисьорът и това е моят избор. И избрах Марджъри. Ясно? — на Ванеса определено не ѝ се слушаше колко прекрасна е Серена. — Плюс това продължавам да дочувам разни истории за Серена. Не смятам, че можем да разчитаме на нея.

Ванеса беше сигурна, че всичко чуто е абсолютно невярно, но нямаше нищо лошо да го спомене на Дан.

— Какво имаш предвид? Какви истории?

— Ами, че произвежда собствена дрога, наречена С, и че е хванала някакви страшни венерически болести. Хич не ми се занимава с това — добави Ванеса.

— Къде чу това? — попита Дан.

— Имам си източници.

Автобус профуча на път за Манастирите. От едната му страна имаше огромна снимка на пъпче. Или пък беше рана от куршум? От едната страна на плаката с момичешки почерк и сини букви беше изписано името „Серена“.

Ванеса се загледа след автобуса. Полудяваше ли? Или Серена беше наистина навсякъде? Всяка част от нея?

— Просто не смятам, че е подходяща за нас — каза тя с надеждата, че Дан ще се успокои, ако чуе думата нас, защото това беше *техният* филм, не *нейният*.

— Добре — студено каза той.

— Та, ще дойдеш ли с мен и Руби в Бруклин в петък? — попита Ванеса, нетърпелива да смени темата.

— Не, не мисля. Айде — каза той и нервно захвърли телефона в черната си куриерска чанта.

Сутринта сестра му Джени беше нахлула в стаята му с кървясали очи и ръце, покрити с черно мастило, и беше оставила покана за онова глупаво парти за соколите на пода до леглото му. Дори си беше позволил да си помисли да заведе Серена на проклетото парти, след като щяха да си партнират във филм. Сега тази мечта отиде по дяволите.

Дан не можеше да повярва. Единственият му шанс да опознае Серена беше провален от Ванеса в жалкия ѝ опит да упражни артистичния си лиценз в правенето на най-лошия филм за всички времена. Още по-невероятно беше, че Ванеса, кралицата на бунтарските сцени, се беше унизила да разпространява слухове за момиче, което дори не познава. Може би „Констънс“ най-накрая ѝ бе влязъл под кожата.

О, не бъди лигльо. Слуховете са секси. Слуховете са добри. Не всеки клюкарства, а би трябвало!

На светофара точно пред него спря автобус. Първото нещо, което Дан забеляза, беше името на Серена. Беше написано в синьо, с женски почерк на огромен черно-бял плакат на нещо. Което приличаше на розова пъпка. Беше красиво.

ФЕН СРЕЩА ИДОЛА СИ

Джени приличаше на зомби в четвъртък, понеже не беше спала цяла нощ, но поканите за партито *Целувка по устните* бяха готови. Сега и тя, и брат ѝ, имаха покана.

Умираще от глад, защото беше вечеряла само един банан и един портокал. Даже беше пропуснала любимата си кифла с шоколад. Така че на обяд тя грабна два сандвича със сирене и две млекца с вкус на кафе, отнесе угощението си в столовата и се огледа за място. Докато хапваше, трябваше да напише домашното, което беше пропуснала предната вечер.

Избра си маса пред огледалната стена в края на столовата. Никое от момичетата не искаше да се храни там, защото стената ги караше да се чувстват дебели, така че масата беше винаги свободна. Джени постави подноса си и тъкмо преди да започне да се тъпче, забеляза бележка, залепена на огледалото.

Започна да търси химикалка в раницата си. След като намери, записа името си на листа — то беше първо! — после седна пред отрупания поднос с храна, а сърцето ѝ щеше да изскочи. Животът беше изпълнен с чудеса. А ставаше все по-хубаво.

По-чудесното беше, че самата Серена ван дер Удсен се измъкна от опашката и се запъти към нея с поднос в ръка. Наистина ли Серена щеше да седне с нея? *Лично?*

Джени вдиша и издиша дълбоко.

— Здравей — каза Серена и постави подноса си на масата.

Боже, колко красива беше. Косата ѝ беше с бледозлатист цвят, който повечето от момичетата в „Констънс“ се опитваха да постигнат с часове, прекарани във фризьорския салон на последния етаж на Бъргдорф Гудман. Но цветът на косата на Серена беше естествен, това лесно се забелязваше.

— Наистина ли те видях да се записваш, за да ми помагаш с моя филм?

Джени кимна, безмълвна в присъствието на такова величие.

— Е, засега си единствената — въздъхна Серена от другата страна на масата, с лице към огледалата. Не ѝ се налагаше да се притеснява, че е дебела, докато се храни. Нямаше никакви сланинки. Серена повдигна златистите си вежди и запита:

— Е, какво можеш да правиш?

Джени си играеше със сандвичите в чинията си. Не можеше да се начуди на себе си, че си е взела два. Серена най-вероятно я смяташе за отвратително прасе.

— Ами, аз съм доста артистична. Направих книжките с химни за училище, нали знаеш, с калиграфия? Имам няколко снимки, публикувани в „Ранкор“ тази година, и един кратък разказ — поясни Джени.

„Ранкор“ беше ученическото списание на „Констънс“. Редактор беше Ванеса Ейбрамс.

— А, и тъкмо завърших поканите за голямото парти следващата седмица, на което всички ще ходят — добави тя, нетърпелива да впечатли идола си. — Блеър Уолдорф ме помоли да ги направя. Всъщност... — Джени посегна към раницата си и извади оттам плик с името на Серена, изписано с орнаменти. — Списъкът с гости, който тя ми даде, беше с адреса ти от пансиона. Щях да пхна плика в шкафчето ти или нещо такова — каза и се изчерви. — Но щом си тук... — Джени подаде плика на Серена.

Дали звучи като надутачка? — почуди се тя.

— Благодаря — каза Серена и взе плика. После го отвори и прочете поканата с потъмнели очи и сбърчено чело.

О, Боже, тя смята, че е грозна! — паникьосано си помисли Джени.

Серена прибра поканата в чантата си и вдигна вилицата си някак отвеяно. Взе парче маруля и го задъвка.

Джени запомняше всяко нейно движение и се учеше как да изглежда мистериозна, уравновесена и готина като Серена в момента. Само да можеше да чуе разбеснелите се мисли на Серена, ругаещи Блеър.

„Тя не е искала да отида на партито. Дори не ми каза, че има парти.“

— Уау — каза най-накрая Серена, докато все още дъвчеше марулята. — Наета си. Аз съм Серена — пресегна тя ръка напред и се

усмихна мило на Джени.

— Знам. Аз съм Джени — момичето се изчерви още повече.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

С и Б: секси в джакузито!

Анонимен източник току-що ни информира за следното: явно, когато все още са били близки, С и Б са имали горещ момент в джакузито в апартамента на С в хотел „Трибека Стар“. Дали целувката е била израз на истинските им чувства една към друга? Или само са се закачали като две глупави пияни момичета? Все тая, определено добавя малко напрежение. Колко забавно!

И, в случай че още не сте видели плакатите, разлепени по автобуси, такситата и в метрото, оригиналната снимка на С все още може да се види в галерия „Уайтхот“ в Челси, сред портретите на други известни личности, включително и моя. Точно така! Братята Реми бяха твърде секси, за да им откажа. Те са такива целенасочено!

Вашите имейли:

В: Скъпа И,

Няма да ти кажа кой съм, но и аз съм модел на братята Реми. Обожавам тяхната работа и много ми харесва снимката, която ми направиха, но по никакъв начин не бих им позволил да я разпространяват така. Ако питаш мен, С иска всичко, което може да получи. И според това, което чувам, май го получава.

Анонимен

О: Скъпи Анонимен,

Готино е да си скромнен, но честно казано, ако искаше да сложиш някоя моя част на автобус, щях да съм навита. Бих се продала, за да съм известна.

Новини

Малката *Дж* е забелязана да купува голяма книга за правенето на филми от „Шекспир и ко“ на Бродуей. *Н* се размотава с *Ч* в бар на Първо авеню. Предполагам, че *Н* иска да държи под око *Ч*, за да не се изпусне? *Б* е забелязана да купува много свещи в магазин на Лекс за голямата ѝ вечер с *Н*.

Това е всичко засега. Забавлявайте се този уикенд — аз определено ще го направя!

Знаете, че ме обичате,

И

ТРИБЕКА СТАР

Фоайето на хотел „Трибека Стар“ беше голямо и шикозно, пълно с удобни фотьойли, дивани и кръгли маси, с цел гостите да се чувстват все едно са на собствено частно парти. Едната стена беше осветена от дузина черни свещи, блещукащи на слабото осветление, а диджеят пускаше леки мелодии. Беше само осем часът, а барът беше претъпкан с хора, облечени по последна мода, пиещи коктейли в пастелни тонове.

На Блеър не й пукаше колко е часът — нуждаеше се от питие.

Тя седеше в един фотьойл точно до бара, но тъпата сервитьорка я отбягваше, може би защото Блеър не се беше постарала да се издокара. Беше облякла избелелите си дънки „Ърл“ и скучен черен пуловер, защото имаше среща само със Серена за едно бързо питие, а после вкъщи щеше да се приготви за щурата си нощ с Нейт. А и за това нямаше да се докарва. Беше решила да го посрещне на вратата гола.

Ставаше й топло само при мисълта за това и тя се огледа наоколо смутено. Чувстваше се като неудачник, сама в бара и то без питие. А и къде беше Серена? Нямаше цяла нощ на разположение.

Блеър запали цигара. „Ако Серена не дойде, докато изпуша цигарата, си тръгвам“, помисли си гневно тя.

— Погледни я, не е ли красива — чу Блеър някаква жена да казва на приятелката си.

Блеър се обърна да погледне. Разбира се, беше Серена.

Носеше сини велурени ботуши до коленете и истинска рокля на „Пучи“ с дълги ръкави, по врата и с колан от камъни в синьо, оранжево и зелено. Беше суперфантастична. Косата й беше прибрана на висока опашка, на очите си имаше бледосини сенки и носеше розово червило. Тя се усмихна и помахна на Блеър, както се носеше през тълпата. Блеър наблюдаваше как хората се обръщат след нея и стомахът й се обърна. Вече й се повръщаше от Серена, а още не си бяха поговорили.

— Здравей — каза Серена и седна на дивана до стола, на който вече седеше Блеър.

Сервитьорката се появи почти веднага.

— Здравей, Серена, отдавна не сме се виждали. Как е брат ти? — попита тя.

— Здравсти, Миси. Ерик е добре, но вечно е зает и не може да ми се обади. Почвам да си мисля, че е завъртял осем различни гаджета — тя се засмя. — Ти как си?

— Супер. Ей, сестра ми работи за една кетърингова компания и каза, че те е видяла на някакво парти в Челси преди няколко дни. Тя твърди, че снимката по автобусите е твоя. Така ли е?

— Аха. Много щуро, нали? — разбули мистерията Серена.

— Толкова си непредсказуема. Както и да е, какво да ви донеса? — каза сервитьорката и погледна Блеър, чийто поглед отдавна беше фиксиран върху нея.

— Кетел с тоник и допълнително зелени лимони — издекламира Блеър, като я гледаше право в очите, предизвиквайки я да им иска личните карти.

Но Миси по-скоро би загубила работата си, отколкото да се заяжда за възрастта на Серена ван дер Удсен.

Именно затова ходеха в хотелски барове, там никой не ти искаше личната карта.

— А за теб, сладка? — обърна се Миси към Серена.

— Оу, май е най-добре да започна с Космо — отговори тя със смях. — Имам нужда от нещо розово, да ми отива на роклята.

Миси се забърза да донесе питиетата, а и да изключари на бармана, че момичето от снимката на братята Реми седи в техния бар, а и са си дружки!

— Извинявай, че закъснях — каза Серена, оглеждайки бара. — Мислех, че всички ще са тук.

Блеър повдигна рамене и силно дръпна от остатъка от цигарата си.

— Реших, че е добре да сме само двете за малко — каза Блеър. — А и всички идват по-късно.

— ОК. — Серена зарови в малката си чантичка за собствената си кутия цигари. „Голоаз“ — френски. Когато ги намери, извади една и я напъха в устата си. — Искаш ли една? — предложи на Блеър. Но тя поклати глава. — Малко са силни, но кутията е много яка, така че не ми пука — отново се засмя Серена и тъкмо щеше да си запали с кибрит от бара, когато отнякъде се появи барманът със запалка.

— Благодаря — каза Серена и повдигна поглед да види кой е. Той ѝ намигна и бързо се оттегли зад бара. После Миси донесе питиетата.

— За старото време — вдигна тост Серена и чукна чашата си в тази на Блеър, след което пое огромна глътка от своя „Космополитън“. После се облегна в стола си и въздъхна от удоволствие. — Не са ли тези хотели просто прекрасни? Изпълнени са с тайни — каза тя.

В отговор Блеър повдигна вежди, сигурна, че Серена е на път да ѝ разкаже всички щуротии, които са ѝ се случили по разни хотели, докато е била в Европа, все едно на Блеър ѝ пукаше.

— Искам да кажа, не се ли замисляш какво прави всеки в стаята си? Например, могат да гледат порно и да дъвчат царевични пръчици със сирене, или да правят извратен секс в банята, или просто да спят.

— Тъх — каза Блеър с безразличие в гласа, поглъщайки питието си. Налагаше ѝ се да пийне, ако искаше да преживее нощта, особено голата част. — Е, какви са тези слухове за твоя снимка по всички автобуси и т.н.? Не съм я виждала.

Серена се изкикоти и се наведе поверително към Блеър:

— Дори да я беше видяла, нямаше да ме познаеш. Това не е снимка на лицето ми, макар да носи моето име.

Блеър се намръщи и каза:

— Не разбирам.

— Това е изкуство — допълни Серена загадъчно и се изкикоти отново, после отпи от своя „Космополитън“.

Лицата на двете момичета бяха само на сантиметри едно от друго и Блеър можеше да усети мускусния аромат, който Серена бе започнала да използва.

— Продължавам да не разбирам. Нещо перверзно ли е? — объркана запита Блеър.

— Не точно — каза Серена и на лицето ѝ се появи лукава усмивка. — Много хора имат такава снимка. Сецаш ли се — знаменитости.

— Например кой?

— Например Мадона, Еминем, Кристина Агилера.

— Оу — възкликна Блеър без грам възхищение.

Очите на Серена се присвиха и тя попита:

— Какво искаш да кажеш?

Блеър повдигна брадичка, прибра гъстата си кафява коса зад ушите и заяви:

— Не знам, но май си готова на всичко, само за да шокираш хората. Нямах ли гордост?

Серена поклати глава, фиксирайки Блеър с поглед:

— Като например какво? Какво съм направила? — запита тя, като неистово загриза палеца си.

— Например това, че те изхвърлиха от пансиона — загатна Блеър.

— Какво му е лошото на това? — изсумтя Серена. — Хиляди хора ги изригват всяка година. Имат толкова много тъпи правила, направо е невъзможно да *не* те изритат.

Блеър стисна устни, като внимателно подбираше следващите си думи.

— Нямам предвид това, а *защо* те изритаха.

Ето, беше го казала. Направо се насади. Сега трябваше да седи и да изслуша Серена за всичките култове, в които се беше включила, всички момчета, с които беше правила секс и наркотиците, които беше вземала. Гадост.

Но и за секунда не се съмнявайте, че ѝ се искаше да знае.

Блеър отново се заигра с рубинения пръстен на ръката си, като го въртеше около пръста си. Серена посочи чашата си, в знак да получи още едно питие от Миси.

— Блеър, единствената причина, поради която ме изгониха, е, че не се появих в началото на учебната година. Останах във Франция. Нашите дори не знаеха. Трябваше да летя обратно в края на август, но останах до третата седмица на септември. Бях отседнала в страхотен замък край Кан и беше безкраен купон. Май не съм спала и една цяла нощ за времето, което прекарах там. Беше точно като партитата, които са описани във „Великият Гетсби“.

Имаше двама братя и бях абсолютно влюбена и в двамата. Всъщност бях по-влюбена в баща им, но той беше женен — засмя се тя.

Диджеят смени музиката с някаква фънки джаз мелодия, която звучеше добре. Намалиха осветлението и свещите заблещукаха. Серена се раздвижи и погледна Блеър, чийто поглед беше безизразен.

После запали нова цигара и пое дълбоко от дима.

— Както и да е, доста се позабавлявах в пансиона, както всички останали. На управата не се понрави факта, че не се появих в началото на учебната година. Не ги виня. Но да ти кажа честно, хич не ми се връщаше на училище. Така добре се забавлявах.

Блеър извърна поглед. Честно казано и пет пари не даваше каква е истината.

— Замисляла ли си се, че това са най-важните години от живота ни, за влизането ни в колеж и всичко останало?

Миси донесе още един „Космополитън“ на Серена, но този път тя само кимна за благодарност. Загледа се в пода с пръст в уста:

— Да, напоследък започвам да осъзнавам този факт — призна тя. — Не се бях замисляла преди, че трябва да взимам участие в разни клубове и отбори. Тоест да участвам активно в училищния живот.

Блеър поклати глава и каза тихо:

— Съжалявам родителите ти.

Очите на Серена бяха започнали да се уголемяват и долната ѝ устна трепереше. Но си беше наумила да не позволява на Блеър да я разплаче. Блеър просто се държеше като кучка, това бе всичко. Може би беше в цикъл.

Серена отпи голяма глътка от питието си и изтри устните си с коктейлната салфетка.

— Е, не ми каза как изкарахте лятото с Нейт. Ходи ли до Мейн да видиш лодката, която е направил? — опита се тя напълно да смени темата.

Блеър отново поклати глава:

— Не, бях на тенис лагер. Отврат.

— Оу.

Отново настъпи странно мълчание.

Изведнъж Серена се присети за нещо и се изправи в стола:

— Знаеш ли, че едно момиче се записа да ми помогне с филма, който ще правя? Деветокласничка е. Казва се Джени. А и ми даде покана за партито следващата седмица. Онова, което ти планираш.

Туш, приятелко. Туш.

Блеър извади нова цигара от кутията си и когато посегна да запали, направи пауза, за да види дали барманът ще скочи да ѝ я запали. Но не би. Когато сама свърши това, тя издиша огромен облак дим право в лицето на Серена.

Така, значи Серена знаеше за партито. Имаше и покана. Е, така или иначе щеше да научи.

— А, калиграфката — каза Блеър и сладко се усмихна. — Много е добра, нали?

— Да, свършила е страхотна работа. А и много мило от нейна страна да забележи, че поканата ми е с грешен адрес. Тя каза, че си й дала адреса ми в „Хановер“.

Блеър прибра косата си зад ухото и вдигна рамене:

— Упс, съжалявам за което — каза тя и се престори, че няма и идея за какво става въпрос.

— Е, разкажи ми за партито. За какво е този път?

На Блеър не й се обсъждаше каузата, защото й звучеше глупаво и антисекси. Това беше и причината да го кръсти *Целувка по устните* — за да го направи съблазнително.

— Ами то е за онези два сокола в Сентръл Парк. Те са застрашен вид и всички се притесняват, че ще умрат от глад или катеричките ще разрушат гнездата им, или нещо такова. Така че създадох фондация за тях. Не се смей, знам, че е тъпо — обясни Блеър.

Серена изпусна кълбо дим и се изкикоти:

— Е, не че няма никакви хора, които да се нуждаят от спасяване. Като например бездомните?

— Тази кауза е толкова добра, колкото всяка друга. Трябваше ни нещо леко за започване на сезона — почти заплашително каза Блеър. Беше нормално *за нея* да се надсмива на каузата, която беше избрала, но не и за Серена.

Серена отново върна разговора към партито:

— Та кой ще присъства, само ние или и родителите?

Блеър се замисли за секунда:

— Само ние — отсече тя. После довърши питието си и погледна часовника. — Аз трябва да излитам — каза, постави чантата си на рамо и взе кутията с цигари от масата.

Серена се намръщи. Беше се наконтила, за да изкара една щура вечер с приятелите си. Очакваше голяма тълпа — Блеър и другите момичета, Нейт и неговата компания, Чък с приятелите му — един вид всички, с които обикновено излизаха.

— Мислех, че ще поостанем тук да изчакаме другите. Къде отиваш?

— Сутринта имам пробен SAT — каза тя с чувство на превъзходство, въпреки че лъжеше. — Трябва да се подготвя, а и ми се иска да си легна рано.

— Оу — каза Серена и кръстоса ръцете си, докато се облягаше назад в стола си. — Аз пък се надявах да си покуфеем в апартамента на семейство Бас в хотела. Още ли го държат?

В десети клас Блеър, Серена и приятелите им прекарваха много ноци в този апартамент с алкохол и танци, филми и рум сървиз в джакузито. После заедно се просваха на огромното легло, докато не изтрезнееха достатъчно, за да се приберат.

Веднъж след много пиянска вечер в десети клас, двете киснеха в джакузито и Блеър беше целунала Серена по устните. На другата сутрин Серена не си спомняше, но Блеър не можа да забрави. Въпреки че беше само импулс, който не значеше нищо, само мисълта за тази целувка я караше да се възбужда. Това беше другата причина, поради която ѝ олекна, когато Серена замина.

— Да, семейство Бас все още държат апартамента, но не им харесва да го ползваме — каза Блеър и се изправи. — Вече не сме в десети клас — добави тя със студен глас.

— ОК — отвърна Серена, май нищо, което казваше тази вечер, не беше на място.

— Е, весел уикенд — каза Блеър със скована усмивка, все едно тъкмо са се запознали. Все едно не се познаваха от цял живот. Тя остави банкнота от двадесет долара за питиетата им на масата. — Извинете, може ли да мина — попита трите високи момчета, които ѝ блокираха пътя.

Серена се заигра със сламката и глътна последните капки от коктейла си, докато наблюдаваше как Блеър си отива. Той имаше солен вкус и тя отново беше на ръба да се разплаче.

— Хей, Блеър — извика след приятелката си. Може би ако просто ѝ кажеше всичко, ако попиташе защо ѝ се сърди толкова, или ако си признаеше, че беше спала с Нейт, може би тогава щяха да продължат да си бъдат приятелки. Можеха да започнат отначало. Даже Серена можеше да започне подготвителен курс за SAT, за да ходят заедно или каквото и да е друго, само да са заедно.

Но Блеър продължаваше да си проправя път през тълпата, за да излезе.

Когато се измъкна от бара, продължи към Шесто авеню, за да хване такси. Започваше да вали и косата ѝ се къдреше. Един автобус със снимката на Серена профуча покрай нея. Това пъпа ѝ ли беше? Изглеждаше като дупката в средата на праскова. Блеър загърби снимката и махна с ръка за такси. Не можеше да се махне достатъчно бързо. Кофти, но таксито, което спря, за да я качи, имаше същата снимка на покрива. Блеър се качи и ядосано тръшна вратата. Никога не би могла да се отърве от Серена — тя беше навсякъде.

Б И Н ПОЧТИ ДО КРАЯ, НО БЕЗ ПУРА

Серена извади цигара и с треперещи пръсти я пъкна в устата си. Изведнъж ръка с пръстен на кутрето ѝ подаде огънче и запали цигарата ѝ със „Зипо“. Запалката беше златна, с монограм Ч.Б, също и пръстенът.

— Здравсти, Серена. Изглеждаш много секси. Защо си сама? — запита Чък Бас.

Серена вдиша дълбоко, потискайки сълзите си и се усмихна:

— Здравей, Чък, радвам се, че си тук. Блеър ме заряза и сега съм сама. Другите ще идват ли?

Чък затвори запалката си и я прибра в джоба. После се огледа наоколо и каза небрежно:

— Откъде да знам. Може да дойдат, а може и да не дойдат — после седна в стола на Блеър. — Наистина си секси — повтори той, гледайки краката ѝ все едно ще ги изяде.

— Благодаря — каза тя и се засмя. Беше някакво облекчение, че Чък си е същият, когато всички други се държаха като кретени. Трябваше да го обича за това.

— Още по едно — провикна се Чък към Миси. — И сложи всичко на моята сметка.

Казвайки това, той подаде на Серена двацетачката, която Блеър беше оставила.

— Задръж я — каза той.

— Но те са на Блеър — каза тя, като взе банкнотата и я загледа.

— Върни ѝ я тогава.

Серена кимна и завря банкнотата в червената си кадифена чантичка.

— Точно така. Ето. До дъно — каза Чък, когато Миси донесе питиетата, и изсипа скоча в гърлото си.

— Упс — каза Серена, когато разсипа Космото върху роклята си. — По дяволите.

Чък грабна една салфетка и започна да попива петното, което беше точно на бедрото ѝ.

— Ето, изобщо не се вижда — отбеляза той, като си позволи ръката му да се плъзне към вътрешната част на бедрото ѝ.

— Мисля, че вече съм добре. Благодаря.

Чък обаче не се притесни ни най-малко. Беше невъзможно да го притесниш.

— Хайде да си вземем още по едно и да се качим в апартамента ми, а? — предложи той. — Ще кажа на персонала, ако някой дойде, да го пращат горе при нас. Те познават приятелите ми.

Серена се поколеба, като се сети за думите на Блеър, че семейство Бас не обичали чужди хора да ползват апартамента им.

— Сигурен ли си, че може?

Чък се засмя, изправи се и ѝ подаде ръка:

— Разбира се, че да. Хайде.

Въпреки че навън валеше и му беше студено, Нейт не бързаше да стигне до Блеър. Това си бе доста иронично. Ей го на, седемнадесетгодишен младеж на път да прави секс с приятелката си за първи път (поне за нея). Би трябвало да тича.

Сигурно вече знае, повтаряше си той отново и отново. Как би могла да не знае? Сигурно вече целият град знае, че е правил секс със Серена. Но ако Блеър знаеше, защо не беше казала нищо?

Мисълта за това го влудяваше.

Завря се в един магазин за алкохол и купи патронче с „Джак Даниелс“. Беше пушил малко трева вкъщи, но се нуждаеше от глътка кураж преди срещата с Блеър. Нямаше идея какво го очаква.

Извървя остатъка от пътя възможно най-бавно, тайно пийвайки от бутилката. И точно преди да завие по Седемдесет и втора, купи роза за Блеър.

Чък поръча още по едно от бара, след което Серена го последва към асансьора и към деветия етаж. Апартаментът изглеждаше точно както преди: хол с кът за забавления и бар, огромна спалня с огромно легло и още един кът за забавления, все едно им трябваха два, огромна

мраморна баня с джакузи и две пухкави хавлии. Имаше още едно нещо, заради което Серена обожаваше хотелите — хавлиите.

Не сме ли всички така?

На малката масичка в хола имаше купчина снимки. Серена разпозна лицето на Нейт на най-горната и ги взе да ги разглежда.

Чък ги погледна през рамото ѝ и каза, клатейки глава:

— От миналата година. Беше супер щуро.

Блеър, Нейт, Чък, Изабел, Кати, всички бяха там, голи в джакузито, танцувайки по бельо, пиейки шампанско в кревата. Всички снимки бяха от купони от изминалата година — на всяка имаше дата — и всички бяха правени в този апартамент.

Значи Блеър отново беше излъгала. Както винаги, всички купонясваха в този апартамент. И Блеър не беше невинна и добра, на каквато се правеше с измисления си тест и с бабешкия си пуловер. На една от снимките беше само по бельо и скачаше на кревата с чаша за шампанско в ръка.

Серена изпи коктейла си и седна от едната страна на канапето. Чък седна от другата страна и положи краката ѝ в скута си.

— Чък — предупреди го тя.

— Какво? Свалям ти ботушите — каза невинно той. — Не искаш ли да ги свалиш?

Серена въздъхна. Изведнъж се почувства много уморена, наистина много уморена.

— Да, разбира се, че искам — каза тя, пресегна се за дистанционното и включи телевизора, докато Чък събуваше ботушите ѝ. По TBS даваха „Неприлични танци“. Супер.

Чък започна да масажира краката ѝ. Чувството беше страхотно. После ухапа палеца и целуна глезена ѝ.

— Чък — изкикоти се Серена, като легна в канапето и затвори очи. Стаята леко се въртеше. Никога не носеше на алкохол.

Чък пусна ръцете си нагоре по краката ѝ и само за секунди пръстите му бяха между бедрата ѝ.

— Чък — каза тя, отвори очи и се изправи. — Имаш ли нещо против, ако просто си седим? Не е нужно да правим нищо, нали? Хайде просто да си поседим на канапето и да погледаме телевизия. Нали знаеш, като момичета.

Чък изпълзя на четири крака към нея, докато я заклеци и тя не можеше да помръдне:

— Но аз не съм момиче — каза той, като се наведе и започна да я целува. Устата му имаше вкус на фъстъци.

— По дяволите — изкреця Блеър, когато чу портиерът да звъни. Все още беше с дрехи и тъкмо беше разляла червен восък върху килима.

Тя изгаси лампата в стаята си и отиде да вдигне интеркома от кухнята.

— Да, изпрати го горе — каза на портиера, разкопча дънките си и забърза към стаята си. След това се отърва от останалите дрехи и ги захвърли в килера. Вече гола, тя се напръска с любимия си парфюм дори между краката.

Ооо, лошо момиче.

Блеър се погледна в огледалото. Краката ѝ изглеждаха твърде къси спрямо тялото ѝ, а и гърдите ѝ бяха малки и не точно от типа „обърнете ни внимание“, както би ѝ се искало. Беше ѝ останала следа от тесните дънки, но едва се забелязваше на слабата светлина от свещите. Кожата ѝ беше все още тъмна от лятото, а лицето ѝ изглеждаше младо и уплашено, изобщо не толкова секси, колкото трябваше. Косата ѝ стърчеше като ореол от дъжда. Тя изтича до банята и постави пласт от червилото, което Серена беше оставила и реса косата си, докато не постигна най-доброто за момента. Ето, моментална неустойчивост.

На вратата се звънна. Блеър изпусна четката, която падна в мивката.

— Момент — извика тя, пое си въздух, каза една бърза молитва, макар да не беше от тези, които се молят.

Надявам се всичко да мине добре.

Серена позволи на Чък да я целува за малко, само защото беше твърде тежък, за да го отмести. Докато той разучаваше вътрешността на устата ѝ с език, тя гледаше как Дженифър Грей се плацика в езерото с Патрик Суейзи. Най-накрая Серена затвори очи и извърна глава.

— Чък, наистина не се чувствам добре — престори се, че ще повърне. — Нещо против само да полежа за малко?

Чък се изправи и избърса уста с опакото на ръката си:

— ОК, няма проблем, ще ти донеса вода.

Той отиде до мокрия бар и напълни чаша с лед, след което сипа Полска минерална вода.

Когато се обърна, за да я занесе на Серена, тя вече спеше. Главата ѝ беше отпусната на възглавничките, а дългите ѝ крака бяха опънати. Чък се отпусна на канапето до нея, взе дистанционното и смени канала.

— Здравей — каза Блеър, като отвори вратата само колкото да провере глава през процепа.

— Здравей — отговори Нейт и ѝ подаде розата. Косата му беше мокра, а бузите — румени.

— Гола съм — каза му тя.

— Наистина ли? Може ли да вляза? — каза той, като с усилие прие тази информация.

— Да — отговори тя и отвори вратата широко.

Нейт замръзна на входа с поглед, втренчен в нея.

Тя се изчерви и се обгърна с ръце.

— Казах ти, че съм гола — каза и се пресегна за цветето.

Нейт го притисна към ръката ѝ.

— Взех го за теб — каза той, прочисти гърлото си и погледна в пода:

— Трябва ли да си сваля обувките?

Блеър се засмя и отвори вратата още по-широко. Нейт беше притеснен, дори повече отколкото преди. Беше толкова сладък.

— Просто побързай и си свали дрехите — каза тя и хвана ръката му. — Всичко е наред. Хайде.

Нейт я последва в спалнята, без да направи каквото би било нормално за всяко момче в същата ситуация. Като да разгледа голия ѝ задник или да се притесни, че няма презерватив, или заради лошия си дъх, или да се опита да каже нещо. Той едва мислеше.

В стаята на Блеър горяха свещи. Бутилка червено вино беше отворена на пода, а до нея имаше две чаши. Блеър коленичи и сипа

вино и в двете, като малка гейша. Почувства се по-комфортно в тъмнината на своята стая.

— Каква музика ти се слуша? — попита го, като му подаде чашата.

Нейт шумно погълна виното:

— Музика, няма значение. Каквато ти се слуша на теб.

Разбира се, готовият диск беше зареден, а първата песен беше на „Колдплей“, защото Нейт ги харесваше.

Бавно и секси, красавецо.

Блеър си беше представяла този момент много пъти и се чувстваше като актриса, която прави най-накрая големия удар, ролята на живота си.

Сложи ръце на раменете на Нейт, а той се опита да не я поглежда, но не се сдържа. Тя беше гола и толкова красива. Тя беше момиче, а той момче.

Има множество песни, написани за това.

— Съблечи си дрехите, Нейт — прошепна Блеър.

Може би след като го направим, ще ѝ кажа, помисли си той.

Това не беше много честно, но все пак я целуна. А веднъж започнал, не можеше да спре.

Малко по-късно, когато Серена се събуди, Чък беше сменил канала и пееше силно заедно с Jay-Z. Роклята ѝ се беше надигнала над кръста ѝ и синьото дантелено бельо се виждаше.

Тя пъргаво се изправи и изтри остатъка от гланца от тъгълчетата на устните си. После дръпна роклята:

— Колко е часът?

Чък я погледна и каза нетърпеливо:

— Часът е подходящ да си свалим дрехите и да си легнем.

Беше чакал достатъчно. А Серена чувстваше главата си натежала и умираше за чаша вода.

— Чувствам се ужасно. Искам да си ходя — каза, като се изправи и започна да търка челото си.

— Хайде сега — каза Чък и изключи телевизора. — Първо ще се натопим в джакузито, това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— Не — настоя Серена.

— Добре — каза Чък ядосано и се изправи. — На масата има вода. Обуй си ботушите и ще ти помогна да си вземеш такси.

Тя ги обу и се загледа в студения дъжд, който валеше навън.

— Вали — каза и отпи от чашата с вода.

Чък ѝ подаде един кашмирен шал, неговата запазена марка, с монограм Ч.Б.:

— Сложи го. На главата си. Хайде, да вървим.

Тя взе шала и последва Чък към асансьорите. По пътя надолу не продумаха. Тя знаеше, че той не искаше да си тръгва, но не ѝ пукаше. Нямаше търпение да излезе на чист въздух и след това да легне в собственото си легло.

Едно такси с плаката на братята Реми спря. Серена смяташе, че прилича на близък кадър на готови за целувка устни.

— Какво е това? Марс? — пошегува се Чък, посочил с пръст плаката. После я погледна без грам шега в очите си и каза: — Не, та това е твоят анус!

Серена премигна. Не можеше да реши дали се опитваше да е забавен или това беше мнението му по загадката, каква точно част от Серена е на снимката.

Чък задържа вратата на таксито, за да може тя да седне.

— Благодаря. Чък — каза тя мило. — Ще се видим скоро.

— Все тая — отговори той, след което най-неочаквано се наведе в таксито, натисна я в седалката и изсъска:

— Какъв ти е проблемът, а? Чукаш се с Нейт Арчибалд от десети клас и съм сигурен, че си оправила почти всяко момче в пансиона, и във Франция също. Тогава какво, не съм твоята класа, за да ми пуснеш ли, а?

Серена се взря право в очите му, виждайки какъв е за първи път. Винаги е било трудно да го харесваш, но преди не беше го мразила.

— Няма значка, аз и не бих го направил с теб. Чух, че имаш болести — захили се той самодоволно.

— Махай се! — изсъска тя, като сложи ръцете си на гърдите му и го изтласка. После затвори вратата на таксито под носа му и каза адреса си на шофьора.

Когато колата започна да се отдалечава, Серена обгърна с ръце тялото си, гледайки право напред през обсипаното с капки стъкло.

Когато таксито спря на един светофар на Бродуей и Спринг, тя отвори вратата, наведе се и повърна.

Това ще я научи да не пие на празен стомах.

Шалът на Чък падна от врата ѝ и се приземи върху розовото повръщано. Тя го издърпа, избърса устата си с него и го напъха в чантата.

— Отврат — каза и затръшна отново вратата.

— Кърпичка, госпожице? — предложи таксиджията, като ѝ подаде кутия с „Клийнекс“.

Тя издърпа една, изтри устата си и благодари.

След това се облегна назад и затвори очи, както винаги благодарна за добрината на непознатите.

— Какво ще кажеш за презерватив или нещо такова? — измърка Блеър, гледайки надървения Нейт. Изглеждаше така, сякаш ще завладее света.

Беше успяла да го разсъблече и всичките му дрехи бяха нахвърляни върху покривката на леглото. Играеха си вече почти час, по уредбата звучеше Дженифър Лопес с „Любовта не струва нищо“, а Блеър се възбуждаше все повече и повече. Тя взе ръката му и облиза пръстите, лакомо засмуквайки всяко връхче. Започваше да си мисли, че сексът ще е по-хубав и от храненето.

Докато тя се занимаваше с пръстите му, той се обърна по гръб. Лежейки така, се почувства гладен, понеже беше пропуснал вечерята от притеснение за срещата с Блеър. Можеше да си вземе бурито от мексиканското заведение на Лексингтън авеню на път за вкъщи. Точно така, искаше пилешко бурито с черен боб и допълнително гуакамоли.

Блеър го ухапа здраво по малкото пръстче.

— Ау — каза Нейт, а ерекцията му спадна, все едно я бяха спугали с игла. Той се изправи и прокара пръсти през косата си.

— Не мога да го направя — промърмори той под носа си.

— Какво? Какъв е проблемът? — тя се изправи, а сърцето ѝ почти спря. Това не беше по сценария, а той проваляше перфектния момент.

Нейт несръчно хвана ръката ѝ и за първи път тази вечер я погледна в очите:

— Трябва да ти кажа нещо. Не мога да го направя, докато не разбереш. Чувствам се като нищожество.

По погледа му тя можеше да види, че моментът не е просто съсипан, а направо убит.

— Кажи? — нежно попита тя.

Той се пресегна и зави раменете ѝ с част от покривката, а другата част метна през кръста си. Някак му се струваше нередно да говорят за това, когато и двамата са толкова голи. После отново хвана ръката ѝ.

— Помниш ли по-миналото лято, когато беше на сватбата на леля ти в Шотландия?

Блеър кимна.

— В града беше адска жега. Бях с баща ми и той все ходеше на някакви срещи, та умирах от скука. Веднъж се обадох на Серена в Риджфийлд и тя дойде до града да се видим — той забеляза как Блеър се вдърви при споменаването на Серена. Издърпа ръката си, кръстоса я с другата пред гърдите си и го погледна недоверчиво.

— Пийнахме, поседяхме в градината. Беше толкова горещо, че Серена започна да се плацика във фонтана. Предполагам, че просто се увлякохме, искам да кажа... — изломоти той. После се сети какво му беше казал Сайръс за момичетата и изненадите. Е, Блеър щеше да е много изненадана и хич не му се вярваше, че ще се зарадва, ни най-малко.

— И, какво? Какво стана? — настоя Блеър.

— Ами, целунахме се — каза той и пое дълбоко въздух като го задържа. Май нямаше да мине само с това. Тогава издиша и добави: — И правихме секс.

Блеър хвърли покривката и се изправи:

— Знаех си! — изкрещя тя. — Кой *не е* правил секс със Серена? Тази отвратителна, разгонена кучка!

— Съжалявам, Блеър, не го бях планирал. Просто се случи. И то само веднъж, честна дума. Просто не исках да се заблуждавам, че сега ми е за първи път. Трябваше да ти кажа.

Блеър отиде с маршова стъпка в банята и взе розовия си сатенен пеньоар. Облече го, като здраво стегна колана:

— Махай се оттук, Нейт. Не мога дори да те гледам. Ти си жалък — каза тя, а по бузите ѝ се стичаха гневни сълзи.

— Блеър — помоли той. За момент се опита да измисли нещо приятно, което да каже, но не можа.

Блеър тресна вратата на банята в лицето му.

Той стана и obu боксерките си. Кити Минки подаде главичка изпод кревата и го погледна с укор, златистите ѝ очи блестяха в тъмнината. Нейт грабна останалите си дрехи и се запъти към входната врата. Нямаше търпение да хапне бурито.

Входната врата се затвори с глух шум, но Блеър остана заключена в банята, взряна в съзливото си отражение. Червилото на Серена все още лежеше там, където го беше оставила. Блеър го взе с треперещи пръсти — името му беше *Гаш*. Много гадно име. Разбира се, Серена можеше да носи червила с грозни имена и чорапогащници с дупки, и мръсни стари обувки, и никога да не си подстригва косата, и пак да си хване някое момче. Блеър изръмжа, обзета от иронията на цялата история и отвори прозореца, след което хвърли червилото през него и зачака да чуе удара в паважа. Нищо не чу.

Главата ѝ се изпълни с мисли за новия филм. Филм, в който прекрасната Серена ван дер Удсен е прегазена от автобус, носещ нейната снимка, и е ужасно осакатена. Нейната стара приятелка Блеър ще отдели малко от ценното си време с предания си съпруг, за да ходи и да храни надебелялата Серена с пюре от круши и да ѝ разказва за всички партита, на които не е могла да присъства. Серена ще ръмжи и пърди в отговор, но това няма да пречи на благотворителната душа на Блеър. Това беше най-малкото, което Блеър можеше да направи за нея. Всички щяха да я наричат *Света Блеър*, и ще спечели награда за златното си сърце.

ЩЕ СЕ СЪБЕРАТ ЛИ С И Н ОТНОВО?

Точно преди полунощ едно такси спря на номер 994 на Пето авеню. На стъпалата на музея за изкуство „Метрополитън“ беше пусто, а те гreeха от светлината на лампите. Серена изскочи от таксито и махна на Роланд, нощния портиер, който дремеше във фойето. Вратата се отвори, но не беше портиерът, а Нейт.

— Нейт! — извика Серена с изненада. — Хей, ще ми дадеш ли назаем пет долара? Нямам достатъчно пари. Обикновено портиерът ми помага, но сега предполагам, е заспал.

Нейт извади пачка с пари от джоба си и плати на шофьора. След това сложи пръст на устните си, отиде до стъклената врата на сградата и почука силно:

— Ехоо? — викна той.

— О, Нейт, толкова си подъл — изсмя се Серена.

Роланд отвори очи и за малко да падне от стола си. След това й отвори вратата и те се качиха с асансьора до апартамента на Серена.

Серена го заведе в стаята си и се отпусна на леглото:

— Получи ли съобщението ми? — каза тя, прозявайки се и си свали ботушите. — Мислех, че ще дойдеш тази вечер.

— Не можех — отговори той. Взе малката стъклена балерина от махагоновия шкаф за бижута на Серена. Имаше пръстчета като иглички — беше ги забравил.

— Е, така или иначе, не си струваше — въздъхна тя и се излетна. — Толкова съм уморена.

Тя потупа леглото до себе си и направи място за Нейт:

— Легни до мен и ми разкажи приказка за лека нощ.

Нейт остави балерината на мястото й и преглътна. Да вдишва аромата на стаята й, когато самата тя беше там, го омаломощаваше. Той легна до нея и телата им се докоснаха. После я прегърна, а тя го целуна по бузата и се намести по-близо до него.

— Тъкмо бях при Блеър.

Серена не каза нищо. Дишаше спокойно, може би дори беше заспала.

Нейт лежеше до нея с отворени очи, а съзнанието му препускаше. Чудеше се дали с Блеър са скъсали официално. Чудеше се как ще реагира Серена, ако я целунеше и ѝ кажеше, че я обича. Чудеше се дали, ако просто беше правил секс с Блеър, всичко щеше да е наред.

Нейт огледа стаята, пълна с любими предмети, с които беше израснал, и които беше забравил. Малкото шотландско мече с носия, което седеше аристократично върху тоалетката на Серена, или огромният шкаф с полузатворени чекмеджета, от които стърчаха дрехи, или малката дупчица от цигара, която беше направил в девети клас на завесата над леглото ѝ.

На пода до вратата беше червената кадифена чанта на Серена, а съдържанието ѝ се беше разпиляло наоколо. Син пакет цигари, двадесетдоларова банкнота, карта „Амекс“, и морскосин шал с буквите Ч. Б., избродирани със златна нишка на него.

Защо ѝ трябваше да взема пари от него, ако е имала двадесетачка? И какво правеше шалът на Чък в чантата ѝ?

Нейт се извърна на една страна, а Серена измрънка, понеже главата ѝ се отпусна на възглавницата. Той я огледа критично. Тя беше толкова красива и сексапилна, доверчива и пълна с изненади. Трудно беше да повярваш, че е истинска.

Серена сложи ръката си на врата му и го придърпа към себе си.

— Хайде — промърмори тя със затворени очи. — Спи с мен.

Цялото му тяло се стегна. Той не беше сигурен какво точно имаше тя предвид, но беше възбуден. А и всяко нормално момче би било, и точно това го върна на земята.

Имаше нещо толкова безгрижно в начина, по който го беше изрекла. Изведнъж той все по-ясно си представи как тя прави всички неща, в които я обвиняваха. При Серена всичко беше възможно.

Сребрист проблясък прихвана погледа му. Беше малката сребърна кутия, която Серена държеше на нощното си шкафче, която беше пълна с бебешките ѝ зъби. Всеки път, когато идваше тук, Нейт я отваряше да види дали всички са още там. Но не и този път. Явно Серена не беше същото малко момиченце, което бе сменило всичките тези зъби.

Нейт се дръпна от нея и се изправи. Издърпа шала на Чък и го хвърли на кревата, без да забележи, че е изцапан с повръщано. После, без дори да я погледне, си тръгна, като тръшна вратата след себе си.

Страхливец.

При шума от затварящата се врата, Серена се стресна и отвори очи, подушвайки миризмата на собствения си бълвоч. Махна завивките и се затича към банята. Там сграбчи порцелановата тоалетна чиния и изригна. Но не излезе нищо. След това пусна душа само с гореща вода и изхлузи роклята си през главата. Нуждаеше се от горещ душ и малко ексфолиант и всичко щеше да е наред.

На другия ден щеше да е като нова.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Проблемът за девствеността

Какво ще кажете за *Н*? Беше на косъм да оправи *Б*, нали знаете какво имам предвид. Предполагам, че трябва да се възхитим на контрола му, на способността да си държи инструмента в гащите. Обаче се обзалагам, че *Б* нямаше да се възпротиви, ако той си беше държал езика зад зъбите и просто си беше свършил работата, вместо да й чете урок по морал и да си признае за приключенията със *С*. Тоест, с кого ще го направи *Б* сега?

Май съм сбъркала за момчетата. Винаги съм мислила, че са готови на всичко, за да оправят девственица. Искам да кажа, мислех, че на *Н* ще му хареса идеята, дето *Б* никога не го е правила. Но май не му пука толкова. Вместо да го възбужда, този факт го стресира дотолкова, че всеки път като се стигне до секс, на *Н* му се налага да изпуши една голяма трева и да глътне половинка *JD*, за да се накали. Колко разочароващо.

Е, не че се е разбързал да скочи на *С*, а всички знаем, че тя съвсем не е девствена.

Може би *Н* има стабилни морални устои.

Оу, така ме кара да го харесвам още повече.

Вашите имейли

В: Хей *И*,

Видях *С* да се качва в хотелска стая с някакъв тип. Беше доста фиркана. Изкушавах се да почукам на вратата и да видя дали няма купон, но ме достраша. Искам да ми дадеш съвет. Дали ще ми пусне? Искам да кажа, че изглежда доста лесна.

Кууп

О: Скъпи Кууп,

Ако си от тези дето питат, а не действат, значи най-вероятно няма. С може да е курва, но има страхотен вкус.

И

Новини

Само една: *Н* в малко ресторантче за бурито на Лексингтън си бърби с една сладурана зад бара. Тя му сложи допълнително гуакамоли безплатно. Обзалагам се, че е така.

Знаете, че ме обичате,

И

УЕСТСАЙДЪРИ НАПАДАТ БАРНИС

— Дан, събуди се — каза Джени, докато ръчкаше брат си в гърдите.

Дан сложи ръката си на лицето и ритна чаршафите:

— Махай се, днес е събота.

— Моля те, стани — изскимтя Джени. Тя седна на леглото му и продължи да го ръчка, докато той не отвори очи и я изгледа заплашително.

— Какъв ти е проблемът, остави ме на мира.

— Няма, ставай да ходим да пазаруваме — настоя Джени.

— Да, бе, — отговори той и се обърна към стената.

— Моля те, Дан. Трябва да си купя рокля за партито в петък, а ти трябва да ми помогнеш. Татко ми даде кредитната си карта. Той каза да си купиш смокинг, след като сме се оказали две разглезени хлапета, на които им трябва рокли и смокинги — разсмя се тя.

Дан се въртна обратно и каза:

— Аз няма да ходя на никакво парти.

— Млъквай, разбира се, че ще ходиш и ще се срещнеш със Серена и ще танцувате заедно. Аз ще те представя. Тя е страхотна — весело отговори Джени.

— Не — упорито продължи Дан.

— Е, поне можеш да ми помогнеш да си избира рокля, понеже аз ще ходя и искам да изглеждам добре.

— Татко не може ли да дойде с теб?

— Да, бе. Споменах, че искам да изглеждам добре — сгълча го Джени. — Знаеш ли какво предложи татко? Каза „Иди в «Сиърс»“, това е *пролетарският* магазин, каквото и да значи това. Дори не знам къде се намира „Сиърс“, ако изобщо съществува все още. Както и да е, искам да отида в „Барнис“. Не мога да повярвам, че още не съм ходила там. Обзалагам се, че хора като Серена ван дер Удсен и Блеър Уолдорф ходят в него практически всеки ден.

Дан се изправи и шумно се прозина. Джени беше облечена и готова да тръгва, а къдравата ѝ коса беше прибрана на опашка. Дори беше с обувки и яке. Изглеждаше толкова сладка и нетърпелива, че беше трудно да ѝ откажеш.

— Толкова си досадна — каза брат ѝ и отиде в банята.

— Знаеш, че ме обичаш — отвърна му тя.

Според Дан „Барнис“ беше пълен със смотаняци, дори и пича, който отваряше вратата с възможно най-мазната усмивка на света. На Джени обаче, страшно ѝ хареса, и макар никога да не беше ходила, се оправяше завидно добре и знаеше къде се намира всичко. Знаеше например, че долните етажи са за дизайнерски тоалети, които не може да си позволи и затова се запъти към последния етаж за масова продукция. Когато вратите на асансьора се разтвориха, тя сякаш умря и отиде в рая. Там имаше толкова много хубави рокли, че докато ги гледаше, устата ѝ се изпълваше със слюнка. Искаше ѝ се да ги пробва всичките, но не можеше.

Когато размерът ти е 85 Д, изборът ти е някак ограничен и определено се нуждаеш от *помощ*.

— Дан, ще помолиш ли онази жена да ми помогне да намеря моя размер от тази рокля — прошепна Джени, опипвайки лилава кадифена тясна рокля без колан с огромно деколте и презрамки от мъниста. Тя погледна етикета — шестстотин долара.

— Мили боже! Няма начин — каза Дан, като погледна цената над рамото ѝ.

— Просто ще я пробвам за удоволствие. Няма да я купя — настоя Джени. Тя доближи роклята до себе си и установи, че деколтето едва ще покрие зърната ѝ. Джени въздъхна и я върна на рафта. — Моля те, попитай жената дали ще ми помогне? — повтори тя.

— Защо ти не попиташ? — каза брат ѝ, сложи ръце в джобовете си и се облегна на една етажерка за шапки.

— Моля те.

— Добре.

Дан отиде до една изпита жена с бяло-руса коса, която изглеждаше все едно е работила в такива магазини цял живот, с една почивка на година в Атлантик сити, Ню Джърси. Дан си я представи

как пуши цигара след цигара в алеята, чудейки се как се справят колежките ѝ без нея.

— Мога ли да ви помогна, младежо? — попита тя, а на табелката с името ѝ пишеше „Морийн“.

Дан се усмихна:

— Здравейте. Дали бихте могли да помогнете на сестра ми да си намери хубава рокля? Ето това там е тя — той посочи Джени, която изучаваше цената на червена копринена рокля с надиплени ръкави. Джени беше съблякла якето си и беше останала по бяла тениска. Дан не можеше да отрече, че гърдите ѝ бяха огромни.

— Да, разбира се — каза жената и се насочи с бърза крачка към Джени.

Дан остана на мястото си и се огледа наоколо. Определено се чувстваше не на място, докато не чу познат глас зад себе си.

— Приличам на монахиня, майко, сериозно. Абсолютно не е за мен.

— Ооо, Серена, мисля, че е чудесна. Ами ако разкопчаеш малко яката? Ето, виждаш ли? Точно като Джаки О. — добави друг глас.

Дан се обърна. Висока жена на средна възраст, приличаща на Серена стоеше ни вън, ни вътре в една съблекалня. Завесата беше леко отворена и Дан успя да види част от косата на Серена, малко от бузата ѝ, голите ѝ стъпала и ноктите на краката ѝ, лакирани в тъмночервено. Бузите му се изчервиха и той забърза към асансьора.

— Хей, Дан, къде отиваш? — извика Джени след него, ръцете ѝ бяха пълни с рокли, а продавачката продължаваше да търси по рафтовете и да ѝ дава полезни съвети за поддържащи сутиени и бельо за подчертаване на фигурата. Джени не можеше да е по-щастлива.

— Отивам да нагледам мъжката част — промърмори той, без да сваля поглед от мястото, където беше забелязал Серена.

— ОК, ще се видим там след 45 минути, и ако имам нужда от помощ, ще ти звънна на мобилния.

Дан кимна и се хвърли в асансьора в секундата, в която отвори врати. В мъжкото отделение той отиде направо на щанда с парфюми и се напръска с „Гучи“, но сбърчи нос от силния италиански аромат. После огледа заплашителната дървена стая, с надежда да открие баня, където да се измие. Вместо това, обаче, видя манекен с вечерен тоалет, зад който беше щандът за смокинги. Дан пипна страхотната материя на

саката и погледна етикетите: „Хюго Бос“, „Келвин Клайн“, DKNY, „Армани“.

После си се представи как излиза от лимузина, облечен в смокинг на „Армани“, под ръка със Серена. Щяха да вървят заедно по червения килим, водещ към партито, около тях ще звучи музика, а хората възторжено ще се обръщат да ги видят. Тогава Серена ще притисне перфектните си устни до ухото на Дан и ще прошепне: „Обичам те“. При това той ще я целуне и ще я вземе на ръце и ще я върне в лимузината. Майната му на партито. Имаха по-добри неща за правене.

— Мога ли да ви помогна, сър? — попита един продавач.

Дан се обърна рязко и каза:

— Не, аз... — Джени щеше да се забави, защо да не пробва нещо? Той взе смокинга на „Армани“ и попита:

— Може ли този в моя размер?

Най-вероятно беше от парфюма.

Джени и Морийн бяха преровили всичко и сега Морийн беше събрала огромно количество варианти в различни размери в една съблекалня за Джени. Проблемът на Джени бе, че беше само втори размер, но гръдният ѝ кош беше поне осми. Морийн беше решила да се спрат на номер шест, като го поотпуснат на бюста и поприберат навсякъде другаде.

Първите няколко рокли, които Джени пробва, бяха пълен кошмар. Тя замалко не скъса ципа, опитвайки да ги закопчае. Следващата даже не ѝ стигна до бюста. Третата беше абсолютно неприлична. Четвъртата май стана, с изключение на факта, че беше яркооранжева и набрана, така сякаш някой я беше рязал с нож. Джени подаде глава през завесата, за да намери Морийн. От съседната съблекалня Серена и майка ѝ тъкмо бяха излезли и се бяха запътили към касата.

— Серена — извика Джени, без да се замисли. Серена се обърна, а Джени се изчерви. Не беше за вярване, че говореше със Серена ван дер Удсен, докато беше облечена в смешна оранжева рокля с набор.

— Здравей, Джени — отговори тя и се усмихна сладко. Приблужи се до нея и я целуна по двете бузи. Джени пое силно въздух

и сграбчи завесата, за да се опомни. Серена ван дер Удсен я беше целунала.

— Уау, щура рокля — каза Серена и се наведе да ѝ прошепне в ухото — Късметлийка си, че майка ти не е с теб. Принудиха ме да купя най-грозната рокля в магазина — Серена ѝ я показа. Беше дълга, черна и абсолютно вълшебна.

Джени не знаеше какво да каже. Искаше ѝ се да е от момичетата, които се оплакваха от това, че пазаруват с майките си. Щеше ѝ се да може да се оплаква, че прекрасна рокля е грозна. Но не можеше.

— Всичко наред ли е, скъпа? — каза Морийн, като ѝ донесе някаква измишльотина без презрамки, която да ѝ поддържа бюста.

Джени грабна сутиена и се изчерви:

— Аз май най-добре да продължавам да пробвам. Ще се видим в понеделник.

Тя остави завесата да се затвори, но Морийн я дръпна, за да погледне:

— Тази изглежда добре. Отива ти — каза за оранжевата рокля и кимна одобрително.

— Няма ли я в черно? — попита Джени с гримаса на лицето.

— Много си малка за черно — намръщи се Морийн.

Джени също, след което ѝ подаде отхвърлените рокли и дръпна завесата в лицето ѝ.

— Благодаря ви за помощта — извика тя отвътре. После дръпна оранжевата рокля през главата си, разкопча сутиена и посегна към една ластична, сатенена черна рокля, която сама беше избрала. Облече я без сутиен и я остави да падне сама. Когато погледна в огледалото, Джени Хъмфри беше изчезнала от съблекалнята и на нейно място стоеше опасна, разярена сексбогиня.

С чифт чехли на висок ток, прашка и малко червило „Шанел Вамп“ и хей я на. Никое момиче не е *твърде* младо, за да носи черно.

НЕДЕЛНА ЗАКУСКА

В късната неделна сутрин стълбите на музея за изкуства „Метрополитън“ бяха пълни с хора. Естествено, това бяха предимно туристи, но и местни, които бяха там за кратка разходка из залите, за да могат да се изфукат пред приятелите си като начетени.

В Египетското крило на музея беше сервиран обяд за членовете на борда и техните семейства. Това крило беше прекрасно обзаведено за нощни купони: блестеше екзотично в злато, а луната хвърляше драматична светлина през стъклените стени, но хич не ставаше за закуска. Пушената съомга с яйца и египетските фараони изобщо не си отиваха. Още повече, че сутрешното слънце блестеше неумолимо през стъклените стени и правеше и най-лекия махмурлук десет пъти поужасен.

Кой е измислил този вид закуски? Единственото нормално място, където трябва да си в неделя сутрин, е креватът.

Стаята беше претрупана с огромни кръгли маси и изтупани ийстсайдъри. Елинон Уолдорф, Сайръс Роуз, семейство Ван дер Удсен, семейство Бас, семейство Арчибалд, както и децата им бяха там, наредени край масите. Блеър седеше между майка си и Сайръс Роуз и изглеждаше нацупена. Нейт беше почти постоянно надрусан, пиян или припаднал от петък насам и изглеждаше замаян и смачкан, все едно тъкмо е станал от сън. Серена беше облечена с една от новите дрехи, които беше накупила с майка си предния ден и беше с нова прическа, с кичури, обграждащи лицето ѝ, но все пак изглеждаше малко нервна след шест чаши кафе. Единствено Чък изглеждаше спокоен и щастливо отпиваше от Блъди Мерито си.

Сайръс Роуз разреза омлета си с лук и съомга и сложи едната половина върху ръженото си хлебче.

— Имах нужда от яйца — каза той и го напъха в устата си. — Нали знаете, когато тялото ви просто се нуждае от нещо? Моето крещи: „Яйца, яйца, яйца!“ — добави той, без да адресира репликата си към никой конкретно.

Да, а моето креци: „Млъкни по дяволите“, помисли си Блеър.

Тя бутна чинията си към него и каза:

— Ето ти и моите, не мога да понасям яйца.

— Не, ти растеш и се нуждаеш от тях повече от мен — каза Сайръс, връщайки чинията.

— Така е, Блеър. Изяж си яйцата, те са полезни за теб — каза майка ѝ.

— Чух, че от яйцата косата ти започва да блести — добави Мисти Бас.

— Няма да ям абортирани пилета — поклати упорито глава Блеър. — От тях ми се повръща.

Чък се пресегна през масата за чинията:

— Аз ще ги изям, щом не ги искаш.

— Стига, Чък, не бъди прасе — сръза го г-жа Бас.

— Но тя каза, че не ги иска. Нали, Блеър?

Блеър му подаде чинията си внимателно, като се опитваше да не поглежда от двете му страни, където седяха Нейт и Серена.

Серена режеше омлета си на малки квадратчета, като парченца за скрабъл, след което строеше кули от тях.

Нейт я наблюдаваше с ъгълчето на окото си, но също така не изпускаше от поглед ръцете на Чък. Всеки път, когато те се плъзваха под покривката, Нейт си представяше как опипват краката на Серена.

— Някой да е видял страницата за стил в „Таймс“ днес? — попита Сайръс, като се огледа.

Главата на Серена рязко се изправи. Ставаше дума за снимката, която ѝ бяха направили братята Реми. Тотално беше забравила за нея.

Тя нацупи устни, потъна в стола си и зачака инквизицията в лицето на родители и познати. Но така и не се стигна дотам. Това беше част от социалния им кодекс, да не се занимават с неща, които ги излагат.

— Подай ми сметаната, Нейт, скъпи? — каза майката на Блеър и се усмихна на Серена.

И това беше всичко.

Тогава майката на Нейт прочисти гърлото си и запита:

— Как върви партито *Целувка по устните*, Блеър? Готови ли сте вече?

— Да, всичко е готово — отговори Блеър учтиво. — Най-накрая оправихме поканите и Кати ще разпрати торбичките с подаръците в четвъртък след училище.

— Ох, спомням си котилъоните, които организирах навремето — каза г-жа Ван дер Удсен замечтано. — Това, за което обикновено се притеснявахме, беше дали ще се появят момчетата. — После се обърна към Чък и Нейт и се усмихна. — Май сега няма за какво да се притесняваме?

— Нямам търпение — отговори Чък, поглъщайки омлета на Блеър.

— Ще бъда там — каза Нейт и хвърли поглед към Блеър, която се взираше в него.

Нейт носеше онзи зелен кашмирен пуловер, който тя му беше подарила в Сън Вали, онзи със златното сърце.

— Извинете ме — каза остро Блеър и напусна масата.

Нейт я последва.

— Блеър, почакай! — извика той, като си проправяше път през тълпата и дори игнорира приятеля си Джереми, който му махна от другата страна на залата.

Блеър се забърза, без да се обърне, а токчетата ѝ чаткаха по мраморния под.

Така стигнаха до коридора пред тоалетните.

— Хайде, Блеър, съжалявам. Не може ли поне да поговорим?

Блеър стигна до вратата на женската тоалетна, отвори я леко със задник и каза остро:

— Просто ме остави на мира, окей? — после влезе.

Нейт постоя за малко на място с ръце в джобовете, замислен. Тази сутрин, когато облече пуловера, който Блеър му беше подарила, беше открил малко златно сърчице на ръкава. Досега не го беше забелязал, но беше ясно, че Блеър го е сложила там. За първи път осъзна, че когато му каза, че го обича, е била искрена.

Това беше доста вълнуващо, но и доста ласкателно. А и някак го караше отново да я пожелае. Не всяко момиче ще зашие златно сърчице на ръкава на пуловера ти.

Така си е.

В залата Серена потискаше нуждата да отиде до тоалетната, защото не искаше да се окаже в едно помещение само с Блеър. Но пет минути след като Блеър и Нейт бяха станали, тя вече не издържаше. Изправи се и се запъти към дамската тоалетна. Познати лица я погледнаха, докато минаваше край масите. Една сервитьорка ѝ предложи чаша шампанско. Обаче Серена поклати глава и забърза по мраморния коридор. Бързи тежки стъпки отекнаха зад нея и тя се обърна да види кой е. Беше Сайръс Роуз.

— Кажи на Блеър да побърза, ако иска да хване десерта — каза той.

Серена кимна и бутна вратата, водеща към тоалетните. Блеър тъкмо миеше ръцете си. Тя вдигна глава и погледна отражението на Серена в огледалото на мивката.

— Сайръс каза да побързаш за десерта — каза рязко Серена и влезе в една от кабинките, като тръшна вратата. Свали бикините си и се опита да се отпусне, но не можеше, не и докато Блеър беше там.

Серена не можеше да се познае. Колко пъти в детството си бяха ходили заедно до тоалетната, бяха разговаряли и се бяха смели, докато пишкаха? Твърде много, за да се броят. А сега Серена беше толкова притеснена от присъствието на Блеър, че не можеше да се облекчи. Това си беше прецакана работа.

Получи се странна тиха пауза.

Колко са гадни тези моменти, а?

— Окей — чу Серена гласа на Блеър, преди да излезе.

Вратата се затвори и Серена се отпусна и облекчи.

Сайръс завари Нейт в мъжката тоалетна.

— Да не сте се скарали с Блеър? — попита той, докато разкопчаваше ципа си пред писоара.

Късметлията Нейт.

Той вдигна рамене и отговори:

— Ми нещо такова.

— Чакай да позная, става дума за секс, нали?

Нейт се изчерви и взе една салфетка, за да си избърше ръцете:

— Ми нещо такова... — хич не му се говореше за това.

Сайръс пусна водата и се присъедини към Нейт на мивките. Изми си ръцете и започна да си оправя вратовръзката, която беше розова с жълти лъвски глави на нея. Много „Версаче“.

Конте.

— Единствените неща, за които се карат партньорите, обикновено са секс или пари — заяви Сайръс.

Нейт просто стоеше там с ръце в джобовете.

— Всичко е наред, хлапе. Няма да ти чета лекция или нещо такова. Става дума за бъдещата ми доведена дъщеря. Определено няма да ти дам съвет как да ѝ свалиш бикините.

Сайръс се засмя сам на думите си и тръгна, като остави Нейт да го проследи с поглед. Нейт се почуди дали Блеър знаеше, че той планира да се ожени за майка ѝ.

Обърна се и напръска лицето си със студена вода, след което започна да го изучава в огледалото. Беше стоял до късно миналата вечер с момчетата, гледаха „Томб Райдър“ и пиянстваха. Трябваше да пият всеки път, щом видеха зърната на Анджелина Джоли. Нейт се беше опитал да удави мислите си за Блеър и Серена в колкото се може повече алкохол, а сега си плащаше за това. Лицето му беше бледо, под очите му имаше огромни кафеникави кръгове и бузите му бяха хлътнали. Изглеждаше ужасно.

Веднага след като приключеше тъпата закуска, потегляше към парка да дръпне малко, легнал на слънце. Това беше вечното лекарство.

Но преди всичко останало, трябваше да пофлиртува малко с Блеър. Достатъчно, за да ѝ се прииска да са отново заедно.

Бравос!

Вместо да отиде на своята маса, след като напусна тоалетната, Блеър се огледа за масата на Кати и Изабел.

— Тук сме, Блеър! — извика Кати и потупа празния стол до себе си. Родителите ѝ обикаляха стаята и общуваха, така че масата беше само за момичетата.

— Ето — каза Изабел и ѝ подаде чаша, пълна с шампанско и портокалов сок.

— Благодаря — каза Блеър и отпи.

— Джереми Скот Томпкинсън тъкмо беше тук и ни покани да отидем в парка с него — каза Кати и се ухили. — Много е сладък.

Изабел извъртя поглед към Блеър и попита:

— Не ви ли е ужасно скучно? Как е на вашата маса?

— Не питай! Познай с кого седя? — отговори Блеър.

Двете момичета се засмяха, не им трябваше да гадаят.

— Видя ли билборда с нея? — попита Изабел.

Блеър кимна и извъртя очи.

— И какво е това в крайна сметка? Пъпчето ѝ ли? — запита Кати.

— На кой му пука? — каза Блеър, която все още не знаеше какво е.

— Няма срам. Някак я съжалявам — дръзна да каже Изабел.

— Аз също — добави Кати.

— Е, недейте — злобно каза Блеър.

Гррр.

Нейт се измъкна от мъжката тоалетна, точно когато Серена излезе от женската. Те вървяха заедно по обратния път към залата и тяхната маса.

— Нейт, можеш ли да ми обясниш защо не ми говориш? — помоли тя, като оправяше кафявата си велурена пола над коленете.

— Не е вярно, че не ти говоря. Ето, виждаш ли, сега ти говоря.

— Почти! Какво се е случило? Какво не е наред? Да не би Блеър да ти е казала нещо за мен?

Инстинктивно Нейт се пресегна към вътрешния джоб на сакото си. Там напипа плоското шише уиски, което беше скрил. Погледна в мраморния под, избягвайки тъжните, но красиви очи на Серена.

— Трябва да се връщаме — каза той и забърза.

— Добре — отвърна Серена и го последва с бавна крачка.

Усети отново онзи горчиво-солен вкус на сълзите в гърлото си. Вече много дни ги беше задържала и усещаше, че се надига приливна вълна. Сега щеше да започне да хлипа и нямаше да може да спре.

Когато Серена и Нейт заеха местата си на масата, Чък им се усмихна съучастнически. „Как беше, а?“, казваше лицето му, а Серена

искаше да го фрасне.

Тя поръча още една чаша кафе, сложи четири бучки захар в него и започна да бърка, сякаш се стараеше да направи дупка в дъното на чашата, чинийката, масата и пода, за да се скрие в някоя фараонска гробница, където да се наплаче на спокойствие, без никой да може да я намери.

Нейт си поръча „Блъди Мери“.

— До дъно — каза Чък весело и чукна чашата си в тази на Нейт, а след това отпи жадно.

Блеър се върна на масата. Вече беше погълнала своя крем карамел и ядеше този на майка си. Беше пълен с абортирани пилета, но не й пукаше — щеше да го повърне след малко така или иначе.

— Хей, Блеър — каза Нейт нежно, при което тя изпусна лъжицата си със страхотен шум. Той се усмихна и се наведе през масата. — Това изглежда страхотно, може ли една хапка?

Блеър се хвана за сърцето. Секси Нейт. Нейният Нейт. Боже, колко го искаше. Но нямаше да се предаде така лесно. Тя имаше своята гордост.

Посъвзе се и бутна чинията към него, след което се пресегна за питието си и го глътна на екс.

— Можеш да го вземеш. Извинете — каза тя и стана от масата. След това затрака с токчетата си към онова място, където щеше да завре пръст в гърлото си.

Страшна дама.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Моето мнение е, че С изглежда страхотно секси на снимката в „Сънди Таймс“, въпреки че учителите ѝ не са били доволни да я видят да пие мартини в учебен ден. Да ви кажа честно, вече не ми пука за цялата тази работа. В смисъл, не е ли достатъчно, че ѝ гледаме снимката всеки ден по градския транспорт? Вие обаче, май *не* можете да надживеете тази тема.

Вашите имейли:

В: Хей И,

Ходих в галерията, за да видя твоята снимка, много е секси, ти си страхотна, както и рубриката ти.

Голямфен

О: Скъпи Голямфен,

Ако не си някой маниак, предполагам, че съм поласкана.

И

В: Скъпа И,

Когато видях снимката на С във вестника, ми хрумна една идея! Ти С ли си? Ако си, значи си много потайна. Татко ми също те харесва и иска да напишеш книга. Има много връзки, и ако ми кажеш коя си, може да те направи известна.

JNYHY

О: Здравсти JNYHY,

И ти си доста потайна. Без да се хваля, аз съм си доста известна. Скандална ми подхожда повече. Още една причина да не ти кажа коя съм.

И

Новини

Д беше забелязан да връща страхотен смокинг на „Армани“ в „Барнис“ и да си взема под наем доста по-евтин такъв от обикновен магазин. Сестра му *Дж* е забелязана да си купува бельо в La Petite Coquette, въпреки че не се осмели да вземе прашка. *Н* е забелязан да купува огромна торба с трева в Сентръл Парк. Кажете нещо ново. *Б* си направила нова бразилска маска в „Джей Систърс“. Старата сигурно е започнала да сърби. *С* беше забелязана с крака на прозореца, да си суши лака. Аз не мисля, че някога е прекарвала толкова време вкъщи през целия си живот. Може би трябва да си вземе котка или нещо такова. Мяу!

Два въпроса

Първо: Ако знаеше за парти, на което не си поканен, не би ли отишъл само за да вбесиш някого? Аз бих.

Второ: Ако все пак решиш да отидеш, не би ли искал да натриеш носовете на всички, като изглеждаш направо фантастично и да откраднеш гаджетата на всички момичета? Определено.

Но кой знае какво ще реши *С*. Тя е пълна с изненади...

Ето, имате за какво да си мислите, докато ние си правим педикюр, маникюр, скубем веждите си и стискаме пъпките си.

Ще се видим на партито!

Знаете, че ме обичате,

И

ПРОМЯНА НА РЕШЕНИЕТО

— Грозна, грозна, грозна — каза Серена за новата си рокля, направи я на кълбо и я хвърли на леглото си.

Прекрасната рокля на „Токка“? О, я стига, колко би могла да бъде грозна?

Цяла седмица Серена беше обличала кафявата си униформа, беше ходила на училище и се беше връщала вкъщи да гледа телевизия, след това да вечеря и пак телевизия и след това да спи. Дори намери време да напише малко домашни. Тя не говореше с никого, освен с родителите и учителите си или да размени случаен поздрав с някое момиче в училище. Чувстваше се само наполовина там, като сянка на предишната Серена, момиче, което всички са познавали, но вече никой не си спомня. И за първи път в живота си се почувства грозна и странна. Очите и косата ѝ изглеждаха безцветни, а прекрасната ѝ усмивка и готино поведение се бяха изпарили.

Беше петък, нощта на партито *Целувка по устните*. Въпросът, който търсеше отговор беше: да отида или да не отида?

Преди, когато правеха такива изискани партита, Серена и приятелките ѝ прекарваха половината вечер в преобличане, пиеха джин с тоник и измисляха шантави тоалети. Сега, обаче, Серена прерови гардероба си сама.

Там бяха дънките, които беше разкъсала на една ограда в Риджфийлд, и сега имаха цепка на единия крачол. Там беше и бялата сатенена рокля, която носеше на Коледното парти в девети клас. Старото кожено яке на брат ѝ. Калните ѝ обувки за тенис, които трябваше да бъдат изхвърлени преди две години. А, и какво е това? Червен вълнен пуловер — на Нейт. Серена го приближи до лицето си и го подуши. Миришеше на нея, а не на него.

В дъното имаше черна кадифена рокля, която беше купила от обикновен магазин с Блеър. Беше рокля за танци и много алкохол в някоя къща, пълна с хора, дошли да се забавляват. Тя припомни на Серена каква беше, когато я купи — старата Серена, която беше

допреди две седмици. Остави пенъора ѝ да се спусне на земята и нахлузи роклята през главата си. Може би тя щеше да ѝ върне част от загубената сила.

Отиде боса в спалнята на родителите си, където те се приготвяха за тяхното официално събитие.

— Какво ще кажете? — попита и се завъртя пред тях.

— О, Серена, няма да облечеш *това*. Моля те, кажи, че няма да го облечеш — възкликна майка ѝ, слагайки голям гердан от перли на врата си.

— Какво ѝ е?

— Стара и ужасна е. С такава рокля беше погребана баба ми — отговори г-жа ван дер Удсен.

— Какво им е на новите рокли, които купихте с майка ти миналата седмица? — запита г-н ван дер Удсен. — Купи ли си нещо за партито?

— Разбира се, че купи — намеси се отново г-жа ван дер Удсен. — Купи си прекрасна черна рокля.

— Да, с която изглеждам като дебела монахиня — каза нацупено Серена. После постави ръце на кръста си и позира пред голямото огледало на майка си — Харесва ми тази рокля, сякаш има характер.

Майка ѝ въздъхна неодобрително:

— Добре, какво ще носи Блеър?

Серена изгледа майка си и замига. При нормални обстоятелства щеше да знае с точност до бельото с какво ще е облечена Блеър. А Блеър щеше да настоява да отидат заедно за обувки, защото ако имаш нова рокля, трябва да имаш и нови обувки. Блеър обожаваше обувки.

— Блеър каза на всички да са ретро — излъга Серена.

Майка ѝ беше на път да отговори нещо, но Серена чу телефона в спалнята ѝ да звъни. Дали беше Нейт, за да ѝ се извини? Блеър? Тя с препъване се затича по коридора, за да го вдигне.

— Ало? — каза почти без дъх.

— Йо, кучко. Сори, че не съм се обаждал отдавна.

Серена си пое въздух и седна на кревата си. На телефона беше брат ѝ Ерик.

— Хей — каза тя.

— Видях те във вестника миналата неделя. Много си щура — засмя се Ерик. — Как реагира мама?

— Никак. Все едно мога да правя каквото си поискам. Всички мислят, че съм *съсипана* или нещо такова — каза Серена избирайки подходящи думи.

— Не е така. Какво става? Звучиш някак тъжно.

— Да, така е — отговори Серена и долната ѝ устна започна да трепери.

— Защо? Какво е станало?

— Не знам. Има някакво парти, на което трябва да отида и всички ще ходят. Нали знаеш — започна тя.

— Е, това никак не звучи зле — нежно каза Ерик.

Серена постави възглавницата си на таблата на кревата и се вмъкна под покривката, после легна на възглавницата и затвори очи.

— Просто никой не ми говори, а дори не знам защо, но откакто се прибрах се държат с мен все едно съм болна от луда крава или нещо подобно — обясни тя, а сълзите започнаха да капят изпод затворените ѝ клепачи.

— Ами Блеър и Нейт? Те поне трябва да ти говорят, нали са ти най-добрите приятели.

— Вече не — каза тихо Серена, а сълзите вече свободно се стичаха по бузите ѝ. Тя взе една възглавница и се опита да спре потопа.

— Е, нали знаеш какво казвам?

— Какво? — преглътна тя и изтри носа си с опакото на ръката си.

— Майната им. Напълно. Нямах нужда от тях. Ти си най-страхотната мацка в Западното полукълбо. Прати ги по дяволите.

— Да, но те са ми приятели.

— Е, вече не, нали така каза самата ти. Ще си намериш нови приятели. Наистина! Не можеш да позволиш на тъпанарите да те правят на глупачка. Трябва да ги пратиш по дяволите.

Това беше типично за Ерик. Серена се засмя и отново изтри носа си с възглавницата, а после я хвърли в другия край на стаята.

— Окей — каза тя и се изправи — Прав си!

— Аз винаги съм прав. Затова е трудно да ме намериш. Има огромно търсене на хора като мен — каза той.

— Липсваш ми — каза тя и задъвка нокътя на малкия си пръст.

— И ти на мен!

— Серена? Тръгваме! — чу тя майка си да вика от фоайето.

— Окей, трябва да тръгвам. Обичам те.

— Чао.

Серена затвори. На края на кревата ѝ стоеше поканата за партито, която Джени беше направила за нея. Тя я грабна и я хвърли в кошчето.

Ерик беше прав. Не трябваше да ходи на някакъв глупав бенефис, само защото всички други ще са там. Те дори не я искаха. Майната им. Тя беше свободна да прави каквото си поиска.

Взе телефона и го занесе до бюрото си, където стоеше бележникът ѝ. Прерови купчина листа, докато намери телефонните номера на учениците в „Констънс Билард“ от едно писмо, получено по пощата в понеделник. Внимателно изчете имената, надали беше единствената, която нямаше да иде на партито. Щеше да намери някой друг, с когото да излезе.

ЧЕРВЕНОТО ИЛИ ЧЕРНОТО

— Йо — каза Ванеса като вдигна телефона. Тя тъкмо се приготвяше да излиза със сестра си и някои приятели, и беше облечена с черен сутиен, черни дънки и специалните си обувки. Понеже нямаше чиста черна тениска, сестра ѝ се опитваше да я накара да облече червена.

— Здравейте, Ванеса Ейбрамс ли е? — каза момичешки глас от другата страна на линията.

— Да, кой се обажда? — попита Ванеса, която стоеше до огледалото в спалнята си и държеше червената тениска пред гърдите си. От две години не беше обличала друг цвят, освен черен. Защо да го прави сега?

Моля ви, не че ако облече червена тениска ще се превърне в чаровна мажоретка с руси опашки. Трябваше да ѝ промият мозъка, за да се случи това.

— Серена ван дер Удсен е на телефона.

Ванеса спря да се гледа в огледалото и хвърли тениската на леглото:

— Оу, к'во става?

— Ами... Искан да ти кажа, че разбирам защо искаше Марджъри да играе във филма ти. Ти изглежда знаеш какво правиш, а на мен ми трябва извънучебна дейност или мис Глос ще ме убие. Така че реших да си направя мой собствен филм.

— Тъхъ — каза Ванеса и се опита да реши защо от всички хора по света, точно Серена ван дер Удсен ще ѝ звъни в петък вечер. Нямаше ли някакъв бал или нещо такова?

— Така де, чудех се дали би могла да ми помогнеш. Например да ми покажеш как да ползвам камерата и прочее. Искан да кажа, че наистина не знам какво правя — добави Серена и въздъхна. — Не знам, може би идеята да снимам филм не е много умна, сигурно е доста по-трудно отколкото си мисля.

— Не е тъпо — каза Ванеса и въпреки всичко почувства съжаление към Серена. — Мога да ти покажа някои основни неща.

— Наистина ли? Какво ще кажеш за утре? Утре удобно ли ти е? — каза Серена въодушевено.

Събота беше денят на Ванеса за вампирясване, тогава обикновено се събуждаше след здрач и отиваше на вечеря или на кино с Дан или сестра си.

— Неделя звучи по-добре.

— Добре, неделя. Сигурно имаш много техника и разни неща вкъщи, нали? Защо да не дойда аз, за да не трябва да я влачиш насам-натам — предложи Серена.

— Звучи добре — отговори Ванеса.

— Окей — каза Серена и не звучеше сякаш иска да затвори телефона.

— Хей, голямото парти в старата сграда на „Барнис“ не е ли тази вечер? Няма ли да ходиш? — попита Ванеса.

— Тъъ, не. Не бях поканена.

Ванеса кимна и се опита да възприеме чутото. Серена ван дер Удсен не е била поканена? Може би не беше чак толкова лоша, все пак.

— А искаш ли да излезеш с нас тази вечер? — предложи Ванеса, преди да успее да се спре. — Аз и сестра ми ще ходим в един бар в Уилямсбърг. Нейната група ще свири.

— С удоволствие — каза Серена.

Ванеса й даде адреса на бар „Файв енд Дайм“ и затвори телефона.

Животът беше толкова странен. Един ден можеш да си седиш и да си бъркаш в носа, докато се тъпчеш с понички, а на другия да излизаш със Серена ван дер Удсен. Тя вдигна червената тениска, навлече я през главата си и се погледна в огледалото. Приличаше на лале, лале със стърчаща черна коса.

— На Дан ще му хареса — каза сестра й Руби, която стоеше на вратата и подаде на Ванеса червило в тъмночервен цвят. *Вамп*.

— Е, Дан няма да идва тази вечер — каза Ванеса и се ухили на сестра си. След това нанесе червило на устните си и го разтри с тяхна помощ. — Трябва да заведе малката си сестра на някакъв изискан бал.

След като каза това, тя отново се погледна в огледалото. Червилото караше огромните й кафяви очи да изглеждат още по-

големи, а и тениската беше някак готина, сякаш казваше погледни-ме.

Ванеса изпъчи гърди и погледна окуражително в огледалото.
Може да ми излезе късметът. Или може би не.

— Една приятелка ще дойде с нас — каза тя на сестра си.

— Момиче? — попита Руби и се обърна да погледне задника си в огледалото.

— Да.

— Име?

— Серена ван дер Удсен — измърмори Ванеса.

— Тази, чиято снимка е из целия град? — запита Руби, явно удовлетворена.

— Да, точно тя.

— Е, обзалагам се, че е много готина — каза Руби и сложи огромно количество гел на черната си коса.

— Може би, ще разберем — отговори Ванеса.

ЦЕЛУВКА ПО УСТНИТЕ

— Какви прекрасни цветя — каза Беки Дормант, първокурсничка в „Констънс“ и целуна и двете бузи на Блеър. — И каква секси рокля!

— Благодаря, Бек — отговори Блеър и погледна към зелената си сатенена рокля. Тази сутрин ѝ беше дошло, а трябваше да е с много леки бикини заради роклята и беше малко притеснена.

Покрай тях мина сервитьор с поднос и шампанско. Блеър грабна една чаша и я погълна за секунди. Тази ѝ беше третата дотук.

— Харесвам обувките ти — каза Блеър. Беки беше със сандали на висок ток, с връзки до коленете, които от своя страна перфектно се комбинираха с черната ѝ къса рокля и високо вдигната коса. Беки приличаше на балерина.

— Нямам търпение да вземем чантичките с подаръци — каза Лора Салмън. — „Кейт Спейд“, нали?

— Чух, че дори сте сложили светещ презерватив в тях — добави Рейн Хофщетер. — Не е ли страхотно?

— Не че ще го използваш — каза Блеър.

— Ти *откъде* знаеш? — повиши тон Рейн.

— Блеър — чу тя някой да я вика с треперещ глас.

Блеър се обърна и видя малката Джени Хъмфри зад себе си, която приличаше на ходещ „Уондърбра“^[1] в черната си сатенена рокля.

— О, здравей — каза хладно Блеър. — Благодаря ти отново за това, че направи поканите, станаха страхотни.

— Благодаря, че ми *позволи* да ги направя — каза Джени, а очите ѝ изследваха залата, пълна с хора, музика и дим. Навсякъде блестяха еднометрови черни свещи, поставени във високи стъклени чаши и аранжирани с паунови пера и ароматни бели орхидеи. Джени никога през живота си не беше присъствала на нещо толкова страхотно. — Боже, не познавам никого тук — каза тя притеснено.

— Никого? — каза Блеър и се почуди дали Джени не крои планове да си говори с нея цялата вечер.

— Не. Брат ми Дан трябваше да дойде с мен, но никак не му се идваше, така че го помолих само да ме доведе. Всъщност познавам един човек.

— Оу, и кой е той?

— Серена ван дер Удсен — весело изчурулика Джени. — Ние правим филм заедно, не ти ли каза?

Точно тогава сервитьорка премина покрай тях с плато суши. Блеър взе едно ролце от риба тон и го навря в устата си.

— Серена още я няма, но съм сигурна, че ще е поласкана да те види — каза Блеър и задъвка.

— Окей, значи просто ще я почакам ето тук — каза тя и взе две чаши шампанско от един поднос, като подаде едната на Блеър. — Ще чакаш ли с мен?

Блеър взе шампанското, наклони главата си назад и го изсипа в гърлото си. Обаче сладката газирана течност изобщо не си подходеше със суровата риба и водорасли, които тъкмо беше погълнала. Тя се оригна несигурно.

— Ей сега се връщам — каза на Джени и буквално се затича към тоалетната.

Джени отпи от шампанското си, загледа се в кристалния полилей, висящ от тавана, и се поздрави за това, че бе успяла да се уреди да отиде на партито. Точно това беше искала. Тя затвори очи и довърши шампанското си. Когато след това ги отвори, видя звезди, но не и Серена.

Тогава друг сервитьор премина покрай нея с още шампанско и тя отново взе две чаши. Преди това вкъщи беше пийнала малко вино и бира с баща си, но досега не беше опитвала шампанско. Реши, че има божествен вкус.

Внимавай, не е толкова вкусно, когато си на колене пред тоалетната чиния и го повръщаш.

Джени отново се огледа, за да намери Блеър, но не я виждаше. На партито имаше много хора и разпознаваше някои лица, но към никой от тях не би се чувствала удобно да се присъедини. Успокои се, че Серена щеше да пристигне скоро, така трябваше.

Джени отиде до мраморното стълбище и седна на най-долното стъпало. Оттам виждаше всичко, също и вратата. Чакаше, докато

пиеше от двете чаши и се проклинаше, задето роклята ѝ е твърде тясна, а от това ѝ ставаше лошо.

— Ааа, здравей — чу се плътен глас над нея.

Джени погледна нагоре, очите ѝ се спряха върху почти перфектното за реклама на афтьршейв лице на Чък Бас и тя си пое дълбоко въздух. Той беше най-красивото момче, което някога беше виждала, и гледаше право в нея.

— Няма ли да ме представиш? — попита Чък, гледайки право в гърдите ѝ.

— На кого? — нацупи се тя.

Чък просто се засмя и подаде ръка. Блеър го беше изпратила да си поговори с някаква мадама, и той беше останал скептичен, но вече не! Какво деколте! Определено това беше щастливата му нощ!

— Аз съм Чък. Искаш ли да потанцуваме?

Джени се поколеба и погледна към вратата. Серена все още я нямаше. Тогава отново погледна към Чък. Не ѝ се вярваше, че прекрасно и толкова уверено момче като него ще иска да танцува с нея. Но не беше облякла секси черна рокля, за да седи на стълбите цяла вечер. Тя се изправи, но малко несигурно след толкова шампанско.

— Да, хайде да танцуваме — изломоти и падна на гърдите му.

Той сложи ръката си на кръста ѝ и я стисна здраво.

— Добро момиче — каза, все едно говореше на куче.

Докато се препъваше към дансинга, Джени се усети, че дори не беше я попитал за името ѝ. Но какво пък, той беше толкова красив, а партито толкова прекрасно. Определено щеше да остане една от най-запомнящите се нощи в живота ѝ.

Да. Така щеше да е.

[1] Марка сутиени — Бел.ред. ↑

ФАЙВ ЕНД ДАЙМ

— Аз винаги пия ром с кола — каза Ванеса на Серена, — освен ако не пия шотове, но ти си вземи каквото ти се пие, тук имат всичко.

Руби взе поръчката им, защото беше член на групата и ги осигуряваха безплатно.

— Пие ми се нещо различно, може ли един шот от „Столичная“ и една кола? — попита тя Руби.

— Добър избор — кимна одобрително Руби, която носеше зелени кожени панталони. Косата ѝ беше черна, късо подстригана и с бретон. Изглеждаше като човек, който може да се грижи за себе си, независимо от обстоятелствата. Групата ѝ се казваше „ШугърДеди“, тя беше единственото момиче в нея и свиреше на бас китарата.

— И да не ми забравиш черешката — викна Ванеса след сестра си, която вече беше тръгнала да донесе питиетата.

— Сестра ти е страхотна — каза Серена.

— Да, малко е дразнещо, когато всички разправят колко е готина Руби, иде ми да крещя.

Серена се засмя.

— Знам какво имаш предвид. По-големият ми брат, който учи в „Браун“, е точно такъв, всички го харесват. Нашите толкова се вълнуват от всичко, което прави, и сега като се върнах от пансиона, се чувствам като намерена: „Оу, ние сме имали и дъщеря?“.

— Гадост — съгласи се Ванеса, която не можеше да повярва, че води толкова нормален разговор със Серена ван дер Удсен.

Руби се върна с питиетата.

— Сори, готини, ама трябва да ида да се приготвям.

— Успех — пожела ѝ Серена.

— Благодаря, сладур — каза Руби, взе китарата си и отиде да намери останалите от групата.

Ванеса не можеше да повярва! Руби не наричаше никого сладур, с изключение на нейния папагал, Тофу. Определено Серена печелеше благодарноплъщението на хората с излъчването си. Дори самата Ванеса

започваше да я харесва. Тя вдигна тост: „За страхотните мацки“ и беше наясно, че звучеше абсолютно като лесбийка, ама изобщо не ѝ пукаше.

Серена се засмя и погълна шота със „Столичная“, после изтри очите си и премигна няколко пъти. Един небрежно изглеждащ тип с прекалено голям смокинг влизаше в бара. Той се спря на входа и загледа Серена, все едно че беше призрак.

— Хей, това не е ли приятелят ти Дан? — попита Серена Ванеса, като го посочи.

Дан обличаше смокинг за първи път в живота си. Отначало се почувства супер готин, но не можеше да се принуди да отиде на партито. И така, когато сестра му му позволи само да я остави и да си върви, той реши да мине покрай „Файв енд Дайм“ и да се извини на Ванеса за това, че се държа като идиот заради Марджъри.

Беше се постарал да се успокои с факта, че изборът на Марджъри няма значение, понеже най-вероятно никога повече нямаше да види Серена. В крайна сметка, беше си казал, животът е крехък и абсурден.

Абсурден, да, понеже хей я на и Серена там в бара, в Уилямсбърг. Неговото момиче-мечта.

Той се чувства като Пепеляшка. Завря ръцете си в джобовете, за да спре треперенето им и се опита да си представи следващия си ход. Първо, щеше да се приближи до нея и изискано да ѝ предложи питие. Жалко, че единственото „изискано“ нещо на него, беше костюмът. Щеше да е много по-добре, ако беше запазил „Армани“-то от „Барнис“.

— Хей — каза Дан, като стигна до тяхната маса, а гърлото му беше пресъхнало.

— Какво правиш тук? — каза Ванеса, която не можеше да повярва на късмета си. По-лошо не можеше да стане. Сега трябваше да седи там цяла нощ и да гледа как Дан се мазни на Серена!

Сори, скъпа!

— Не отидох на онова парти *Целувка по устните*. Не ми е там мястото.

— На мен също — каза Серена и се усмихна на Дан така, както никой не му се беше усмихвал преди.

— Здравей.

— Помниш Серена, учим заедно в „Констънс“ — представи я Ванеса.

— Здравсти, Дан, хубав смокинг — каза Серена.

— Мерси — изчерви се той и свали поглед да се погледне. След това вдигна отново глава и каза: — И тази рокля... изглежда... хубава — заекна той. Не беше допускарал, че може да звучи толкова идиотски.

— Какво ще кажеш за моята тениска? Виждал ли си ме някога толкова секси? — попита силно Ванеса.

Дан я погледна — просто червена тениска, нищо особено:

— Нова ли е? — попита той объркано.

— Няма значение — въздъхна Ванеса и се заигра с черешката в чашата си.

— Вземи си един стол. Групата на Руби ще започне да свири всеки момент — каза Серена, като се помести да му направи място.

Изключено беше слуховете да са верни. Серена не изглеждаше като наркоманка или секс маниачка. Напротив, изглеждаше деликатна, перфектна и вълнуваща, като диво цвете, на което можеш да се натъкнеш в парка. На Дан му се искаше да си държат ръцете и да си шепнат цяла нощ.

Той се настани до нея, а ръцете му се тресяха така, че се наложи да седне върху тях, за да стоят мирно. Толкова много я желаше.

Групата започна да свири.

Серена изпи водката си.

— Искаш ли още една? — предложи й Дан нетърпеливо.

— Не, благодаря — каза тя и поклати глава, после се настани удобно в стола и добави: — Хайде да послушаме музиката за малко.

— Окей — съгласи се той. Стига да беше край нея, той беше готов на всичко.

КАКТО ОБИКНОВЕНО Б Е В ТОАЛЕТНАТА, А НЕ НАДРУСАН

— Здравейте всички! — каза Джереми Скот Томпкинсън, отваряйки рязко вратите на старата сграда на „Барнис“, където беше купонът.

Както винаги, Нейт, Джереми, Антъни и Чарли бяха дръпнали малко преди партито. Нейт така се беше насвяткал, че когато видя как Блеър си проправя път през тълпата с ръка на устата, започна да се смее.

— На какво се смееш бе, глупак? — попита Антъни и го сръчка с лакът в ребрата. — Още нищо не се е случило.

Нейт прокара длан по лицето си и се опита да запази сериозна физиономия, но това беше много трудно, когато стоиш пред тълпа момчета, облечени като пингвини и момичета в секси рокли. Той знаеше, че както винаги Блеър е в банята и повръща. Въпросът беше дали да иде да я спаси? Така би постъпило едно добро, загрижено гадже.

Отивай. Знаеш, че го искаш.

— Барът е хей там — поведе ги Чарли.

— Ще се видим след малко — каза Нейт и се опита да премине през претъпкания дансинг.

Мина покрай Чък, който отъркваше онази си работа в задника на дребно момиче с къдрава кестенява коса и огромен бюст, и се запъти към тоалетните.

Обаче Блеър не беше успяла да стигне до тоалетната, защото я беше спряла жена на средна възраст с червен костюм на „Шанел“ и значка „Спасете соколите“.

— Блеър Уолдорф? — беше казала тя, подавайки ѝ ръка с най-дарителската си усмивка. — Аз съм Ребека Анджели от Фондацията за спасяване на сокола-скитник в Сентръл Парк.

Като си говорим за лоши моменти...

Блеър се загледа в дясната ръка на жената, а собствената ѝ дясна ръка затискаше устата ѝ. Тя започна да я сваля, за да я подаде на жената, но тогава мина поднос с димящи шишчета и Блеър повърна.

Тя стисна устни, за да не позволи повръщаното да излезе отстрани и смени ръцете, като с лявата затисна устата си, а дясната подаде на жената.

— Толкова е хубаво най-накрая да се запознаем, не знам как да ви се отблагодаря за всичко, което направихте за нас — каза жената, като стисна ръката на Блеър.

Блеър кимна и издърпа ръката си. Нямахме накъде, вече не можеше да го задържа. Очите ѝ зашариха из залата, търсейки помощ.

Там бяха Кати и Изабел, които танцуваха заедно. Там беше Антъни Авулдсен, който раздаваше хапчета Е, и Джереми Скот Томпкинсън, който се опитваше да научи Лора Салмън и Рейн Хофщетер как да правят колела с цигарен дим, там беше и Чък, който така беше стиснал малката Джини, че гърдите ѝ сякаш щяха да експлодират.

Всички резерви бяха там, но къде беше главният актьор, нейният спасител?

— Блеър?

Тя се обърна и видя Нейт да се провира през тълпата. Очите му бяха кървясали, лицето — отпуснато, а косата — разрошена и изглеждаше като герой с поддържаща роля, когото забравяш в момента, в който излезе от кадър.

Това ли беше всичко? Това ли представляваше Нейт?

Е, Блеър нямаше голям избор. Тя отвори широко очи, молейки го за помощ, а наум се молеше той да приеме ролята на спасител.

Г-ца Анджели се навъси и се обърна, за да види в какво се е загледала Блеър. Блеър буквално избяга, а Нейт се намеси тъкмо навреме.

Слава Богу, че беше толкова надрусан.

— Нейт Арчибалд, майка ми е страхотен фен на тези соколи — каза той и се ръкува с дамата.

Тя се засмя и леко се изчерви. Какъв чаровен млад мъж.

— Разбира се, че е, та вашето семейство е много щедро към нашата фондация.

Нейт забърса две чаши шампанско от един поднос и ѝ подаде едната. Той вдигна тост: „За птиците“, и се опита да не му проличи, че трудно сдържа смеха си.

Г-ца Анджели отново се изчерви. Та това момче бе твърде мило, за да е истина!

— Онези две момичета много помогнаха в подготовката на партито — каза Нейт и посочи Кати и Изабел, които стояха на края на дансинга, безполезни, както обикновено. Той ги извика с жест.

— Здравей, Нейт — каза Кати, едва ходеща с десетсантиметровите си сандали.

Изабел стискаше здраво чашата си и погледна към странната дама до Нейт:

— Здравсти, харесва ми костюма ви.

— Благодаря, скъпа, казвам се Ребека Анджели от фондацията — каза отново дамата и подаде ръка към пияната вече Изабел, която реши да отвърне с прегръдка.

— Извинете — каза Нейт и се изнесе точно навреме.

— Блеър? Там ли си? — каза той и леко отвори вратата на дамската тоалетна.

Тя се беше свила в последната кабинка, изруга, избърса устата си и каза:

— Излизам веднага — но го изчака да излезе.

Нейт обаче отвори вратата докрай и влезе вътре.

На шкафчето до мивките бяха наредени малки шишенца с „Евиан“, парфюм, гел, лак, „Адвил“^[1] и лосион за ръце. Той взе една бутилка, отвори я и изтръска два адвила в дланта си.

Блеър отвори вратата на кабинката.

— Ти още ли си тук?

Нейт ѝ подаде хапчетата и водата:

— Още съм тук.

— Добре съм, наистина, мога да се върна на партито — каза тя, гълтайки хапчетата.

— Изглеждаш добре — каза той, игнорирайки думите ѝ. После се пресегна и започна да разтрива едното ѝ голо рамо. Усети кожата ѝ

топла и нежна, и му се прииска да лежат в леглото ѝ заедно и така да заспят.

— Благодаря, ти също — каза тя, а долната ѝ устна започна да трепери.

— Съжалявам, Блеър, наистина съжалявам.

Блеър кимна и започна да плаче, а той ѝ подаде салфетка.

— Мисля, че единствената причина, поради която го направих... така де, със Серена... бе, защото знаех, че тя ще се навие. Но през цялото време исках само теб — каза той, търсейки правилните думи.

Добър опит.

Блеър преглътна. Беше го казал чудесно, точно така, както си го беше представяла. Тя сложи ръце на врата му и се остави да я прегърне. Дрехите му воняха на трева.

Нейт я отблъсна и се вгледа в очите ѝ.

— Значи всичко е наред, все още ме искаш?

Блеър видя отражението им в голямото огледало и се загледа в зелените му очи, след това кимна утвърдително.

— Но само при положение, че обещаеш да стоиш настрани от Серена — изсумтя тя.

Нейт се заигра с кичур от косата ѝ и вдъхна парфюма ѝ. Чувстваше се добре там до нея, да я държи в обятията си. Не беше много сложно за него да стои далеч от Серена. Засега, а може би и за по-нататък. Серена не му трябваше.

Той кимна в знак на съгласие:

— Обещавам.

И тогава те се целунаха — беше една нежна, тъжна целувка. В главата си Блеър чуваше музиката, финала на тази сцена. Беше започнала доста бурно, но завършваше добре.

— Хайде, да отидем да видим кой е дошъл — каза тя, изтривайки петната от спирала под очите си.

Хванати за ръце, те излязоха от тоалетната. Кати Фаркас се усмихна съчастнически, когато се разминаха на вратата.

— Ах, вие, наемете си стая — каза тя.

[1] Болкоуспокояващ медикамент — Бел.пр. ↑

С И Д СЕ СВАЛЯТ

— Тази група е страхотна — викна Серена на Ванеса, за да надвика барабаните. Тя въртеше дупе наляво-надясно в стола си, а очите ѝ блестяха. Това затрудняваше дишането на Дан, а и почти не беше докоснал питието си.

Ванеса се усмихна, удовлетворена от факта, че музиката се харесва на Серена. Лично тя мразеше това звучене, но никога не би го казала на сестра си. Групата „ШугърДеди“ караше хората да танцуват, да се потят от въртене на телата си, което определено не беше за Ванеса. Тя по-скоро би се въргала в тъмното слушайки грегорианска музика или нещо подобно. *Йахууу!*

— Хайде да танцуваме — каза Серена, но Ванеса полата глава и каза:

— Не, благодаря, ти върви.

— Дан? Хайде! — каза Серена и задърпа Дан за ръкава.

Дан никога, ама никога не танцуваше. Изобщо не му се удаваше и се чувстваше смешен. Той се поколеба, погледна към Ванеса, а тя го предизвика, повдигайки черните си вежди. *Ако сега станеш да танцуваш, ще се изкачиш на върха в листата ми на неудачници,* казваше погледът ѝ.

Но Дан се изправи и отвърна:

— Защо не?

Серена грабна ръката му и го поведе през претъпкания с танцуващи хора дансинг. А после започна да танцува с високо вдигната над главата ѝ ръце, риташа с крака и кършеща рамене. Определено знаеше как да го прави.

Дан си клатеше главата напред-назад и мърдаше с колене от време на време, като не сваляше поглед от нея.

По едно време тя посегна и хвана бедрата му и започна да ги мести насам-натам, като наподобяваше собствените си движения. Дан се засмя, а тя се усмихна и затвори очи, абсолютно отпусната. Той също затвори очи и остави тялото си да следва нейното. За него вече

нямаше значение, че е единственият мъж със смокинг в заведението, а може би и в цял Уилямсбърг, или че танцува като кретен. Той беше с нея и само това беше важно.

Останала сама на масата, Ванеса довърши съдържанието на своята чаша след това тази на Дан, а после отиде да седне на бара.

— Готина тениска — каза барманът, когато я видя. Беше на около двадесет, с червена коса, дълги бакенбарди и сладка лукава усмивка. Сестра ѝ постоянно говореше колко сладък бил.

— Благодаря, нова е — отговори тя с усмивка.

— Трябва да носиш червено по-често — каза той и ѝ подаде ръка:

— Аз съм Кларк, а ти си Ванеса, нали? Сестрата на Руби?

Ванеса кимна и се почуди дали той любезничи само защото харесва сестра ѝ.

— Може ли да ти издам една тайна? — каза той, докато сипваше няколко различни алкохола в един шейкър, а след това го разтърси.

О, по дяволите, помисли си тя, сега е моментът, в който той си излива душата от колко време е влюбен в Руби, а тя май не го забелязва. После ще ме помоли за помощ и бла-бла-бла.

— Какво? — попита все пак.

— Ами, виждам, че с Руби идвате много често.

Ето започва се, помисли Ванеса.

— ... А ти никога не идваш тук на бара да си поговорим, аз обаче малко съм хлътнал по теб, откакто те видях за първи път.

Тя го изгледа. Този шегува ли се?

Кларк изля съдържанието на шейкъра в една ниска чаша и изстиска малко зелени лимони в нея, след това бутна готовото питие към нея:

— Опитай това, заведението черпи.

Ванеса го взе и опита. Беше хем сладко, хем горчиво, а не се усещаше изобщо алкохол. Хубаво беше.

— Как се нарича?

— „Целуни ме“ — каза той със сериозна физиономия.

Тя остави чашата на бара и се наведе напред. Серена и Дан можеха да си кълчат задниците колкото си искат, но нея щяха да я

целунат.

Диджеят на партито *Целувка по устните* тъкмо беше скъсала с приятеля си от четири години и пускаше тъжни, бавни любовни песни от началото до края. Прекрасно облечени двойки се клатеха по дансинга под нежните ритми и меката светлина. Във въздуха се носеше аромат на орхидея и восък, сурова риба и цигарен дим, сред неочаквана и все пак позната спокойна изисканост. Не беше разтърсващият фестивал, който някои бяха очаквали, но и не беше никак зле. Все още имаше достатъчно алкохол, не бяха запалили нищо и ченгетата не се бяха появили, за да искат лични карти. Освен това сезонът тъкмо започваше и предстояха много купони.

Блеър и Нейт танцуваха заедно, тя беше опряла бузата си на гърдите му, а той докосваше косата ѝ с устни. Блеър си беше дала мисловна почивка и в главата ѝ не ставаше нищо. Беше се уморила да прави филми в съзнанието си. В този момент истинският живот я устройваше перфектно.

На няколко двойки разстояние ръцете на Чък не бяха празни, а на дамата му ѝ се искаше диджеят да забърза темпото. Тя се опитваше да танцува възможно най-бързо според обстоятелствата, само за да не я опипва, но се получаваше обратното. Всеки път, като размърдаше рамене, гърдите ѝ излизаха от роклята и буквално го удряха в челото.

Чък беше във възторг. Той постави ръце на кръста ѝ и я придърпа към себе си, като продължаваше така, докато не излязоха от дансинга на път за тоалетните.

— Какво правим? — запита тя обърквана и го погледна в очите. Знаеше, че той е приятел на Серена и Блеър и искаше да му се довери. Но той почти не беше обелил и дума.

— Просто искам да те целувам — каза и залепи устни към нейните, притискайки езика си към зъбите ѝ толкова силно, че тя въздъхна. Разтвори уста и му позволи да вкара езика си дълбоко в гърлото ѝ. И преди беше целувала момчета на разни купони, играейки игри, но никога с език. „Това ли е целувка с език?“, запита се тя и се поуплаши. След това провря ръце към гърдите му и го бутна, като извърна глава настрани, нуждаеше се от въздух.

— Трябва да отида до тоалетната — изломоти тя, направи няколко крачки назад и се затвори в една кабинка.

Отвътре виждаше краката на Чък пред кабинката.

— Добре, но не съм приключил с теб.

Джени седна на седалката без да вдига роклята си и се престори, че пишка, след което се изправи и пусна водата.

— Готова ли си? — попита Чък.

Тя не отговори. Започна бързо да прехвърля варианти през съзнанието си. Какво можеше да направи? Бръкна в чантичката си за мобилния телефон.

Чък се наведе, за да погледне под вратата. Какво правеше там тая малка хулиганка. Той запълзя на четири крака и каза:

— Добре, влизам.

Джени затвори очи и се притисна към стената, после натисна копчето за бързо набиране и се помоли брат ѝ да вдигне.

Групата на Руби свиреше последната си песен, а Серена и Дан бяха абсолютно потни. Дан беше измислил няколко нови движения и тъкмо беше по средата на експериментално движение в кръста с изнасяне встрани, когато телефонът му звънна.

— По дяволите!

Той го извади от джоба си и го отвори.

— Дан, аз... — чу гласа на малката си сестричка.

— Хей, Джен, изчакай малко, че не те чувам — той потупа Серена по рамото и ѝ посочи телефона си и се извини, после отиде до масата и затискайки едното си ухо каза:

— Джени?

— Дан? Имам нужда от помощ. Моля те, ела да ме прибереш! — каза тя, а гласът ѝ звучеше далечен и уплашен.

— Сега? — каза той и вдигна поглед, за да види как Серена се приближава с притеснен поглед на перфектното си лице.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Моля те, Дан — каза Джени и звучеше наистина притеснена.

— Какво има? Не можеш ли да си вземеш такси?

— Ами... не... аз... Моля те ела, става ли? — каза тя бързо и затвори.

— Кой беше това? — попита Серена.

— Малката ми сестра, тя е на онова парти и иска да отида да я прибера.

— Отиваш ли?

— Да, мисля, че така е най-добре. Звучеше ми малко странно.

— Ще дойда с теб.

— Добре. Това е супер — каза той с усмивка и си помисли, че вечерта става от хубава по-хубава.

— По-добре да отида и да кажа на Ванеса — каза Серена и се запъти към бара.

Той я последва. Съвсем беше забравил за Ванеса, но тя явно си изкарваше добре с бармана.

— Хей, Ванеса, сестрата на Дан се обади от партито, и отиваме да я вземем — каза Серена, докосвайки ръката на Ванеса.

Ванеса се обърна бавно, защото чакаше очите на Кларк да се залепят за Серена. Тя очакваше очните му ябълки да се завъртят като за джакпот на ротативка, но Кларк само я погледна като всяка друга клиентка.

— Какво да бъде? — попита той и сложи коктейлна салфетка пред нея на бара.

— Нищо, благодаря. Мисля да отида с него — каза тя на Ванеса.

— Хайде, Серена, трябва да тръгваме — обади се припряно Дан зад тях.

Ванеса се обърна да го погледне, как нетърпеливо чакаше Серена. Езикът му буквално висеше до пъпа.

— Да си изкарате страхотно — пожела им тя и се наведе да целуне Ванеса по бузата. — Кажи на Руби, че страшно са ми харесали — а после се измъкна и се присъедини към Дан.

— Ванеса, ще се видим — каза Дан, обръщайки се, за да тръгне.

Ванеса се обърна пак към Кларк, без да продума. Нямаше търпение да се целунат отново и да забрави за Серена и Дан, които си тръгваха заедно.

— Е, кои са те? — попита Кларк и се опря на бара с помощта на лактите си, после взе една маслинка от купичката и я постави пред устните на Ванеса.

Ванеса ухапа маслинката и отговори:

— Просто някакви хора, които не познавам съвсем.

С НАМИРА НАДЕЖДА

Дан махна на едно такси и отвори вратата на Серена. Октомврийският въздух беше свеж и ухаеше на карамел. Изведнъж Дан се почувства зрял и елегантен — облечен в смокинг мъж с прекрасна дама. Той се мушна на седалката до нея и се загледа в ръцете си, когато таксито тръгна.

Колкото и невероятно да беше, те вече не трепереха. Беше докосвал с тези две ръце Серена, докато танцуваха. А сега седеше с нея в едно такси. Стори му се, че ако поиска, можеше да хване ръката ѝ, да я погали по бузата или дори да я целуне. Той започна да изучава лицето ѝ, кожата ѝ блестеше на жълтеникавата светлина на уличните лампи, но някак не събра смелост да осъществи мислите си.

— Боже, колко обичам да танцувам — каза тя и отпусна главата си назад. Чувстваше се абсолютно спокойна. — Сериозно, мога да танцувам всяка вечер.

— Да, аз също — кимна Дан, *но само с теб*, му се искаше да добави.

Само момиче като Серена може да накара момче с два леви крака да каже, че обича да танцува.

През останалото време те не продумаха нито дума, а се наслаждаваха на отпадналостта в краката си и на свежия въздух върху запотените си чела, идващ от отворения прозорец. Фактът, че не си говореха, не беше странен, беше им хубаво.

Когато стигнаха до стъпалата на старата сграда на „Барнис“, Дан очакваше да види Джени там, но тя не беше.

— Предполагам, че ще трябва да вляза и да я взема — каза Дан и се обърна към Серена. — Можеш да продължиш към вкъщи или... да изчакаш?

— Ще дойда с теб, тъкмо ще видя какво съм пропуснала.

Дан плати таксито, после излязоха и тръгнаха към вратата.

— Надявам се да ни пуснат, понеже аз си изхвърлих поканата — прошепна му тя.

Дан извади смачканата покана, която Джени беше направила за него, от джоба си и я показа на горилата на вратата.

— Тя е с мен — каза той и сложи ръка на кръста ѝ.

— Влизайте — каза мъжът и им показа пътя.

Тя е с мен? Дан не можеше да се начуди на смелостта си.

— По-добре да се поогледам за сестра си — каза той на Серена, когато влязоха вътре.

— Окей, ще се видим тук след десет минути.

Стаята беше пълна с познати лица. Някои толкова познати, че се чудеха дали тя сега пристига или е била там цяла вечер. Определено видът ѝ издаваше, че се е позабавлявала. Косата ѝ беше леко разрошена, презрамките ѝ падаха от раменете, имаше бримка на чорапогачника и бузите ѝ бяха зачервени, сякаш беше тичала. Изглеждаше дива, като момичето, за което всички я смятаха, че и малко повече.

Блеър я забеляза веднага на края на дансинга, облечена в тази смешна стара рокля, която бяха купили заедно от „Алис Ъндърграунд“.

Тя се отдръпна от Нейт и каза:

— Виж кой е дошъл.

Нейт се обърна, стискайки ръката на Блеър, сякаш за да ѝ докаже своята отдаденост.

Блеър стисна ръката му и каза:

— Защо не отидеш при нея и не ѝ кажеш, че вече не можете да бъдете приятели — стомахът ѝ се разбунтува, след всичкото това повръщане се нуждаеше от нещо за хапване.

Нейт се взираше в Серена с мрачна решителност. Ако Блеър смяташе, че е толкова важно да ѝ съобщи да се разкара от живота му, значи щеше да го направи. Нямаше търпение да се свърши с това и да си откъдне. Даже след като приключеше със Серена, щеше да си намери малко самостоятелно пространство на горния етаж и да се напуши. Това беше правило номер едно: Щом нещата загубят, дръпни една.

— Добре — каза той и пусна ръката на Блеър. — Ето, отивам.

— Хей — каза Серена и се наведе да целуне Нейт по бузата. Той се изчерви. Не беше очаквал, че тя ще го докосне: — Изглеждаш чудесно сладък — добави тя с глуповат акцент.

— Благодаря — отговори той и се опита да сложи ръцете си в джобовете, но на смокинга му нямаше такива. Тъпа работа. — Какво става с теб?

— Ами, не ми се идваше и... ходих да танцувам в едно страхотно място в Бруклин.

Нейт повдигна учудено вежди. И все пак не трябваше да се учудва на каквото и да било, свързано със Серена.

— Е, искаш ли да танцуваме? — и преди той да успее да отговори, тя сложи ръце на врата му и започна да движи ханша си наляво-надясно.

Нейт хвърли поглед към Блеър, която ги наблюдаваше внимателно и се съвзе.

— Виж сега, Серена — каза той и се дръпна една крачка назад. — Не мога да... ти бъда приятел... поне не както преди.

Серена го погледна изпитателно в очите, опитвайки се да открие истината:

— Какво направих? Нещо лошо ли направих?

— Блеър ми е гадже — продължи той. — Трябва... трябва да съм ѝ верен. И... не... не мога да съм, ако... — преглътна той.

Серена скръсти ръце и се почуди защо не може да мрази Нейт задето е толкова жесток и тъп. Само да не беше толкова чаровен и само ако тя не го обичаше.

— Е, предполагам, че тогава трябва да спрем да си говорим, Блеър може да се разсърди — тя отпусна ръцете си и рязко се обърна.

Докато прекосяваше стаята, очите ѝ срещнаха тези на Блеър. Тя се спря и започна да рови в чантата си за двадесетдоларовата банкнота, която Блеър беше оставила в хотела, където се бяха видели. Много ѝ се искаше да ѝ я върне, сякаш така щеше да докаже, че не е сторила никому нищо лошо, нито тази вечер, нито изобщо. Вместо това напипа цигарите си. Взе една и я сложи между устните си. Музиката ѝ се стори по-силна, а хората край нея танцуваха. Серена усещаше, че Блеър я наблюдава и ръцете ѝ трепереха, докато търсеше запалка. Но както винаги, нямаше такава. Тя поклати нервно глава и погледна към

Блеър. И тогава, вместо да се изядат с поглед, те се усмигнаха една на друга.

Това беше странна усмивка и нито една от тях не знаеше какво е скрито зад нея.

Дали Блеър се усмихваше, защото беше спечелила момчето и беше окаляла Серена? Както обикновено, всичко ставаше, както Блеър го искаше.

Дали Серена се усмихваше, защото беше притеснена и се чувстваше неудобно? Или може би, защото не беше паднала на нивото на Блеър да разнася гнусни лъжи наоколо и да си играе с чувствата на Нейт?

Или може би това беше тъжна усмивка, венчаеща края на тяхното приятелство?

А може би те се усмихваха, защото знаеха, че независимо от това в кое момче се влюбят, какви дрехи носят или какви резултати изкарат на изпита, или кой в колеж влязат — и двете ще са добре.

В крайна сметка светът, в който живееха, се грижеше за своите.

Серена извади цигарата от устата си и я хвърли на пода, после се запъти към Блеър. Когато двете застанаха лице в лице, Серена извади банкнотата и ѝ я подаде:

— Ето, това е твое.

След това, без да каже и дума, тя продължи напред към дамската тоалетна, за да напръска лицето си с вода.

Блеър погледна към банкнотата в ръката си и спря да се усмихва.

Край вратата Ребека Анджели обличаше палтото си от норки и целуваше Кати и Изабел за довиждане. Блеър отиде там и сложи банкнотата в ръката на г-ца Анджели, казвайки с най-фалшивата си усмивка:

— Ето, това е за птиците и не забравяйте чантичката с подаръци.

Серена пусна кранчето и няколко пъти напръска лицето си със студена вода. Това я накара да се почувства толкова добре, че ѝ се прииска да се съблече и да скочи в мивката. Наведе се над нея и изтри лицето си, а после погледът ѝ бе привлечен към пода, където видя чифт черни обувки, края на син шал и дамска черна чанта.

Серена извърна поглед и се приближи:

— Чък, ти ли си? Кой е вътре с теб? — попита през процепа на вратата.

Някакво момиче изпъшка.

— Мамка му — чу Серена гласа на Чък. Той тъкмо беше качил Джени на тоалетната и беше смъкнал роклята ѝ така, че да има пълен изглед към прелестите ѝ. Серена се беше появила в най-лошия момент.

— Махай се — каза той, като поотвори още малко вратата.

Серена видя малката Джени Хъмфри зад него със смъкната до кръста рокля, прегърнала се с ръце и видимо уплашена.

В този момент някой отвори вратата към тоалетната и Дан извика:

— Джени, вътре ли си?

Чувайки това, Серена веднага се сети, че Джени беше сестра на Дан, и нищо чудно, че бе звучала странно по телефона, Чък за малко да се възползва от нея.

— Тук съм — изскимтя Джени.

— Махай се оттук — каза Серена и издърпа Чък от процепа на вратата.

Той я бутна, минавайки покрай нея и изкрещя:

— Е, извинявай кучко, другия път ще ти поискам разрешение.

— Изчакай малко, тъпако. Какво правеше със сестра ми?

Серена затвори вратата и така даде шанс на Джени да слезе от чинията и да се пооправи, преди да я е видял брат ѝ. Можеше да чуе хлипането на Джени отвън.

— Разкарай се — каза Чък и бутна Дан встрани от пътя си.

— Не, ти се разкарай, момче с шалче — каза Дан и осъзна, че никога досега не се е бил и ръцете му отново започнаха да треперят.

Серена мразеше, когато момчетата се биеха. Това ѝ се струваше безсмислено и ги караше да изглеждат като идиоти.

— Хей, Чък — извика тя, като го мушна в гърба, — защо не идеш да си го начукаш, и бездруго никой освен теб няма да го направи.

— Какво си мислиш бе, кучко, че можеш да си дойдеш и да се правиш на велика и всемогъща, след всичко, което си направила? Мислиш, че можеш да си играеш на принцеса и да *ми* казваш да си го начукам?

— И какво съм направила, Чък? Какво мислиш, че съм направила?

Чък облиза устните си и тихо се изсмя.

— Какво си направила? Изритали са те от пансиона, защото си откачена курва, която си отбелязвала над леглото в общежитието всяко момче, с което е преспала. Имаш венерически болести. Била си пристрастена към всякакви наркотици и като са те изритали от клиниката, си започнала да си правиш собствен. Била си член на някаква секта, която убива пилета. И имаш шибано дете във Франция — после си пое въздух и отново облиза устни.

Серена отново се усмихна.

— Уау, не съм скучала.

Чък направи физиономия и погледна към Дан, който стоеше отстрани с ръце в джобовете.

— Разкарай се, Чък — прошепна Серена.

Чък вдигна рамене, грабна една бутилка „Евиан“ и на път за навън пак блъсна Дан:

— Както кажеш, кучко!

— Знаеш, че ме обичаш! — викна Серена след него.

Тогава Дан почука на вратата на кабинката и попита:

— Джени, добре ли си?

В отговор чу само хлипания.

Джени не можеше да се съвземе, просто не можеше да повярва, че от всички хора на планетата точно Серена ще я намери в това положение. Сигурно вече я смяташе за жалка.

— Добре съм — каза най-накрая тя, взе чантичката си от пода и отвори вратата: — Просто ме заведи въкъщи.

Дан прегърна сестра си, а Серена го хвана за ръка и заедно те си проправиха път през тълпата.

— Чакайте, чантичките с подаръци — викна Рейн Хофщетер от поста си край вратата и подаде на Серена и Джени по една черна пазарска чанта „Кейт Спейд“.

Дан отвори вратата и изтича навън да повика такси. Когато намери, Серена влезе първа, след това Джени и най-накрая той. Джени качи краката си на гърбицата по средата, прегърна коленете си и опря глава на тях. Серена се пресегна и погали къдравата ѝ коса.

— Вие се приберете първи — предложи тя.

— Добре — съгласи се Дан, след като погледна към Джени, която имаше нужда да легне и даде адреса на шофьора.

Серена се облегна назад, продължавайки да гали косата на Джени и каза:

— Леле, не съм се вълнувала толкова от пансиона.

Дан я погледна с широко отворени, доверчиви очи.

— Значи тези истории...? Искам да кажа, нещо от тях истина ли е? — попита той и се изчерви.

Серена се намръщи и започна да рови из чантата си за цигара, тогава ѝ дойде нова идея.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че са пълни глупости — каза той и вдигна рамене.

Серена игриво повдигна вежди:

— Откъде си сигурен?

Устните ѝ бяха отворени и тъгълчетата им играеха нагоре-надолу, а очите ѝ проблеснаха от светлините на минаваща кола.

Не, Дан не можеше да си я представи като героиня от историята, която Чък разказа. Единственото нещо, в което си я представяше, беше как го целува. Но и за това щеше да дойде време.

— Просто не те виждам в такава светлина.

Тогава тя се усмихна широко.

— Добре — каза, пое дълбоко въздух и отново отпусна глава на облегалката.

Той отпусна своята глава до нейната и въздъхна:

— Да, добре е.

Докато пътуваха край билборди и ярки светлини, Серена държеше очите си отворени. Винаги беше смятала Таймс Скуеър за грозен и депресиращ в сравнение с тихите и малки улички в квартала. Сега обаче, страхотните светлини, шумовете и парата, надигаща се от шахтите, ѝ вдъхваше надежда. В тъмнината на таксито тя посегна към ръката на Дан в същия момент, в който и той посегна към нейната.

Тя вече изгаряше от нетърпение да види какво ще се случи.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Е, аз си прекарах чудесно на партито. Сигурно съм свалила седем кила от танци, не че ми трябваше.

Не, че не е ясно, но се чувствам страхотно.

Новини

Б и *Н* влизат заедно в дома му в петък вечер. *Ч* се скита по Десето авеню, за да си намери късмета с някое момиче. *Д* и *Дж* и опърпаният им татко закусват в събота сутрин в закусвалнята, където правиха оня филм *Seinfeld*. *В* взема под наем филм на ужасите с новото си гадже в Бруклин. *С* дава малка пазарска чанта на бездомник на стълбите на музея.

Вашите имейли:

В: Хей *И*,

Исках само да ти кажа, че си пиша дисертацията върху теб. Ти си страхотна!

Стъдиейой

О: Скъпи Стъдиейой,
Поласкана съм. Е... как изглеждаш?

И

Въпроси и отговори

Защо да се тревожа за колежа? Сега се забавлявам страхотно. А и има толкова нерешени въпроси:

Ще се влюбят ли *С* и *Д*? Дали на *С* ще ѝ писне от рипсените му панталони?

Дали *Дж* ще зареже хайлайфа и ще си намери приятели на нейната възраст (дори и никога да не стигнат размера на бюста ѝ)?

Дали *В* ще се промени и ще започне да носи ярки цветове? Дали ще си пусне коса? Дали ще стигне до края с този барман?

Дали *Б* и *Н* ще останат заедно?

Дали *Ч* ще престане да тормози малки момиченца и ще си признае, че е неудачник?

Дали *С* наистина ще направи филм? Досега тя не е използвала даже „Полароид“ за еднократна употреба.

Дали хората ще спрат да им ровят кокалите?

Малко вероятно. За себе си гарантирам, че не, защото е твърде хубаво.

До следващия път.

Знаете, че ме обичате,
И

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.